Anne Weale - Göz Yaşı Çiçekleri

Birden kapı vuruldu.

Cassandra, kaptanın kamarasında öylece durmuş, gelenin kim olabileceğini kestirmeye çalışırken, vuruşun hafifliğinden ve Tanrı bilir daha nesinden, gerçek birden kafasına dank etti. Kapıyı çalan bir kadındı.

Bölüm Bir

«*Aloha!* Pasifik'e hoş geldin.»

Rosalind Vernon, Honolulu Havaalanı'nda karşılamaya geldiği kız kardeşine sarılmadan önce, kırmızı karanfillerden yapılmış bir *lei*yi onun boynuna geçiriverdi.

Rosalind'in saçları koyu kestane rengindeydi. Bu gür saçları annesinden almıştı. Sol kulağına kıpkırmızı bir gül iliştirilmişti. Vücuduna yapışan beyaz dantel bluz, göğüslerini tüm hatlarıyla ortaya çıkarıyordu. Beyaz kısacık şortu ise, güzel kalçalarının yuvarlaklığını ve uzun bronz bacaklarının muntazamlığını iyice belirginleştirmişti. Ayaklarında, bacaklarını daha da uzun gösteren bilekten bağlı yüksek topuklu sandaletler, omzunda kırmızı yılan derisinden yuvarlak bir çanta vardı. El ve ayak tırnakları, kıpkırmızı bir ojeyle boyanmıştı. İtinalı bir makyajı da ihmal etmemişti Rosalind. Görünümüyle, hem orada bekleyenlerin hem de yeni gelen yolcuların bakışlarını derhal kendisine çekiyordu.

Genç kadını izleyen gözler, onun görünüşü ve giyimi kendisine taban tabana zıt bir genç kızı karşıladığını görünce şaşırdılar.

Cassandra Vernon yirmi dört saattir yoldaydı. Omzuna dokunarak Honolulu'ya inmek üzere olduklarını söyleyen bir hostes onu derin uykusundan uyandırmıştı. Bu yüzden de yüzünü yıkayıp kendine bir çeki düzen vermek ya da üstündeki kalın giysileri daha hafif bir şeylerle değiştirmek fırsatını bulamamıştı.

Ablasının omuzlarına geçirdiği küçük çelenk, yüzünün solgunluğunu artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kalın ,gemici mavisi yün eteği ve ucuz, buruşmuş bluzuyla oldukça sakil bir görünümü vardı.

Önce boynundaki diri çiçeklere baktı genç kız. Sonra uzun kirpiklerin gölgelediği, yorgun gri gözleri, ablasının, kıvrılmış, rimelli kirpiklerle çevrili, parlak mavi gözleriyle karşılaştı.

«Çok güzel... teşekkürler. Oh, Ros, burada olmak öyle harika bir şey ki!»

Kollarını açıp yıllardır görmediği, çok sevdiği ablasının boynuna atılırken, sesi birazcık titriyordu. Ablası on sekiz yaşındayken babasıyla müthiş bir kavga etmiş ve evi terk etmişti. Cassandra o zaman daha on dört yaşındaydı.

Aradan geçen altı yılda, profesör Neville Vernon büyük kızının adını bir daha ağzına almamış, ancak Cassandra'nın ablasıyla mektuplaşmasına da müdahale etmemişti. Gerçi ne adam ona kızı hakkında bir şey soruyor, ne de Cassandra mektuplaşmalarını yasaklayacağı korkusuyla bir şey söyleyebiliyordu. Aslında genç kız, annesinin kendisini doğrurken ölmesi yüzünden, babasının içten içe onu suçladığını hissederdi.

Nihayet kucaklaşmaları bitip de birbirlerinden ayrıldıklarında, «Burada olman müthiş,» dedi Rosalind. «Babamın daha yıllarca öyle felçli bir durumda yaşayacağından ve senin de bir türlü kurtulamayacağından korkuyordum. Bunca zaman ona bakmak senin için çok zor bir şey olmalı. Ben olsam dayanamazdım. Ama artık her şey geride kaldı. Unutalım bunları.» Sonra aceleyle konuyu değiştirdi. «Yolculuğun nasıl geçti? Görünüşüne bakılırsa pek de iyi değildi galiba. Birinci mevkide seyahat etseydin daha iyi olurdu. Turistik mevki ancak kısa seyahatlerde çekiliyor.»

«Birinci mevkiyi karşılayacak param yoktu,» dedi Cassandra. Sonra etrafına bakınarak sordu. «Nişanlın da burada mı?»

«Hayır. O da seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu, ama bugün Kapalua Körfezi'nde çok önemli bir golf turnuvası var. Harley ise tam anlamıyla bir golf hastasıdır. Golf için her şeyden vazgeçebilir. Bütün bagajın bundan mı ibaret?» diyerek, kız kardeşinin elindeki küçük bavula baktı Rosalind.

«Getirecek fazla bir şeyim yoktu zaten. Babama bakarken pek fazla giysiye ihtiyacım olmuyordu. Ayrıca kasım ayında, İngiltere'de yazlık giysi bulmak pek mümkün değil. Buradan almamın daha iyi olacağını düşündüm. El çantamda bir etekle bir de bluz var. Acaba üstümü değiştirebileceğim bir yer var mı? Yoksa bunun için zamanımız mı yok?»

Cassandra, ablasının mektubundan, Harley Donner'un Okyanus Gezgini adlı yatını demirlediği Maui Adası'na varmak için, kısa bir uçuş daha yapmaları gerektiğini biliyordu.

«Aceleye gerek yok,» dedi Rosalind, kız kardeşinin naylon çoraplarını ve alçak topuklu pabuçlarını süzerek. «Dinlenme odasında üstünü değiştirebilirsin. Bu kalın eteğin ve bluzun içinde pişiyor olmalısın.»

Aslında iki kardeş de aynı boyda ve aynı kilodaydı. Ama aralarındaki tek benzerlik de bundan ibaretti.

Rosalind, yüksek topukları yüzünden kısa adımlarla ve kalçalarını baştan çıkarırcasına kıvırarak yürüyordu. Cassandra'ya bavulunu taşımakta yardım etmeyi teklif bile etmemişti. Cassandra da bunu beklemiyordu zaten. Çok daha ağır bir bavulu bile kolaylıkla taşıyabilirdi. İki yıl boyunca yarı felçli babasına baktığı için kol-

ları iyice güçlenmişti. Sonunda havaalanından çıktılar.

Rosalind ve Amerikalı nişanlısı, Okyanus Gezgini ile Pasifik Okyanusu'nu aşmaktaydılar. Kanada'dan başlamış oldukları geziyi, Avustralya'da bitireceklerdi. Cassandra'yı da Hawaii'den Fiji'ye kadar olan seyahate katılması için davet etmişlerdi.

Genç kız dinlenme odasında üstünü değiştirerek beyaz pamuklu bluzuyla, yine pamuklu, gri üzerine beyaz desenli eteğini giydi. Hint işi bluzu Cambridge'deki bir mağazadan almıştı. Etek ise oldukça eskiydi.

Ama Rosalind bu gri eteği görünce, kaşlarını kaldırarak iki yana salladı. «Bu eteği kaç yıldan beri giyiyorsun Tanrı aşkına? O kadar modası geçmiş ki. Yata bunlarla gidemezsin!»

Cassandra şaşırmıştı. «Gidemez miyim? Neden? Bir yat için en uygun tarzın, serin tutarak rahat giysiler olduğunu sanıyordum.»

«Rahatlığa bir itirazım yok, ama modası geçmiş olmamalı,» diyerek saatine bir göz attı Rosalind. «Şehre inip sana giyecek bir şeyler almamız gerekecek.»

Alışveriş etme fikri Cassandra'ya hiç de çekici gelmemişti. Sıcak ve terden öylesine bunalmıştı ki, tek istediği bir banyo yapıp biraz dinlenmekti.

«Eğer bu giysiler gerçekten uygun değilse, seninkilerden birkaçını geçici olarak giyemez miyim?»

«Benim giysilerim sana uymaz,» dedi Rosalind aynaya yansıyan vücutlarını süzerek. «Ölçülerimiz aynı olabilir, ama tarzımız farklı. Ayrıca, giysilerimi ödünç vermek gibi bir âdetim de yoktur. Haydi bir taksiye atlayıp Ala Moana'ya gidelim de sana bir şeyler alalım.»

Bir saat kadar sonra, bir taksi onları havaalanına geri getirdi. Tam zamanında gelmişlerdi, çünkü uçak kalkmak üzereydi.

Kız kardeşini takdir eden bakışlarla süzen Rosalind, «Bambaşka bir insan oldun,» dedi. «Biraz da yanarsan çok daha iyi olacaksın, ama en azından o yetim Annie görünüşünden kurtuldun.»

Oysa Cassandra yeni görünümünden pek memnun değildi. Rosalind'in ona çok yakıştığını söyleyerek alması için ısrar ettiği giysilerin hiçbirini çok fazla beğenmemiş, ama yine de aynadaki görüntüsüne fazla karşı koyamamıştı.

Hatta güzellik malzemeleri satılan bölümde, satıcı kızlardan biri hafif bir makyaj yapmayı teklif ettiği ve Rosalind de kız kardeşinin itirazlarına kulak asmadığı için, makyaj bile yaptırmıştı.

Maui'ye giderken bindikleri uçak, Cassandra'nın İngiltere'den gelirken bindiği dört yüz kişilik dev Boeing-747'nin yanında küçücük kalmıştı. «Kahului'deki küçük piste ineceğiz,» diye bilgi verdi Rosalind. «En iyi oteller ve golf sahaları da orada bulunur.»

«Golf ve yelkenciliği bir arada yapan bir erkeğe daha önce hiç rastlamamıştım,» dedi Cassandra.

Golf, genellikle orta yaş ve üstündeki insanların uğraştığı bir spordu. Cassandra'nın bütün ömrü, genç erkeklerle dolu bir şehirde geçmişti ama, genç kız o güne kadar pek azıyla tanışmıştı. Rosalind, babasının katı disiplinine isyan ederken Cassandra boyun eğmişti. Bunun nedeni, daha yumuşak tabiatlı olmasından çok, ergenlik çağında, atların erkeklerden ve diskolardan daha çok ilgisini çekmesiydi. On yedi yaşındayken karşı cinse ilgi duymaya başlamış, ancak daha on sekizine girmeden babasının bir beyin kanama-

sı geçirmesi, gelecekle ilgili tüm plan ve beklentilerini bir yana atıp hayatını Profesör Vernon'a adamasına neden olmuştu.

«Golf beni sıkıntıdan patlatıyor,» diye konuşmasını sürdürdü Rosalind. «Ama Harley'nin golf için çıldırmasına da aldırış etmiyorum. Aslında böylelikle alışveriş yapmam için bol bol zaman kalıyor bana. Amerikalı kadınlar, alışverişe kocaları ya da sevgilileriyle gidiyorlar, ama ben böyle bir fazlalıkla alışverişe çıkamam.»

Sonra, parlak kırmızı tırnaklarına baktı. «Yarın manikür yaptırmalıyım,» diye söylendi. Bakışları kız kardeşinin boyasız ve kısa tırnaklı parmaklarına takılınca da, eleştirir gibi başını sallayarak, «Sen de yaptırmalısın,» dedi. «Bu yaşta böyle tırnakların olması hiç hoş değil. Ev işlerini, lastik eldiven kullanmadan yaptığına eminim.»

«Ne yazık ki öyle,» diye kabullenmek zorunda kaldı Cassandra. Rosalind'in yüzükler pırıldayan, ancak üçüncü parmağı boş olan sol elini fark edince de, «Nişan yüzüğün nerede?» diye sordu.

«Kumsalda güneşlenirken elmas mücevher takmayı sevmiyorum,» diye cevap verdi Rosalind. «Güneş yanığı tenle altın daha iyi gidiyor, elmas biraz çiğ duruyor. Bu yüzden, nişan yüzüğüm parmağımdan çok, yatta, Harley'nin kasasında duruyor. Harley o yüzüğe o kadar çok para harcadı ki, kaybolmasını ya da çalınmasını istemem.»

Waikiki'ye yaklaşıyorlardı. Cassandra oturduğu yerden, bu güzel kumsal şehrinin tüm ayrıntılarını görebiliyordu. Şehrin hemen yakınındaki sayfiyede gökdelen otel binaları uzanıyordu. Bu genç kızın görmekten pek hoşlandığı bir manzara değildi aslında.

Küçük birer çocukken, Ros'la birlikte yazları

halalarının yanına giderlerdi. Hiç evlenmemiş bir öğretmen olan Esmèe Halanın, İngiltere'nin doğu kıyılarında sürekli rüzgârların estiği, doğanın hiç el değmeden korunduğu bir yerde, küçük bir evi vardı. Cassandra, evin yakınındaki körfezde, sular yükseldiği zaman denize girer ve su buz gibi bile olsa kolay kolay çıkmak istemezdi. Şimdiyse, Maui'nin camgöbeği rengi, ılık sularına bir an önce dalabilmek için sabırsızlanıyordu.

Birkaç dakika sonra, uçak altın rengi kumsaldan yalnızca birkaç yüz metre ilerdeki piste indi.

«Şimdi tek yapacağımız iş Lahaina'ya giden bir taksiye binmek,» dedi Rosalind. «Ondan sonra da ayaklarımızı uzatıp yatar ve buzlu içkimizi yudumlarız.»

Yolun ilk bölümü boydan boya kırmızı, pembe, mor, beyaz ve mercan renkli begonvillerle süslenmişti. Deniz tarafında yemyeşil çimlerle kaplı, geniş bir golf sahası uzanıyordu. Daha ilerdeyse palmiyeli muazzam bahçeler içinde büyük oteller yer alıyordu.

Rosalind, en sonuncusunu ve en büyüğünü işaret ederek, «Bu Hyatt Regency Oteli,» dedi. «Tam seksen milyon dolara mal olmuş. Yalnız yerlerdeki Şark halıları için iki milyon dolar harcamışlar.»

Birkaç kilometre sonra, taksi sola saparak anayoldan ayrıldı ve nefis bahçeler içinde evler olan bir kasabaya girdi.

Kasabanın ticaret merkezi, dükkânlar ve bu dükkânlara girip çıkan turistlerle doluydu. Turistlerden bazılarının, bir an önce bronzlaşmak arzusuyla fazlaca güneşte kalmaktan, ciltleri istakoza dönmüştü.

Taksi, yolun sonundaki ahşap otelle, koca incir ağacının yanından tekrar saparak yat limanına doğru ilerledi. Araba durunca Rosalind pa-

rayı ödedi ve indiler.

Sonra Ros, «Bizi bekleyen bir tekne olmalı,» diye söylenerek öne düştü ve balıkçıların ağlarını onardığı bir sürü balıkçı kayığının ve teknenin önünden geçerek ilerlemeye koyuldular.

Cassandra onları Okyanus Gezgini'ne götürecek olan nesnenin kürekli bir sandal ya da kauçuk bir bot olacağını umuyordu. Bu nedenle kıyıdaki, üniformalı bir denizcinin beklediği kocaman, motorlu tekneyi görünce çok şaşırdı. Denizci daha yirmisinde bile yoktu. Kulaklarında bir volkmen, üstünde beyaz bir şort ve göğsünde lacivert bir Okyanus Gezgini arması olan beyaz bir tişört vardı.

Rosalind'i görür görmez, kulaklıklarını çıkardı ve tekneye binmelerine yardım etti.

«Bu Olaf,» diye bilgi verdi Rosalind. Tanıştırmayı tamamlamaya gerek bile görmemişti. Gemici, merhaba demek yerine, resmi bir baş hareketiyle selamladı Cassandra'yı.

«Gidip kaptana geldiğinizi söyleyeyim. Kütüphanede kendisi,» diyerek yanlarından ayrıldı Olaf. Tipik bir İskandinav aksanıyla konuşuyordu.

«Nick Carroll.. Harley'nin süvarisi,» diyen Rosalind, çantasını açıp bir paket sigarayla bir de altın çakmak çıkarmıştı. Sigarasını yakmadan önce, «Ben onu Kaptan Bligh diye çağırıyorum. Yüzüne karşı değil tabii,» diye ekledi. «Harley onun Pasifik'i avucunun içi gibi bildiğini söylüyor. Bütün hayatı denizlerde dolaşmakla geçmiş. Son derece asosyal bir tiptir. Tayfalar çizgiden bir milim çıkacak olurlarsa canlarına okur. Hatta bana bile konferans vermeye kalktı!»

«Ne hakkında?»

«Sigara içmemi, özellikle de denizde, hiç hoş karşılamıyor. Yolculuğa çıkarken, sigara izmarit-

lerini kamara pencerelerinden ya da güverteden gelişigüzel atmamam için uzun bir nutuk çekti bana. Yangın çıkmasına neden olurmuşum.»

Cassandra da sigara içmezdi ve kaptanın ısrarında ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu.

«Aslına bakarsan, pek de haksız değil,» diye cevap verdi. «Denizde yangın çıkması çok korkunç bir şey.» Sonra konuyu değiştirdi. «Ros, Okyanus Gezgini ne büyüklükte? Profesyonel bir kaptanı ve tayfası olacağını ummuyordum.»

Rosalind sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, kaşlarını alayla kaldırarak cevap verdi. «Pasifik'i küçük bir tekneyle geçmeye kalkacağımı mı umuyordun yoksa?»

«Bu küçük derken ne kastettiğine bağlı. Ben şöyle bir şey canlandırıyordum kafamda,» diyerek dokuz metre boyundaki, iki direkli bir yelkenliyi işaret etti. Cassandra'nın hesabına göre, bu teknede rahatça dört kişi barınabilirdi.

«Öyle bir şey değil,» diye neredeyse öfkeyle karşı çıktı Rosalind. Sonra parmağını uzatarak, «İşte... Okyanus Gezgini şuradaki,» dedi.

Bir hayret çığlığı koptu Cassandra'nın dudaklarından. Yat limanına geldiklerinde etrafa bir göz atan genç kız, otelin yakınına demirlemiş duran dört köşe yelkenli bir yat fark etmişti. Bunun dışındaki tek büyük tekne, ilk bakışta adalar arasında sefer yapan bir gezinti gemisine benzeyen ve açığa demirlemiş olanıydı.

«Harley'nin buna sahip olabilmesi için bir milyoner olması gerekir. Şaka ediyorsun... değil mi Ros?» diye haykırdı.

«Tabii ki bir milyoner o. Yoksa benim masraflarımı nasıl karşılardı,» diye gülerek dudak büktü Rosalind. «Bu günlerde de öyle pahalı zevklerim var ki.»

Sonra birden yüz ifadesi ciddileşti. Kız karde-

şine dönerek, «Ve bu seyahat sona ermeden senin için de bir milyoner ayarlayacağım Cassandra,» dedi. «Kartlarını doğru oynarsan hiç zor olmaz.»

Onun, söylediklerinde çok ciddi olduğunu fark eden Cassandra donup kalmıştı.

Zengin bir koca peşinde olmadığını söylemesine fırsat kalmadan, arkadan buz gibi ses duyuldu.

«Günaydın.»

Her ikisi de dönerek, iskelede birkaç adım arkalarında, ayakta duran, karanlık ve asık yüzlü, uzun boylu, beyaz üniformalı erkeğe baktılar. Rosalind'in söylemiş olduğu son sözleri mutlaka duymuş olmalıydı.

Rosalind'le Cassandra'nın babası da uzun boylu, ince yapılı bir adamdı, ama hayatı hep masa başında geçtiği için, kusursuz bir vücuda sahip olduğu söylenemezdi. Koyu gri gözlerinde samimiyetten son derece uzak bir ifadeyle Cassandra'yı süzen adamın ise her gününü açık havada, güneşin altında geçirdiği ve bedensel bir faaliyet içinde olduğu belliydi. Çok düzgün bir kemik yapısı vardı ve Tanrı vergisi bu yapı, gelişmiş güçlü kaslarla çevrelenmişti.

Yüz çizgileri, fiziksel güç kadar, keskin bir zekâya da sahip olduğunu ortaya koyuyordu. Cassandra onun ikinci kaptan filan gibi bir şey olduğunu tahmin etti.

Ama Rosalind, «Oh... merhaba Nick,» deyince, birkaç saniye içindeki üçüncü şokunu yaşadı. Kız kardeşinin söylediklerinden Okyanus Gezgini'nin kaptanının en az elli yaşlarında olduğunu sanmıştı.

Kaptan Carroll'sa ancak otuzlarında gösteriyordu. Gövdesinde ya da çene altında, ne bir gevşeme ve sarkma ne de bir gramlık bir fazlalık görülüyordu.

«Cass, bu kaptanımız Nicholas Carroll. Denize açıldığımızda hepimizin efendisi o olur.» Rosalind bunu o kadar tahrik edici bir tarzda söylemişti ki, çoğu erkek nezaket icabı bu yakıştırmayı reddederdi.

Oysa Kaptan Carroll reddetmedi. Cassandra'yı ciddi bir tavırla selamladıktan sonra, iskelede durduğu yerden elindeki bir tomar kitabı uzattı. «Şunları lütfen tutar mısınız?»

Nazik bir rica biçiminde söylenmesine rağmen, bu daha çok bir emirdi. «Ve lütfen onlara dikkat edin!» diye de ekledi genç adam, yine nazik ama kesin bir ifadeyle.

Rosalind onu hiç işitmemiş gibi davranıyordu. «Olaf nerede?» diye sordu. «Kız kardeşim çok uzun bir yolculuktan geliyor. Çok yorgun.»

Cassandra kitapları alıp yerine otururken, cevap verdi genç adam. «Olaf kıyıda kalacak. Siz oturur oturmaz yola çıkacağız, Miss Vernon.»

Hışımla yerine oturdu Rosalind. Bir çocuk gibi somurtmuştu. Sonra kız kardeşine bakarak omzunu silkti.

Ablasının o andaki tavrı Cassandra'yı ansızın, onun babası ile olan ilişkisini hatırlatmıştı. Profesör Vernon'un, kızlarına karşı asla müşfik ve hoşgörülü bir baba olmadığını kabul etmek gerekirdi. Ama Rosalind'in o sıralardaki tavırları en anlayışlı ve yumuşak babayı bile çileden çıkarmaya yeterdi. Alttan almayı asla denememişti. İnsanları kendisinden uzaklaştırmaktan ve kavga etmekten zevk alır gibi bir hali vardı. Yılların onu pek fazla değiştirmemiş olduğu anlaşılıyordu.

Öte yandan, genç adam da kendisine karşı hiç nazik davranmamış ve Rosalind'in sözlerini haklı çıkarmak istercesine, kuru bir selamdan öteye hiçbir şey söylememişti.

Belki de düşmanca tavrı, Rosalind'in ona zengin bir koca bulacağı yolundaki sözleri duymuş olmasından ileri geliyordu. Bu büyük bir şanssızlıktı tabii. Rosalind'den zaten hoşlanmadığı belliydi Kaptan'ın. Bu sözler ona duyduğu antipatiye tuz biber ekmiş olmalıydı. İki kız kardeşi de para peşindeki fırsatçılar olarak değerlendirecekti, oysa bu doğru değildi.

Yoksa doğru muydu?

Cassandra, ansızın Okyanus Gezgini hakkındaki varsayımlarının yanlış çıkması gibi, Harley Dennison hakkındaki varsayımlarının da yanlış çıkabileceğini anladı.

Rosalind'in kendine göre olmayan bir sürü erkekle düşüp kalktıktan sonra, onunla evlenmek isteyen biriyle uzun süreli bir ilişkiye girdiğini duyunca, inanılmaz derecede ferahlamıştı.

Rosalind kız kardeşine, Harley ile birbirlerini yeterince tanımadıklarını, bu nedenle bu okyanus gezisinin onlara bu şansı vereceğini yazmıştı. Eğer her şey yolunda giderse, ki o gideceğinden emindi, Sydney'de evleneceklerdi.

Şimdiyse Cassandra ilk kez, bu ilişkinin Ros'un yazdığı ve göstermek istediği gibi olmadığından şüpheleniyordu.

Tekne yat limanından ayrılıp açık denize çıkınca, kendini Lahaina'nın ve çevresindeki dağların nefis manzarasına vermeye zorladı. Akşamüstü olmasına rağmen güneş hâlâ çok parlaktı. Cassandra asıl bir güneş gözlüğü alması gerektiğini anladı. İngiltere'de güneş gözlüğüne hiç ihtiyacı olmamıştı. Yaz tatilini de arkadaşlarının çoğu gibi yurt dışında geçirmediğinden, böyle bir şey alması gerekmemişti. Bu, onun ilk yurt dışı seyahatiydi ve genç kız her saniyesinin keyfini çıkarmaya kararlıydı.

-Lahaina çok eski bir şehre benziyor. Turizm-

den önce buranın halkı ne ile uğraşırdı?»

Rosalind'in cevabı, «Hiç bir fikrim yok,» oldu. Kıyıya arkasını dönmüş, tekne hızlandıkça sertleşen rüzgârdan saçlarını korumaya çalışıyordu.

Cassandra'nın sorusunu cevaplandıran Kaptan Carroll oldu.

«Lahaina bir balina avcılığı merkeziydi. Bin sekiz yüz kırklarda bu limana dört yüzden fazla Amerikan balina gemisinin demirlediği biliniyor.»

Dönüp ona bakmaya başladı genç kız. Şapkasının beyaz siperliği, alnını ve koyu renk kaşlarını gölgeliyordu. Şortu ile dizlerinin hemen altında biten beyaz çorapları arasından görünen bacakları, tıpkı kolları gibi son derece esmerdi. Üniforması, deniz kuvvetlerinde görevli bir kaptanınkinden daha az süslüydü, ama o öyle bir erkekti ki, ne giyerse giysin ve hangi ortamda bulunursa bulunsun, ancak lider olabilirdi. Bu gücünü kullanabilmek için de sırmalara ya da apoletlere ihtiyacı yoktu.

Cassandra onunla rahatça konuşabilmek için oturma pozisyonunu hafifçe değiştirdi. «Yüzlerce yelkenli tekneden meydana gelmiş bir ormanı seyretmek harika bir şey olmalı. Küçük limanın hemen yanında demirlemiş şu eski yelkenlinin adı ne?»

«O Kartacalı'dır. Şimdi müze olarak kullanılan balina gemisinin bir kopyası.»

Cevabı ne kadar nazik olursa olsun, gerçek bir paylaşma isteğinden yoksundu. Genç kız onun kendisiyle daha iki kelime bile konuşmadan, onu kafasız ve en ufak bir ilgiye değmez bir kız olarak gördüğünü hissetti.

Boş bir kız değildi Cassandra. Görünüşünün hiç de fena olmadığını bilirdi. Ablası gibi insanın başını döndüren bir güzelliğe sahip değildi,

ama ne yüzünden ne de vücudundan dolayı hiç üzüntüye kapılmamıştı şimdiye kadar. Ayrıca, onunla birkaç dakika konuşarak karara varmış bir yabancının yargısını kabul edecek kadar kendine güvensiz de değildi.

«Teşekkür ederim,» diye kestirip attıktan sonra arkasını dönerek Okyanus Gezgini'ni seyre koyuldu. Biraz sonra geminin güvertesinden aşağı uzanan merdivene yanaştılar. Güvertede Polinezyalı bir görevli onları bekliyordu.

Cassandra alışkanlıkla bavulunu yüklenince, Kaptan Carroll hemen karşısına dikildi.

«Atu bavulunuzu getirir.»

Atu, iri yapılı, uzun boylu, siyah pos bıyıklı bir adamdı. Gülüşü bembeyaz dişlerini gözler önüne seriyordu. Kaptanın asık suratının tam tersine insanın içini ısıtan, ta içten gelen bir gülüştü bu.

Küçük beyaz elini, onun yardım etmek için uzanmış kocaman esmer eline bırakmadan önce, onun da Okyanus Gezgini armalı bir tişört giydiğini gördü Cassandra. Ama Atu'nun bacaklarını şort yerine, askeri kumaştan yapılmış sımsıkı bir etek sarıyordu. Koca ayakları da çıplaktı. Genç kız, onun bir Hawaiili olmadığını düşündü, ama hangi adalardan olduğuna dair de en ufak bir fikri yoktu.

Geminin birkaç güvertesi vardı. Önce ilk güverteye, oradan da cilalı merdivenlerle üst güverteye çıktılar.

«Görevliler alt güvertede yaşar. Bizim kamaralarımız ise bu kattadır,» diye bilgi verdi Rosalind. «Yukarı katta ise yemek yer ve dinleniriz. Gel sana kamaranı göstereyim. Bu taraftan.»

En fazlasından normal boyutlarda bir kamara bekleyen Cassandra, yeşil ve beyazın en iç açıcı tonlarıyla döşenmiş, iki yataklı kocaman bir oda-

ya girince, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

«Oh, Ros, ne kadar hoş... ne kadar sevimli,» diye haykırdı. Mekan o kadar akıllıca kullanılmıştı ki, odada her şey bulunduğu halde, yine de insana bir sürü boş yer kalıyordu.

«Ne kadar düzenli olmuşsun,» diye ablasına takıldı. «Evdeki odan daima karmakarışık olurdu, hatırlıyor musun? Oysa burada her şey yerli yerinde. Burayı sen mi böyle düzelttin yoksa bu işle uğraşan başka birisi var mı?»

«Bir oda hizmetçim var tabii,» diye cevap verdi ablası. «Ama ben bu odada yatmıyorum. Benim odam sancak tarafındaki güvertede. İşte Atu bavulunu getirdi. Mrs. Shane de yerleşmene yardım eder.»

Mrs. Shane ufak tefek, gri saçlı bir kadındı. Göğüs cebinde beyaz Okyanus Gezgini arması bulunan bir denizci üniforması giymişti

«İyi akşamlar Miss. Eminim hemen bir duş yapmak istersiniz.» Avustralyalı aksanıyla konuşuyordu. «Eğer anahtarlarınızı bana verirseniz, siz banyo yaparken eşyalarınızı yerleştirip düzenlerim. Banyoda ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız.»

«Evet, bir duş yapmak doğrusu çok hoşuma gidecek,» dedi Cassandra. «Ama benim için zahmete girmenize hiç gerek yok Mrs. Shane. Zaten yanımda fazla eşya getirmedim.»

Rosalind'in suratını astığını görünce, yanlış bir şey söylemiş olduğunu fark etti.

«Hiç zahmet olmaz Miss Vernon. Bu benim görevim. Ama eşyalarınızı kendiniz açmak isterseniz, daha sonra gelirim.»

«Teşekkürler. Çok naziksiniz,» diye gülümsedi Cassandra. Kadının, bu yabancı ortamda kendisine çok yardımcı olabileceğini hissetmişti.

Yalnız kalır kalmaz, «Bu onun nazikliğinden

ötürü değil, görevi zaten,» diye çıkıştı Rosalind. «Eşyalarını yerleştirmesine izin vermeliydin. Gerçi, eğer öteki giysilerin de buraya gelirken giydiklerin gibiyse, belki de bu işi yapmaması daha iyi oldu. Mrs. Shane gevezenin biridir. Bizim ne kadar züğürt olduğumuzu ortalığa yaymasını istemem.»

«Böyle bir şey söylemeyi aklından bile geçirmediğine eminim.»

«Olsun, yine de onun parasız olduğumuzu anlamasını istemiyorum.»

«Ama bu gerçeğin ta kendisi. Hiç paramız yok,» diye acıyla söylendi Cassandra. «Babamın hastalığı her şeyi silip süpürdü.»

Genç kız duygularını salıvermek, küçükken canı yandığında ya da korktuğunda yaptığı gibi ablasının kucağına sığınmak istiyordu. Ama aradan çok zaman geçmişti ve bu süre içinde Ros'un, mektuplarda yazdığından çok daha fazla değiştiğini anlıyordu.

Bu birliktelik, her ikisi için de, duygusallıklarını ortaya koymalarına ve içlerinden geldiği gibi davranmalarına izin vermeyecek kadar yeniydi. Eski müşfik yakınlaşma ancak zamanla canlanabilirdi. Ama Cassandra, o anın ablasına sarılıp ağlamak için uygun olmadığını anlamıştı.

Büyük bir çabayla duygularını bastırmayı başardı ve kısık bir sesle, «Bunları daha sonra konuşuruz,» diyebildi. «Duşun altına girmek için sabırsızlanıyorum. Sonra görüşürüz.»

Ansızın uyandı genç kız. İlk anda kendisini uçakta sandı. Sonra gözlerini açıp da etrafına bakınca yeşilli beyazlı kamaranın lüksünü fark ederek hoşnutlukla içini çekti.

Ne kadar zamandır uyuyordu acaba?

Duş yaptıktan sonra eşyalarını yerleştirmiş ve

Mrs. Shane tarafından kısa süre sonra uyandırılacağını varsayarak bir şekerleme yapmaya niyetlenmişti. Ama anlaşılan kadın onu uyandırmaya kıyamamıştı. Dijital saat, Cassandra'nın bir saatten fazla uyuduğunu gösteriyordu. Artık müstakbel eniştesiyle tanışmaya hazırlanması gerekliydi.

Gemide akşam yemeğinin kaçta yendiğini bilmediği gibi, bunun resmi elbiselerle katılması gereken bir yemek olup olmadığı konusunda da bir fikri yoktu. Ne yapması gerektiğini düşünürken, kapı açıldı ve Ros içeri süzüldü.

«Oh, uyanmışsın,» diyerek kız kardeşinin yanına geldi. Görünüşü, Cassandra'nın kafasındaki sorulardan bir kısmını açıklığa kavuşturmuştu.

Siyah, daracık bir ipek pantolonla, siyah ve lame karışımı, yarasa kollu, bol bir bluz giymişti Ros. Bluzun yakası kapalıydı, ama şeffaf kumaştan göğüsleri seçilebiliyordu. Yüzünde ağır bir gece makyajı vardı. İçeri girmesiyle birlikte, kamarayı bir Fransız parfümü doldurmuştu. Evet, Okyanus Gezgini'nde akşam yemeklerinin nasıl bir havada yendiği belliydi.

Cassandra doğruldu. «Müthiş görünüyorsun!»

Gerçekten de müthiş görünüyordu Ros. Profesör Vernon, Esmée Hala ya da okudukları okulun öğretmenleri onun bu halini görseler dehşete düşerlerdi. 'İyi yetiştirilmiş' ve 'zevk sahibi' birisi bu şekilde giyinemezdi. Babası ve halası beğendikleri insanları bu terimlerle nitelerlerdi. Bu haliyle tam bir seks sembolüydü Ros. Daha da kötüsü, bu tür bir yatın güvertesinde bile 'yakışıksız', hatta 'yersiz' kaçıyordu.

Yine de Cassandra onun pervasızlığına ve giydiği cüretkâr elbiseyi üstüne bu denli yakıştırmasına hayran olmaktan alamadı kendini.

«Teşekkürler,» diyen Rosalind, bir an aynada

kendini seyretmek için durakladıktan sonra, Cassandra'nın ayakucuna geldi.

«Dinle,» diye söze başladı. «Harley golf turnuvasından birkaç kişiyi yata davet etmiş. Hepsi de Amerikalı ve çok gürültücü insanlar. Çok yorgunsun ve onlarla karşılaşman seni daha da yorabilir. O yüzden bu akşam, yemeğini burada, kamaranda yesen diyordum. Ondan sonra da uyur dinlenirsin. Yarın bu berbat turnuva bitiyor nasıl olsa. Harley'yle de o zaman tanışırsın.»

«Ama bu biraz kabalık olmaz mı?»

«Hayır, hiç de değil. Senin zaten çok kötü bir dönem geçirdiğini biliyor. Üstelik uçak yolculuğunun seni nasıl harap ettiğini de anlattım. İki gün bile ortalıkta görünmesen, sana hak verecektir. Nasıl olsa birbirinizi tanımanız için bol bol zamanınız olacak. Şimdi, akşam yemeği için ne istersin? İki ahçımız var. Canın ne çekiyorsa ısmarlayabilirsin.»

«Aslında pek aç değilim. Bir omlet ve biraz salata olsa yeter.»

«Pekâlâ. Gidip ileteyim. Ha, aklıma gelmişken, eğer canın isterse kendine çay yapabilirsin,» diyerek, duvara gömülmüş bir dolabı açtı Rosalind. Burada bir elektrikli ısıtıcı ve başka aletler göze çarpıyordu. «Ya da kendine soğuk bir içki hazırlayabilirsin.» Açılan ikinci bir kapı, yine duvara gizlenmiş ve içi konserve içecekler ve şişelerle dolu bir buzdolabını ortaya çıkarttı. «Ve canının istemediği kadar da kitap ve dergi var.»

Yarım saat kadar sonra, Mrs. Shane tepsisini getirdiğinde, Cassandra ona ne kadar zamandan beri Okyanus Gezgini'nde çalıştığını sordu.

«Üç sene önce, kocamın ölümü üzerine denize gemiye bindim,» dedi kamarot kadın. «O sırada geminin sahibi Sir John ve Lady Carstairs'ti. Avustralya'nın en zengin ve soylu ailelerinden

birine mensuplardı. Bu günlerdeki bazı zenginlere benzemiyorlardı,» diye ekledikten sonra da dudaklarını sımsıkı kapattı.

«Denize geri dönmekten bahsettiniz. Evlenmeden önce de denizde mi çalışıyordunuz?»

Evet, anlamında başını salladı kadın. «Deniz benim kanıma girmiş diyebilirim. Babam, eski Kaptan Carroll'ın, yani şimdiki kaptanın babasının yanında mühendisti. Annemse denizden hiç hoşlanmazdı. Bana daima, bir denizciyle evlenmemem için öğüt verirdi. İlk önce Sydney'de bir ailenin yanında çocuk bakıcısı olarak çalıştım. Tam on sene boyunca üç bebeklerine baktım onların. Sonra Kaptan Carroll'ın karısı ilk doğumunu yaptı, ama doğum sırasında belkemiğindeki bazı sinirler zedelendiği için yürüyemez olmuştu. Yine de gemide, kocasının yanında yaşamaya kararlıydı. Bu yüzden Kaptan bana onların yanına gelip çocuğa dadılık edip edemeyeceğimi sordu.»

Konuşurken bir taraftan da tepsideki tabakları masanın üstüne yerleştiriyordu. Her şey kapaklı gümüş tabaklar ve kâseler içindeydi. Omletten başka sıcacık bir de çorba vardı. Peçeteyi de yerleştirdikten sonra, sandalyeyi çekerek Cassandra' nın oturmasını bekledi.

«Erkek kardeşlerimin hiçbiri babamın izinden gitmedi,» diye sözlerine devam etti Mrs. Shane. «Ama ben hep denizle içiçe bir yaşam kuruyordum. O nedenle de Kaptan Carroll'ın teklifini kabul ettim ve Nick altı yaşına gelip de okula gitmesi gerekene kadar ona baktım. Okul zamanı gelince Nick kıyametleri kopardı. Avustralya'ya gitmek istemiyordu... Hatta gitmemek için...» Burada birden durdu kadın. «Ama bu çok uzun bir hikâye. Anlatmaya kalkarsam çorbanız soğuyacak. Yemenize bakın Miss Vernon. Ben daha son-

ra gelir tepsiyi alırım.»

Genç kız bir yandan sıcak çorbasını içiyor diğer yandan da Rosalind'in ona yemeğini kamarasında yemesini teklif etmesinin, yalnızca kendisinin rahatını düşünmesinden kaynaklanmadığını düşünüyordu.

Belki de Rosalind, kız kardeşinin Amerikalılar'dan sıkılmasından değil, Amerikalılar'ın ondan sıkılmasından korkuyordu. Üzerinde dövülmüş kuruyemişler olan, kristal bir kayık tabak içinde sunulmuş ananası yiyerek yemeğini bitirdi.

Mrs. Shane geri döndüğünde, «Onlar makadam cevizidir,» diyerek onu aydınlattı. «Eğer daha çok şey öğrenmek isterseniz Kaptan Nick'e sorabilirsiniz. O çok daha fazlasını bilir. Yolcuların sorduğu her soruyu cevaplandırır. Eğer geç vakte kadar uyumuyorsanız, yarın sabah kahvaltıda kendisiyle tanışabilirsiniz. Tıpkı babası gibi o da erkenden kalkar.»

«Kaptanla tanıştım zaten. Bizi gemiye o getirdi.»

«Öyle mi? Peki onu nasıl buldunuz?» diye soran Mrs. Shane'in sesinde, biricik oğlu hakkında övgü dolu sözler duymak isteyen bir annenin beklentisi vardı.

Cassandra'nın bu soruya gerçek cevabı, ancak, 'Böyle bir geminin kaptanı olmak için, şaşırtacak derecede ters ve anlaşması güç bir adam,' olabilirdi.

Ama, ona bir nevi annelik etmiş bir kadına bunu söyleyemezdi tabii.

«Beklediğimden de genç,» diye cevap verdi. «Ben en azından ortayaşlı birini bekliyordum.»

«Ocakta otuz beş yaşına basacak. O pozisyonda biri için genç tabii. Ama, okuldaki birkaç sene dışında, bütün ömrü denizde geçmiştir.»

«Bana, onun okula gitmemek için neler yaptı-

ğını anlatacaktınız,» diye hatırlatmayı denedi Cassandra.

«Evet, ama o hikâyeyi başka bir zamana saklasak daha iyi olacak. Artık uyumanız gerek. İngiltere'den buraya çok yorucu bir yolculuk yaptınız. Bitkin olmalısınız.»

Herhalde çenesini tutamayıp, bir sırrı açığa vurmak üzere olduğu için pişman olmuştu. Tabakları toplayıp, iyi geceler dileyerek dışarı çıktı.

Cassandra, yalnız kalınca banyoya geçerek dişlerini fırçalamaya koyuldu. Gözkapaklarının kenarlarında hâlâ makyaj izleri duruyordu. Aslında zorla yaptıkları o makyaj, görünüşünü berbatlaştırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. Makyaj zaten soluk renkli olan yorgun yüzüne sert ve tatsız bir ifade vermişti.

Belki de makyajını, kırmızı renkli seksi elbisesi ve Ros'un bir milyoner ayarlaması yolundaki sözleriyle birleştirince, Kaptan Carroll'ın onun hakkında böylesi olumsuz bir izlenime sahip olmasına o kadar şaşmamak gerekirdi.

Cassandra, Kaptan'la tanıştığından beri ilk kez onun evli olup olmadığını merak etti. Otuz dört yaşına gelmiş bir erkeğin normal olarak evli olması gerekirdi. Ama eğer evli olsaydı, karısı da gemide yanında olurdu herhalde. Zaten o zaman, Mrs. Shane ona bundan bahsederdi.

Esneyerek yan döndü ve başını yumuşacık, serin yastıklara gömdü. Bundan sonraki her gününün pırıl pırıl, aydınlık günler olacağını geçirdi aklından keyifle. İngiltere'ye dönene kadar gün ışığı altında yaşayacaktı.

Uyandığında kamarası hâlâ karanlıktı. Saat iki on yediyi gösteriyordu. Rosalind'in pek iyi tahmin ettiği gibi, gece yarısı uyanmıştı işte.

Kalkıp kendine çay yaptı. Bir dergiyi karıştırarak iki fincan çay içti. Ama asıl yapmak istediği biraz egzersizdi.

Yürümenin yanında en çok sevdiği spor, yüzmeydi. Ansızın, canı çektiği anda yüzebileceğini hatırladı. Dışarısı ay ışığıyla pırıl pırıldı. Deniz dümdüzdü. Eğer merdiveni yukarı çekmemişlerse, kimseyi uyandırmadan denize girebilirdi.

Birkaç dakika sonra, yatılı okuldan kalma tek parça siyah mayosunu giymiş, havlusunu omzuna atmış dışarı süzülüyordu. Yavaşça yürüyerek gemiye çıktıkları yere geldi.

Merdiven hâlâ oradaydı. Havlusunu kenardaki sıranın üstüne bırakarak indi. Son basamağa gelince, ayağını pırıl pırıl parlayan sulara soktu. Nefisti su.

Biraz durup Lahaina'nın ışıklarını seyretti. Demek o sırada uyanık olan tek insan kendisi değildi. Sonra kendini yavaşça sulara bırakıp yüzmeye başladı. Deniz yüzeyinden bakınca, gemi olduğundan da büyük görünüyordu. Su hizasındaki pencereler, mürettebatın yattığı kamaralara ait olmalıydı.

Sırtüstü yatarak dinlenirken bir taraftan da yıldızları sayıyordu. Duyduğu mutluluk, ansızın suya düşen bir şeyin çıkardığı sesle müthiş bir korkuya dönüştü.

«Aman Tanrım, korkudan ölecektim,» diye haykırdı. Kendisine doğru kulaç atan Kaptan Carroll'ı seçince, korkusu birden ferahlamaya dönüşmüştü.

«Hemen gemiye dönün,» dedi Kaptan. Sesi müthiş öfkeliydi.

Onunla tartışmaya kalkışmadı Cassandra. Merdivene doğru yüzerken, onun bu kadar öfkelenmesine neyin sebep olmuş olabileceğini düşünüyordu.

Ansızın aklı başına geldi. Açıklarda köpekbalıkları cirit atıyor olmalıydı. Gemiye bu kadar yakınken bile, hareketleri uyuyan canavarlardan birinin dikkatini çekmiş olabilirdi. Bu düşünceyle birden eli ayağı birbirine dolaştı.

Panik içinde, deli gibi yüzmeye başladı merdivene doğru. Merdiven hizasına gelince, çılgın gibi çıkmaya çabaladı. Normal zamanda olsa bunu hiç zorlanmadan yapabilirdi. Ama duyduğu dehşet, hareketlerine hâkim olmasına engel oluyordu. İlk hamleden sonra, gürültüyle sulara gömüldü. O böyle çabalarken Kaptan Carroll yanına gelmiş ve tek bir hareketle kendini yukarı çekmişti bile. Sonra eğilerek ona uzattı elini. Bir saniye sonra yukarıdaydı genç kız.

«Seni budala!» diye parladı genç adam. «Sende şu kadarcık akıl yok mu? Pasifik'te gece yarısı, üstelik de tek başına yüzülmez. Kayalıkların iç tarafında bile tehlikelidir bu. Kaldı ki bu kadar açıkta.»

Cassandra ağzını bile açamadan orada öylece titrerken, o genç kızı hırsla yana iterek merdivenlere atıldı ve ikişer ikişer çıkarak gözden kayboldu. Cassandra onun çırılçıplak olduğunu ancak o anda fark edebildi.

Kalp atışlarının sakinleşmesi, nefesinin biraz düzene girmesi için bekledikten sonra, o da ağır ağır tırmandı merdivenleri.

Onun çoktan kendi odasına döndüğünü, asıl azarın ertesi gün geleceğini sanmıştı. Ama yukarı çıkıp da, onu orada, hem de kendi havlusuyla kurulanırken bulunca irkilerek durdu.

«Oh... Özür dilerim,» diyerek iç güdüsel bir biçimde arkasını döndü. Çıplak bir erkek vücudu, onun görmeye alıştığı bir şey değildi.

Tam oradan uzaklaşmaya çalışırken, genç adam ters bir ifadeyle, «Bekle.» diye emretti.

Durdu Cassandra. Ama arkasını dönmemişti. Kurulanmamış olduğu için her tarafından sular sızıyordu.

«Artık havlunu alabilirsin.»

Tereddütle döndü genç kız. Havlusu cilâlı tahta sıranın üstüne konmuştu. Kaptan Carroll'sa vücudunun belinden dizlerine kadar olan bölümünü, rengârenk bir kumaş parçasına sarmakla meşguldü.

«Köprüye gelsen daha iyi olur. Orada biraz konuşabiliriz. Ama önce kurulanmalısın,» diye emretti.

Cassandra, havlusunu vücuduna sarıp kamarasına dönmeyi ve bu geceki tartışmayı yarına bırakmayı tercih ederdi, ama az önceki olaylar onu o kadar serseme çevirmişti ki, karşısındaki sert tavırlı genç adama itaat ederek onun arkasından yürümeye başladı.

Her şeyin ötesinde, orada durmuş, yarı çıplak bir halde kendisine bakan bir erkeğin önünde uzun uzun kurulanmak, onu çok rahatsız etmişti.

Genç adamın esmer teni ay ışığının altında öyle garip parlıyordu ki, gören onun bir Polinezyalı olduğunu sanırdı. Cassandra'yı denizden çekip çıkarmış olan güçlü adaleler ayın solgun ışığı altında yaldızlanıyordu. Yüzü karanlıktaydı. Ama Cassandra, havlusunu eski siyah mayosunu iyice örtecek tarzda vücuduna sarıncaya kadar, ona bir daha bakmadı.

Geminin her iki tarafında da, güverte boyunca uzanan koridorlar vardı. Sancak tarafından pruvaya doğru ilerlerken, genç kız sol tarafta, on kadar sandalyeyle çevrili upuzun bir masası olan geniş bir yemek salonu olduğunu fark etti.

Biraz ilerledikten sonra genç adam birkaç basamak daha tırmandı ve bir kapıyı açarak ışığı yaktı. Nihayet köprüye gelmişlerdi. Etrafına ba-

kınan Cassandra, üçgen şeklindeki pruvada, etrafında altı tane deniz yatağı bulunan bir yüzme havuzu olduğunu gördü.

«Oturun Miss Vernon,» diyerek ona yer gösterdi genç adam.

Cassandra oturunca, bunun Kaptan'ın kendi sandalyesi olduğunu anladı. Onun uzun bacaklarına göre ayarlanmıştı çünkü. Kendi bacakları da kısa değildi ama, bu sandalyeye otururken tabanları yere değmiyordu. Bir çocuk gibi hissetti kendini birden ve rahatsız oldu.

Gururunu korumak için yapması gereken tek şeyin aptalca davranmış olduğunu kabul etmek ve özür dilemek olduğunu düşünüyordu.

Ama daha ağzını bile açamadan, genç adam konuşmaya başladı. «Bu adalardaki kazaların çoğu, turistlerin kendi aptallıkları yüzünden olur. Siz bir çocuk değilsiniz, Miss Vernon. Hareket etmeden önce düşünmelisiniz. Şu andan itibaren, kendi can güvenliğiniz için, gündüz hariç hiçbir zaman denize girmeyeceksiniz. Hele tek başınıza asla. Eğer sağduyunuzu kullanacak olursanız, köpekbalıkları size fazla zarar vermez. Ama daha birkaç gün önce, yerli bir balıkçının ağından, bir sürü köpekbalığı çıktı. Hem de kıyıya çok yakın bir yerde. İyi ki sizi gördüm. Başınıza bir şey gelmese bile, kendinizi yukarı çekemeyebilir ve bağırmak zorunda kalarak herkesi uyandırabilirdiniz. İnmeden önce çıkabileceğinizden emin olmalıydınız.»

«Sizi, canınızı tehlikeye atmak zorunda bıraktığım için özür dilerim,» diye gergin bir tavırla cevap verdi Cassandra. Sandalyeden kayarak inen genç kız buz gibi bir nezaketle konuşmaya devam etti. «Artık bana izin verir misiniz? Mayom ıslak. Gidip üstümü değiştirmeliyim.»

Tam adımını atmıştı ki, kaptan önüne geçerek

yolunu kesti.

«Son bir nasihat daha Miss Vernon. Gemide birkaç hafta kalacaksınız. Eğer bana ya da herhangi bir görevliye sorun çıkarmazsanız, eminim yolculuğunuz daha zevkli geçer. Size bir şey yapmanız söylendiği zaman yapın. Yapmamanız söylendiğinde de yapmayın. Lütfen kamarotlara karşı nazik davranın. Mrs. Shane şu anda tek başına her şeye yetmeye çalışıyor. Mr. Dennison'un öteki konukları da gelince işi başından aşacak. Kamaranızı toplar ve giysilerinizi de her aklınıza estiğinde ütületmek istemezseniz, büyük yardımınız dokunur.»

«Benim kötü huylu bir insan olduğum sanısına nereden kapıldığınızı bilmiyorum kaptan. Ama bana öyle geliyor ki, bu sizin anlayışsızlığınızdan kaynaklanıyor. Daha karşılaştığımız andan itibaren bana cephe aldınız.»

Uzun boylu Avustralyalı bir an cevap vermedi. Anlaşılan ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Sonunda ağzından şu kelimeler döküldü. «Hayatta, bir genç kız için, zengin bir koruyucu aramaktan daha onurlu şeyler de vardır Miss Vernon. Örneğin hayatınızı çalışarak kazanmak gibi.»

Rosalind'in önceki akşam, limanda söylediği sözleri ima ettiği belliydi.

«Ablam şaka yapıyordu Kaptan Carroll,» diye cevap verdi Cassandra. «Onun bu sözünü bu kadar ciddiye almanıza şaştım doğrusu. Ben zengin bir koca peşinde olmadığım gibi, ablamın da Mr. Dennison'la parası için değil onu sevdiği için evleneceğine eminim.»

Bölüm İki

Cassandra tekrar uyandığında, parlak gün ışığı lombozlardan içeri doluyordu. Saate baktı. On biri üç geçiyordu.

Yıkanıp giyinmeden önce, kamarasını toparlamaya girişti. O sırada Kaptan Carroll'ın akşamki suçlamalarını hatırladı. Suratı asıldı. Sonra aynadaki sıkkın hali gözüne ilişince, ne onun ne de başka birisinin bu yolculuktan zevk almasını engellememesi gerektiğini düşünerek rahatladı.

Hayatı boyunca seyahat özlemi çekmişti. Şimdi eline böylesine inanılmaz bir fırsat geçmişken, Kaptan Carroll'un bunu mahvetmesine izin veremezdi.

Bu ateşli ve kararlı bir ruh hali içinde, yüzünü, kollarını ve bacaklarını kremledi. Bir önceki yaz, bahçe işleri yaparken giymek için almış olduğu tişörtü ve şortu üzerine geçirip dışarı çıktı. Güvertede Rosalind'le nişanlısına rastlayacağını umuyordu.

İlk karşılaştığı insan Atu oldu. Kocaman bir gülümsemeyle selamladı onu Atu.

«Günaydın Atu. Ablamı nerede bulabileceğimi biliyor musun?»

«Kıyıya çıktı Miss. Size de öğle yemeğine döneceğini bildiren bir mesaj bıraktı.»

«Mr. Dennison güvertede mi?»

«Golf oynamaya gitti Miss. Size kahvaltı getireyim mi?»

«Hayır teşekkür ederim. Yemeğe kadar beklerim.»

«Bir şeyler yemelisiniz. Genellikle on birde çay ya da kahve servisi yaparız. Biraz meyve iştahınızı kapamaz sanırım.»

Meyve teklifi hiç fena değildi. Kabul etti Cassandra. Az sonra Atu'nun önüne getirdiği meyveyi daha önce hiç görmemişti genç kız.

«Nefis görünüyor. Adı nedir?» diye sordu.

«İki adı vardır. Papaya ya da pavpav,» diyerek fincana kahve doldurmaya başladı Atu.

Cassandra bir parça alıp tadına baktı. Şeftaliyle kavun karışımı bir tadı vardı ve göründüğü kadar da lezzetliydi.

«Mmm... çok nefis,» diye mırıldandı. Sonra da Atu'ya dönerek, «Pasifik'in neresinde doğdun Atu?» diye sordu.

«Fijili'yim,» dedi yerli gururla. Eliyle Maui'yi işaret ederek, «Bu adalar da güzeldir, ama hiçbiri Fiji kadar olamaz,» diye ekledi.

«Sen bu gemiye geleli çok uzun bir süre oldu mu?»

«Kaptan Carroll... şey yani dört yıldır buradayım. Babam onun babasının yanında makinist olarak çalışırdı. Bense başkamarotluğa yükseldim.»

«Bundan önce ne tür bir gemide çalışıyordun?»

«Royal Viking Star gibi yedi yüz yolcu alabilen transatlantikler de dahil, pek çok gemide çalıştık. Kaptan gittiğinde, ben de onunla gideceğim. Biz birbirimizden asla ayrılmayız. İki kardeş gibiyizdir. Ama o çok zeki, bense değilim.» Sözlerini bir kahkahayla tamamladı.

«Kaptan, Okyanus Gezgini'ni terk mi ediyor?»

«Hayır, ama belki ileride. Bir gün kendi gemisi olacak. Bunun gibi değil. Hakiki bir yelkenli.»

O sırada bir başka erkek belirdi yanlarında. Cassandra yaşlarındaydı. Üzerinde bir gemici üniforması vardı. Güzel yüzünü, zeki bakışlı kah-

erengi gözler süslüyordu.

«Günaydın Miss Vernon. Ben Chris Knight'ım. Dördüncü kaptan,» diyerek kendini takdim etti. «Kahvaltınızı bitirince, sizi kıyıya götürmemi ister misiniz? Buradan pek uzak olmayan çok güzel bir kumsal biliyorum. Orada rahatça yüzebilirsiniz.»

«Çok naziksiniz. Çok sevinirim. Bana on beş dakika izin verebilir misiniz?»

«İsterseniz bir saat bile verebilirim. Yemeğe geç kalmadığımız sürece, acele etmek için hiçbir neden yok. Yanınızda bir plaj elbisesi var mı? İlk gün omuzlarınızı on beş dakikadan fazla açıkta bırakmamalısınız.»

«Biliyorum. Güneşten cayır cayır yanmak hiç hoşuma gitmez. Zaten her tarafımı iyice kremledim.»

«Çok iyi. Çünkü buranın güneşi gerçekten çok kuvvetlidir. Üstelik bronz bir tene sahip olmak için bol bol vaktiniz de var. Yirmi dakika sonra sizi alırım.»

Kaptan Carroll ile Atu arasındaki yakın ilişki, hem çok ilginç hem de pek olağan sayılamayacak türdendi. Herhalde çocukluktan beri arkadaştılar. Genellikle küçük erkek çocuklarının merakları ve eğlenceleri dünyanın hemen hemen her tarafında aynı sayılırdı. Ama büyüdükçe, araya ırk ve eğitim farkları girer ve uçurumlar derinleşirdi. Yıllar geçtikçe paylaştıkları şeyler de giderek azalırdı. Bu iki erkek arasındaki dostluk ise pek buna benzemiyordu. Belki de onları birbirlerine bağlayan şey denizdi.

Genç kızın plaj elbisesi, aslında babasına ait bir gömlekti. Beyaz, incecik vualden yapılmıştı ve önünde çok güzel işler vardı. Mayosunun üstüne onu giydikten sonra, güverteye çıktı ve Dördüncü Kaptan'la birlikte kauçuk bir bota binerek

yola çıktılar.

Kıyıya gelene kadar ahbaplığı iyice ilerletmiş ve birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. Chris bir Kanadalı'ydı. Mesleğe tankerlerde çalışarak başlamış, sonra da Harley Dennison'un yanına girmişti.

«Ama buradaki de oldukça sıkıcı bir hayat,» diye sızlanıyordu. «Sürekli denizde olmak bir erkeğin tüm sosyal yaşantısını öldürüyor.» Sıkı bir yüzmeden sonra kumlara uzanmış yatıyorlardı. «Aslında bu işi bulduğum için şanslı sayılırım,» diye devam etti Chris. «Kaptan Carroll'u tanıyan arkadaşlarım, beni ona çok övmüşler.»

«Senden önceki Dördüncü Kaptan ne olmuş?»

«İşten atıldı.»

«Kim attı?»

«Kaptan Carroll. Bu geminin efendisi odur. Kimse onun koyduğu kuralların dışına çıkamaz. Kim çıkarsa en yakın limanda inip kendine bir iş araması gerekir. Beni sakın yanlış anlama. Onu severim. İyi bir kaptan sert olmalıdır.»

«Bense gemide sahibinin sözünün geçtiğini sanmıştım. Kaptan ondan sonra gelir diye düşünüyordum. Bir kaptan gemi sahibini kızdıracak olursa kendini bir anda işsiz bulabilir.»

«Aslında... evet,» diye kabul etmek zorunda kaldı Chris. «Ama Mr. Dennison'un Nick Carroll gibi bir süvari bulabildiği için ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu sanıyorum. Dennison denizciliğin 'd'sinden anlamıyor. Onu Arap şeyhleri ya da Asyalı bankerlerle bir tutmasak bile gemiyi bir iddia sonucu aldığı da gerçek. Her neyse, bu benim işittiğim. Sen tabii çok daha fazlasını biliyorsundur.»

Gülümseyerek başını salladı Cassandra. «Dün yemeğimi tek başıma kamaramda yedim. Ablamın nişanlısıyla da henüz tanışmadım.»

«Ablanın nişanlısı mı?» diye tekrarlayan Chris afallamış gibiydi. «O ve Dennison nişanlandılar mı? Ne zaman olmuş bu?»

«Haftalarca önce... daha Vancouver'den ayrılmadan.»

Sydney'ye varınca evleneceklerini de söylemek üzereyken, Chris'in yeni sorusuyla sözü ağzına tıkıldı. «Sahi mi? Öyleyse bunu çok iyi gizlemeyi becermişler. Hepimiz sanıyorduk ki...» Ansızın sustu. Birdenbire rahatsız olmuştu nedense.

«Hepiniz ne sanmıştınız?» diye üsteledi Cassandra.

Omzunu silkerek cevap verdi Chris. «Öyle düşündükleri için kimseyi suçlayamazsın. Ablanla, Mr. Dennison arasında çok büyük bir yaş farkı var. Deyim yerindeyse, onların şey... yalnızca pek samimi olduğunu düşünüyorduk.»

«İnsanlar her şeyin en kötüsünü düşünmeye ne kadar da meraklı. Ablam ve Mr. Dennison henüz nişanlarını resmen açıklamaya karar vermemiş olabilirler, ama ben uzun zamandan beri biliyordum bunu. Aksi halde buraya onun konuğu olarak gelmeyi kabul eder miydim?»

Düşünceli düşünceli baktı ona Chris. «Kabul etmeyeceğine eminim. Hiç de düşündüğüm gibi değilsin.»

«Sen ne bekliyordun?»

«Çok daha hoppa birini bekliyordum sanırım. Oysa seni biraz olsun yakından tanıyınca, annemin daima özlemini çektiği o soyu tükenmiş, modası geçmiş, tatlı kızlardan olabileceğini bile düşünmeye başladım. Belki de zaman o kızların zamanı. İngiltere'de işler nasıl? Insanlar fikirlerini değiştirdiler mi?»

«Pek değil,» diye dikkatle cevap verdi Cassandra. «Şimdiki serbest ahlak anlayışına tepki olarak, yeniden o baskıcı, katı kurallı Victoria ah-

lakına geri döneceğimizi sanmıyorum. O günlerin geri gelmesi artık mümkün değil.»

«Ben bundan senin kadar emin değilim. Şu misyonerlerin Hawaii'de yaptıklarına baksana. Yerlilerin cinsel özgürlük anlayışına son vermekle kalmadılar, şarkı söylemeyi, dans etmeyi hatta sörf yapmayı bile yasakladılar. Ha, sırası gelmişken, sörf yapmayı mutlaka öğrenmelisin. Ben daha o kadar iyi yapamıyorum, ama dünyanın en güzel şeylerinden biri. Hele Nick Carroll'u bir seyretsen. En iyinin de iyisi. İstese rahatlıkla profesyonel olabilir.»

«Sörf yapmayı fazla istediğimden emin değilim,» diye cevap verdi Cassandra, kauçuk bota tırmanırken. «Ama şnorkelle dolaşmayı öğrenmek hoşuma gidebilir.»

«O hiç sorun değil. Gemide bir sürü şnorkel var. Ben sana öğretebilirim. Bu öğleden sonraya ne dersin? İkiden altıya kadar boşum.»

«Öğleden sonrası için ablamın bazı planları olabilir Chris. Teklifine çok teşekkürler.»

«Öyleyse başka bir zaman. Sheraton Oteli'nin yanındaki Karakaya'ya ya da Kapulua Koyu'na gideriz.»

Yatın merdivenine yanaştıklarında, bu kez çıkması için Cassandra'ya yardım eden Olaf oldu.

Teşekkür ederek gülümsedi genç kız. Güverteye ulaştığında gülümsemesi hâlâ dudaklarından silinmemişti.

Ama Kaptan Carroll'u, tam da o gece, onun havlusuyla çıplak vücudunu kurulamak için durduğu yerde ayakta görünce, kaybolup gitti bu gülümseme.

Şimdi üniformasını giymişti genç adam. Yine de, o gece onun kendisini denizden çıkardığını ve bir an sanki sarılacakmış gibi durduğunu hatırlayınca yanakları pembeleşiverdi genç kızın.

«Pasifik'teki ilk dalışınızdan hoşnut kaldınız mı Miss Vernon?» diye gülümsedi genç adam. Bu Cassandra'ya ilk gülümseyişiydi. Yine de bu gülümseyişte, sıcaklıktan çok alay vardı.

«Evet, hem de pek çok kaptan. Teşekkürler.» Sesi nedense kısılıvermişti birden. Öksürerek geçirmeye çalıştı. «Benim geldiğim yerde, en sıcak mevsimde bile deniz bu kadar ılık değildir,» diye ekledi.

Saatine bir göz atan genç adam, «Kız kardeşiniz birkaç dakika önce geldi,» diye bilgi verdi. «Öğle yemeği birde. Bir duş yapmaya vaktiniz var.»

Kendini duşun altına atarak, saçlarındaki ve tenindeki tuzlu suyu akıttı genç kız. Sonra da öğle yemeği için ne giyebileceğini düşünmeye başladı. Sonunda yine bir gün önceki şortuyla tişörtünü giymeye karar verdi. Nasılsa Harley Denison o kılığını görmemişti.

Rosalind'le biraz baş başa kalabileceklerini umuyordu. Paylaşabilecekleri o kadar çok şey vardı ki. Aradan altı uzun yıl geçmişti ve her ne kadar sürekli mektuplaşmışlarsa da, birbirini görmekle aynı şey değildi bu.

Saçını kuruturken, kulağı hep kapıdaydı. Rosalind'in tıklatıp içeri gireceğini umuyordu. Ama gelmedi ablası. Ve Cassandra hayal kırıklığı içinde onu aramaya gitti.

Rosalind'i kısa boylu, topluca, bıyıklı bir görevliyle konuşurken buldu. Kaptan, Nick ve başka iki adam ayrı bir grup oluşturmuşlardı.

«Yüzmeye gittiğini duydum,» dedi Rosalind, onun kılığını tepeden tırnağa hiddetle süzerek. «Gel de Hugh Davis'le tanış. Birinci Kaptanımızdır. Hugh, bu kız kardeşim Cassandra.»

«Merhaba Cassandra. Gemiye hoş geldin.»

Birinci Kaptan, kırk yaşlarında bir Avustral-

yalı'ydı. Cassandra'ya davranışından, onu olduğundan da genç sandığı ve yabancılarla konuşmaktan utanan bir çocuk gibi gördüğü anlaşılıyordu.

«Teşekkür ederim, Mr. Davis,» diyerek gülümsedi. Öteki dört adamın arasına bir sessizlik çökmüştü.

«Kaptanla tanıştığınıza göre, sizi diğerleriyle tanıştırayım,» diyen adam Cassandra'nın elini tutarak, onu öbür gruba doğru götürdü. Adamlar açıldılar.

«Bu George Hendricks. Makinelerden sorumludur.» Kırlaşmış gür saçları ve sakalı olan, orta yaşlı bir adamı işaret ediyordu.

«Nasılsınız Mr. Hendricks,» diyerek elini uzatınca parmaklarının kırılacağını sandı Cassandra.

«Siz nasılsınız?» diyen mühendisin yüzü pek gülmese de, dost bir insan olduğuna dair belirtiler gösteriyordu.

«Bu da Terry Anson. Telsizcimiz.» Aşağı yukarı Rosalind'in yaşlarında olan telsizcinin simsiyah saçları vardı.

«Sizinle tanıştığıma memnun oldum Miss Vernon.» Aksanından nereli olduğunu çıkarmak güçtü.

«Gemide iki Miss Vernon olduğuna göre, bana Cassandra diyebilirsiniz,» diye gülümsedi genç kız.

Tam bu sırada Atu, kaptanın yanına gelerek yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

«Teşekkürler. Benim yanıma oturur musunuz, Cassandra?»

Tıpkı birkaç dakika önce Birinci Kaptan'ın yaptığı gibi, Kaptan Carroll da onu yavaşça kolundan kavramış, yemek salonuna doğru götürmeye başlamıştı.

Başka bir zaman olsa, bu daveti gayet doğal kabul edebilirdi Cassandra. Ama daha bir önceki gece, tartışmış ve birbirlerine ağır sözler söylemişlerdi. Keşke Birinci Kaptan'la, Chris'in yanına oturmuş olsaydı.

Nick Carroll uzun, esmer parmaklarını kolundan çekince, çok memnun oldu. Bu teması her nedense çok rahatsız edici bulmuştu. Aslında bu adamın her şeyi, sesi, yüzünün sert ifadesi, her şeyi onun asabını bozuyordu.

Herkes bir aperitif alıyordu. Rosalind, elindeki incecik kadehten, kamışla egzotik bir karışım içmekle meşguldü.

Birinci Kaptan, «Sudan daha ilginç bir şey içmek ister misin Cassandra?» diye sordu. «Ablanız bir Mai Tai içiyor, o size biraz sert gelebilir. Ama Chi Chi'den hoşlanacağınızı sanıyorum. İçinde azıcık votka vardır. Bu yüzden güneşin altında bile içseniz dokunmaz.»

«Ben içki içmem genellikle,» diye neşeyle cevap verdi Cassandra. «Pek nadiren biraz şarap hariç. Chi Chi'ye votka koymasanız olmaz mı? İçinde başka ne var?»

«Limon ve ananas suyu ile hindistancevizi sütü karıştırılıp, buz parçalarıyla soğutulur,» dedi Hugh Davis. «Votka hafif bir sertlik verir, ama olmasa da olur.»

Bir çeşit deniz kabuklusuyla başlayan yemek, mahi mahi denen ve vermutla pişirilerek makadamcevizleri ile süslenen bir balık türüyle devam etti. Bu arada kaptanın da arasıra katıldığı zevkli bir sohbet sürüyordu.

Gerçi Nick Carroll, Cassandra'yı yanına oturtmuştu. Ama onunla konuşmak için hiçbir çaba göstermemişti. Cassandra'yla konuşanlar daha çok Birinci Kaptan'la çarkçıbaşıydı. Bu arada genç kız, Nick Carroll'un konuşmaya pek fazla

katılmasa da, onun söylediklerini dikkatle dinlediğini fark etmişti. Ablasının, ailesi ve birbirlerinden bu kadar uzun zaman ayrı kalışları hakkında ne söylediğini tam olarak bilmediği için, Cassandra sorulara oldukça yuvarlak cevaplar veriyordu. Ablasını yalancı çıkarmak istemezdi. Kaptan Carroll'un onun bu çabasını fark ettiğinden de emindi.

Cassandra, yemekte ablasıyla karşılıklı oturacağını ummuştu. Ama Rosalind, kız kardeşine en uzak yeri seçmişti. Bunu muhtemelen Cassandra'dan kaçmak için yapmamıştı. Ama asıl neden, 'Kaptan Bligh'dan mümkün olduğunca uzak olma isteğiydi kuşkusuz. Genç adam, Rosalind'den ne kadar hazzetmiyorsa, Rosalind'in de ondan o kadar hazzetmediği muhakkaktı.

«Adalar ne zamandan beri turist çekmeye başladı Kaptan Carroll?» diye sordu Cassandra.

«Altmışlı yıllarda başladı bu akın. İlk önce Kanadalılar keşfettiler burayı. Sonra da Alaskalı petrol zenginleri geldi.»

«Bana sorarsanız her şeyi mahvettiler onlar,» diye homurdandı çarkçıbaşı. Sonra sandalyesini iterek doğruldu. «İzninizle kaptan... İzninizle Miss Cassandra,» diyerek masayı terk etti.

Onun o eski zaman nezaketi genç kızı büyülemişti. «Mr. Hendrickson, Avustralyalı değil, öyle değil mi?» diye sordu.

«Hayır, George bir Kiwi'dir. Yani bir Yeni Zelandalı,» diye cevap verdi Nick Carroll. «Mürettebatımız tam bir uluslar topluluğudur. Bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim. Güney yarımkürede mutlaka görmeniz gereken bir ülke varsa o da Yeni Zelanda'dır. Bence yeryüzündeki en güzel yerlerden biridir.»

«Görmeyi ben de çok isterdim, ama sanırım vaktim olmayacak. İngiltere'ye geri dönmek zo-

rundayım.»

«Mesleğiniz nedir?» Soru Nick Carroll'dan gelmişti.

«Şu anda hiçbir mesleğim ve işim yok,» diye isteksizce itiraf etmek zorunda kaldı Cassandra.

«Öyleyse neden İngiltere'ye dönüyorsunuz?» diye atıldı Birinci Kaptan. «Sıcak ülkelerde yaşamayı bir deneseniz.»

«Yeni Zelanda ve Avustralya'ya gitmek isteyenlerde bazı koşullar aranıyor sanırım,» diye cevap verdi Cassandra.

«Evet,» diye söze karıştı Nick Carroll. «Gerçekten de oraya yerleşmek isteyen göçmenlerde, Cassandra'da olmadığını sandığım bazı nitelikler aranıyor. Avustralyalılar'ın çoğu İngiliz soyundan gelmekle birlikte, son yirmi otuz senedir İngiltere'den göç edenler halkı bıktırdılar. Hiç sevilmiyorlar. Avustralyalılar onlara karın ağrısı adını takmışlar,» diye alayla ekledi.

Bu ince alay Cassandra'yı sinirlendirmişti.

«Galiba sizin için ben de henüz başlamamış bir karın ağrısıyım, öyle mi kaptan?» diye sordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

«Ben böyle bir şey söylemedim... Yalnızca bazı soydaşlarınızın böyle bir eğilimi olduğunu belirtmek istedim,» diye soğuk bir cevap geldi kaptandan. «Kahvemi kendi dairemde içeceğim Atu. İzin verir misiniz Miss Vernon?»

Genç adam yerinden kalktı ve masayı terk etti.

Omuzları, arkadan bakıldığında daha da geniş görünüyordu. Beli incecikti. Kısacık, sımsıkı şortu dar kalçalarını ve adaleli güçlü bacaklarını iyice ortaya koyuyordu. Cassandra, onu seyrettiğini fark ederek utançla başını çevirdi. Ama genç adamın fiziksel çekiciliğini inkâr etmek boşunaydı. Ama kişiliği, fiziği kadar hoş değildi. Onu had safhada sevimsiz, keskin dilli, alaycı ve soğuk bu-

luyordu.

«Daha ne kadar buradayız Hugh?» diye sordu çarkçıbaşına.

«En azından hafta sonuna kadar. Bazı konuklar bekliyoruz. Önümüzdeki hafta içinde de adanın öbür ucuna hareket edeceğiz. Doğa orada çok farklıdır.»

«Okyanus Gezgini kaç kişiyi konuk edebiliyor?»

«Mr. Harley'in dairesinden başka, sekiz tane çift kişilik kamara var. Kamaralar her zaman dolu olmaz, ama sanıyorum, bu yılbaşında dolu olacak. O sırada gemi Yasawalar'dan geçiyor olacak. Yasawalar küçük bir adalar grubudur. Fiji Adaları'ndandır. İçlerinden biri de Atu'nun anayurdudur. Bu yüzden orada özel bir biçimde karşılanırız.

Hugh Davis tatlı bir insandı, ama o anda Cassandra'nın asıl konuşmak istediği kimse ablasıydı.

Rosalind'in ise, iki genç adamla dalmış olduğu sohbeti kesmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Kaptan Carroll'un masayı terk etmesinden beri, konuşmaları daha bir canlılık kazanmıştı. Arada bir kulağına çalınan kelimelerden, Cassandra ablasının onlarla flört ettiğini anlamıştı. Rosalind'in elinde yeni bir Mai Tai kadehi vardı. Cassandra ona bu kadar cüretkâr davranma cesaretini veren şeyin içki olup olmadığını merak ediyordu.

Genç kadın, Terry Anson'a bakarak son derece baştan çıkarıcı bir biçimde gülümsüyordu. Terry de onu çekici bulduğunu hiç saklamıyordu. Cassandra onun zaman zaman ablasına nasıl yiyecek gibi baktığını fark etmişti. Genç kız Hugh Davis'in olan bitenin farkında olmaması için dua ediyordu.

Ama ne yazık ki farkındaydı Birinci Kaptan. Bu, ötekilerin bir anlık susmasından yararlanarak araya girmesinden ve «Cassandra'yla Rosalind'in konuşacak çok şeyleri olduğuna eminim. Biz de işimizin başına dönelim,» demesinden belliydi.

Bunları söyledikten sonra da hemen ayağa kalkmıştı. Bu diğer iki genç görevliye de orada işlerinin bittiğine dair, açık bir işaretti.

Adamlar gidince, Rosalind'de ayağa kalkarak, «Gidip tentenin altında uzanalım,» diye teklif etti. Elinde kadehiyle yürüyerek, terasa çıktı ve kendini beyaz yastıklı bir sedire attı.

«Uyandığın sırada burada olamadığım için üzgünüm. Ama bacaklarıma epilasyon yaptırmam gerekiyordu. Ayrıca senin de pek erken kalkmayacağını düşündüm.»

«Ros, özel olarak konuşabileceğimiz bir yer yok mu?»

«Neden burada konuşmuyoruz?»

«Burası yeterince özel değil de ondan. Aşağı güverteden, konuştuklarımızı işitebilirler. Benim kamarama gidelim.»

Rosalind şaşırmış görünüyordu. Kısa bir duraklamadan sonra omuzlarını silkerek doğruldu. «Eğer söyleyeceklerin o kadar gizliyse, benimkine gidelim. Sen o müthiş sırlarını anlatırken, ben de güneş banyosu yaparım.»

Rosalind'in onu götürdüğü kamaranın, Harley Dennison'un özel dairesi olduğunu görünce, hiç şaşırmadı Cassandra. Son derece lüks döşenmiş bir oturma odasından, iki kişilik koca bir yatağın süslediği yine çok lüks bir yatak odasına geçtiler.

Rosalind sandaletlerini tekmeleyerek çıkardı. «Umarım Harley'nin yatağını paylaşmam seni şaşırtmamıştır,» diyerek şortunun fermuarını in-

dirdi. «Babamın sofuluğuna rağmen, modern birtakım fikirler edinmeyi başarabildin mi bari?»

«Sanırım evet,» diye cevap verdi Cassandra.

Bu sırada şortunu çıkarıp halının üstünde bırakan Rosalind, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. «Herhalde babamla bulunduğun sürece pek erkek arkadaşın olmamıştır.»

«Hiç erkek arkadaşım olmadı,» diye cevap verdi genç kız. «Ama şansımı yitirmiş değilim. Daha yirmi yaşındayım. Çok zamanım var.»

«Evet, ama boşa geçen o yıllara ne diyelim?» diye söylendi Rosalind. «Neyse, aldırma. Artık hepsi bitti. Senin için her şey yeni başlıyor. Ama sakın o genç Chris'in iltifatlarına kapılma. Çapkının biridir. Hepsi böyledir bunların. Hatta Kaptan Bligh bile.»

«Kaptanı fazla tanımıyorum, ama telsizcinin öyle olduğu kesin,» dedi Cassandra kupkuru bir sesle. «Ros, bu sabah Chris'e, nişanlınla henüz tanışmadığımı söylediğimde çok şaşırdı. Nişanlı olduğunuzu bilmiyormuş. Yüzüğünü arasıra da olsa takman, Harley'nin geçici bir arkadaşı olmayıp, müstakbel eşi olduğunu göstermen gerekmiyor mu?»

Rosalind, eğilmiş bir çekmeceyi karıştırıp duruyordu. «Yüzüğüm filan yok,» dedi. «O hikâyeyi o anda uydurdum, çünkü hemen tartışmaya başlamanı istemiyordum. Bana kalsa, bu hikâyeyi sonuna kadar sürdürürdüm, ama madem Chris söylemiş...» Bir an sustuktan sonra, sinirli bir iç çekişle yeniden konuşmaya başladı. «Sana zararsız bir yalan söyledim Cass. Niyetim kötü değildi. Eğer gerçeği öğrenirsen, gelmeyeceğinden korktum.»

Cassandra şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Sonunda kendine gelebildi ve alçak bir sesle, «Onu seviyor musun peki?» diye sordu.

«Hayır, sevmiyorum. Ama istese, onunla yarın evlenirdim. Çok nazik ve cömert bir erkek. Üstelik bana da şimdiye kadar tanıdığım bütün erkeklerden daha iyi davrandı.»

Cassandra midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Babasının hastalanmasıyla başlayan ve ölümüyle süren o sıkıntılı dönemin ardından, bu gerçeği pek de sakin karşılayamayacağını hissediyordu.

«Haklısın,» dedi. «Bilseydim gelmezdim. Bundan sonra da herhalde kalamam. Kendimi çok rahatsız hissediyorum. Nasıl böyle olabildin?»

Rosalind'in mavi gözleri öfkeyle parladı. «Hemen namus bekçisi tavırları takınmadan önce, biraz dinle bakalım. Sen Cambridge'deki fildişi kulende yaşarken, ben hayatla boğuşuyordum. Ve inan bana, hayat kendi ayakları üstünde durmak isteyen bir kız için çok zalim. Babama bakarken, çok sıkıntılı dönemler geçirdin, ama ben de o sırada eğlence peşinde koşmuyordum. Gebeydim. Bunu bilmiyordun, değil mi? Bir partiye gitmiştim. Gecenin bir saatinden sonra, oradaki budalalardan birinin aklına, içkileri çok daha sert yapmak gibi parlak bir fikir geldi ve bundan sonra bildiğim tek şey gebe olduğumdu. Klasik hikâye...» diye acı bir sesle konuştu. «O yaştaki kızlar her şeyi bildiklerini sanırlar. Oysa öğrendiklerinde iş işten geçmiş olur.»

«Ros... bilmiyordum,» diye haykırdı Cassandra. «Senin için ne korkunç olmuştur!»

«Eh, üstünden çok zaman geçti, ama gördüğün gibi ayaktayım.» Omuzlarını silkerek ekledi. «Babamın başına geleninse, onun hak ettiği şey olduğunu düşünüyorum. Kızı gelip yardım istediğinde, ona defolup gitmesini söyleyen bir baba, ne biçim bir baba olmalı?»

«Neden gerçeği benden sakladın?» diye acıyla

sordu Cassandra.

«Senin de babam gibi benden nefret edeceğini sandım. O sırada daha on dört yaşındaydın ve erkeklerle hiç ilgilenmiyordun. Benden utanç duyacağını düşündüm.»

«Oh, hayır,» diye inler gibi konuştu Cassandra. «Seni seviyordum. Sana yardım etmek isterdim. Peki ya bebeğin babası. O yardım etmedi mi?»

«Partide sürekli dans ediyor ve çevremdeki birkaç oğlanla eğleniyordum. Onlardan herhangi biri yapmış olabilir. Belki de üçü birdendir. Ama tabii hiçbiri böyle bir işin sorumluluğunu üstlenmek istemedi.» Alt dudağı titriyordu. «Erkeklerden nefret ediyorum! Hepsinden nefret ediyorum!»

«Hepsi böyle değildir Ros.»

«Öyle mi? Sen nereden bileceksin? Şimdiye kadar bir tekini bile tanımamışsın ki.» Sinirli hareketlerle bir sigara çıkardı.

«Evi terk ettikten sonra ne oldu? Mektuplarından çok eğlendiğin ve hayatından memnun olduğun gibi bir ifade çıkıyordu. Bunlar da yalan mıydı?»

«Hayır, değildi. Londra'daki yaşantımı gerçekten seviyordum. Giyim mağazasındaki işle, Fulham'daki çocuk bakıcılığı da doğruydu. Aslında yine de şanslı sayılırdım. İşler pek fena gitmiyordu. Bir tek şey dışında: Bebek. Bebeği doğurmak zorunda kaldım.»

Cassandra'nın gözleri dehşetle irileşti. «Bir çocuğun mu var? Nerede?»

«İngiltere'de bir yerlerde. Ona bakmam mümkün değildi. Bu yüzden, evlat edinmek isteyen bir ailenin yanına verdim. En doğrusu da buydu zaten.»

Cassandra, ablasının yüzündeki, bütün bu olup bitenlerden hiç etkilenmemiş ifadeye zerrece kan-

mamıştı. Onun bu dönüşü olmayan kararı verirken ne kadar zorlandığını ve acı çektiğini tahmin edebiliyordu.

«Bugünlük bu kadar,» diye sabırsız bir ifadeyle kestirip attı Rosalind. «Kalanı daha sonra. Lahaina'ya alışverişe gitmeden biraz güneş banyosu yapmam gerek. Mayo mu giyiyorsun bikini mi?»

«Mayo.»

«Eğer güzel bir bronz tene sahip olmak istiyorsan, özellikle başlarda askısız bir bikini giymelisin. Yoksa iz kalır.»

«Bir tane mayom var.»

«Öyleyse benim bikinilerimden birini sana vereyim,» diyerek yeniden çekmeceyi karıştırmaya koyuldu Rosalind. Doğrulduğunda elinde tuttuğu, minicik üçgenlerden oluşan şeye, şüpheyle baktı Cassandra. Onu giyerse çok rahatsız olacağını biliyordu. Hele Kaptan Carroll'un bakışları önünde o bikiniyle yürümek...

«Biraz daha kapalı bir şeyin yok mu? Vücudum o kadar beyaz ki, bu kadar açık bir şey giyemem.»

«Kapanarak yanamazsın,» diyen Rosalind, yeniden çekmeceye döndü. Biraz sonra, bir kırmızı, bir de menekşe rengi, nispeten daha kapalı iki bikiniyle doğruldu. «Bunlara ne dersin?»

Cassandra, bikinileri denediğinde, ikisinin de bir öncekinden daha az seksi olmadıklarını gördü. Böyle giyinmek onun tarzı değildi.

Bikininin sutyeni içinde, göğüsleri doğal yuvarlaklıklarını yitirip dimdik olmuşlardı. Böyle şeyleri ancak fotoğraf çektirmek isteyen film artistleri ya da dansözler giyerdi. Onun gibi kendi halinde kızlar değil.

«Güverteye çıkarken üstüme alabileceğim bir şey var mı?» diye sordu.

«O da neden? Burası otel değil. Yalnızca ön güverteye gideceğiz.»

Cassandra, ön güvertenin köprüden olduğu gibi göründüğünü hatırlayınca, iyice sıkıldı. Sonra, geminin demirli olduğu bir sırada kaptanın muhtemelen orada olmayacağını düşünerek biraz ferahladı. Nick Carroll o saatte, herhalde kendi dairesinde olurdu.

Güneşte beş dakika sırtüstü, beş dakika da yüzüstü yattıktan sonra, şemsiyenin altına çekildi.

O anda karşı karşıya olduğu ikilem, babasını bir hastane yatağına terk etmekle bütün hayatını ona adamak arasında bir seçim yapmak zorunda olduğu zamankinden bile daha çetrefilli ve çetindi.

Harley Dennison'dan hoşlanıp hoşlanmayacağının da, asıl sorunla pek ilgisi yoktu. Sonuçta adam, Ros'u kendine metres olarak tutmuş yaşıyordu ve ilişkilerini yasallaştırmaya da niyeti yoktu. Bu da ablasını tamamen toplum dışına itmemekle beraber, saygın olmayan bir konuma sokuyordu.

Anne baba şefkatinden yoksun olan Rosalind, hayata kötü başlamıştı. Bir anı ötekine uymayan karakteri gözönüne alınırsa, bundan sonrasının da pek iyi geçmeyeceği söylenebilirdi.

'Yine de onu seviyorum,' diye geçirdi içinden genç kız. 'Onu şu anda yalnız bırakamam. En azından başka seçeneklerin de var olduğunu göstermeye çalışmalıyım.' Ama bu gemide kalması, herkesin onu Ros'la aynı kefeye koymasına katlanması demekti. Nick Carroll zaten ikisi hakkındaki notu vermiş, onlardan tiksindiğini gizlememişti. Genç adam yalnızca yemekten önce kısa bir süre kendisine sempati göstermiş ve yanına oturmuş, ama yemeğin sonunda neredeyse üzerine saldırmıştı. Onu suçlayabilir miydi bunun

için? Kendisi onun yerinde olsa ne düşünürdü?

Sonra Ros'un üçüncü kadehi doldurduğunu görünce doğruldu ve yanına gitti.

«Ben aşağı iniyorum Ros. Uyuyup kalma olur mu?»

Rosalind'in cevabı anlaşılmaz bir mırıltı oldu. Sızmak üzereydi anlaşılan. Cassandra onu sarsarak uyandırmaktan başka çare bulamadı. Sonunda asık bir suratla doğrularak, «Ne var?» diye homurdandı Rosalind.

«Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama ben kamarama gidiyorum ve senin bu güneşte sızıp kalmandan korktum.»

«Merak etme, yanmam,» diyerek deniz yatağının arkasını yükseltti Rosalind. Sonra da sigara paketine uzandı. «Ben biraz daha kalacağım. Sonra da kıyıya ineceğim.»

Cassandra koridor boyunca yürürken, ablasını bu hayattan nasıl vazgeçirebileceğini düşünüyordu. Ansızın Nick Carroll'u gördü.

Genç adam henüz onu fark etmemişti. Elinde olmadan yavaşladı Cassandra. Onun kendisini bu bikiniyle görmesini hiç istemiyordu. Ama onun yanından kendisini fark ettirmeden geçip gidemeyeceğinin de farkındaydı.

Avustralyalı ansızın dönüp de göz göze gelince, elinde olmadan irkildi Cassandra. Neredeyse geri çekilecekti.

Sonra onun önünde ne kadar rahatsız olduğunu ortaya koyan bu hareketine sinirlenerek, genç adamın yanına yaklaşıp konuşmaya karar verdi. «Bu adalara ne deniyor?»

«Şu Molokai'dir. Eskiden cüzzamlıların gönderildiği bir manastırı vardır.» Sonra daha büyük bir adayı işaret etti. «Şuradaki ise Lanai'dir. Dole Ananas Şirketi'nin plantasyonları vardır orada.»

«Yani her ikisi de turizme açılmamış adalar.»

«Molokai açılmış sayılabilir, ama pek fazla turist gitmez. Böyle kalıp kalmayacağı ise, yöneticilerin gelecek için yaptıkları planlara bağlı.»

«Burası uygarlığın hücumuna beklediğimden de fazla uğramış olmakla birlikte, çok hoşuma gitti,» diye söze başladı. «İngiltere'den sonra, kasım ayında bu kadar sıcak bir yerde bulunmak insana rüya gibi geliyor. Hele bitkiler bir harika. Ama tabii siz bütün bunlara alışmış olduğunuz için, yalnızca kötüye giden şeyleri fark ediyorsunuz. İnsan kendi doğal çevresi için galiba hep böyle düşünüyor. Cambridge'deyken ben de bozulan, çirkinleşen şeyleri gördükçe üzüntüye kapılırdım. Ama, üniversitenin nehre kadar inen bahçeleri yazın hâlâ çok güzeldir.»

Konuşurken, farkında olmadan dirseklerini arkasındaki parmaklığa dayamış ve bu hareketi vücudunun hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı. Bunu yapmakta hiçbir kötü niyeti yoktu, ama karşısındaki erkek öyle algıladı. Soğuk bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdü onu. Genç kız, hareketiyle karşısındaki insanın dikkatini göğüslerine ve karnına çekmek ister gibi davrandığını fark ederek kıpkırmızı oldu.

Hemen dirseklerini çekerek doğruldu. O anda vücudunu örtecek bir şey bulabilmek için neler vermezdi.

İzin isteyip sıvışmak üzereyken, genç adamın yeni bir sorusu üzerine durmak zorunda kaldı. «Demek Cambridge'de büyüdünüz. Sizin ve ablanızın Londralı olduğunuzu sanıyordum.»

«Ros bir süre Londra'da çalıştı, ama ben Cambridge dışına adımımı bile atmadım. Babam üniversitede profesördü. Birkaç hafta önce öldü.» Sonra birden özel hayatına ilişkin ayrıntıları anlatmaya başladığını fark ederek sıkıntıyla sustu.

«Peki ya anneniz?»

«Ben annemi hiç tanımadım. Ros da pek az hatırlıyor.» Konuştukça, söylediklerine pişman oluyordu.

«Kaç yaşındasınız Cassandra.»

«Yirmi.»

«Çok daha genç gösteriyorsunuz. Hayatta tek başınıza kalamayacak kadar genç.»

«Yalnız değilim Kaptan Carroll. Çok sevdiğim bir ablam var. Birbirimizi uzun zamandır görmediysek de, daima çok yakın olmuşuzdur. Benden dört yaş büyük olmasına rağmen, bana daima annelik etmiştir. Onun sayesinde kendimi hiçbir zaman dünyada yapayalnız hissetmedim.»

Genç adamın yüzü ifadesizdi. Cassandra'nın söylediklerine karşılığı da, «Beni Kaptan Carroll diye çağırmanıza gerek yok,» oldu. «İsmim Nicholas'tır. Genellikle de Nick der herkes.»

Başını hafifçe eğip selamlayarak döndü ve genç kızı orada yalnız bıraktı.

Cassandra, Lahaina'yı yakından görünce, buranın turist akınına uğramış ve her tarafın hediyelik eşya dükkânlarıyla dolmuş olmasına rağmen, özgün dokusunu koruduğunu fark etti.

Pioneer İnn Oteli'nin pencerelerinin birinden, çok tatlı bir gitar ve genç bir erkek sesi geliyordu.

Genç kız kendini o gün daha zinde hissettiği için, ablasının yeni giysiler alması yolundaki ısrarlarına rahatça karşı koymuştu.

«Büyük bir gardıroba ihtiyacım olmayacak Ros,» demişti kararlı bir ifadeyle. «Birkaç hafif, basit akşam elbisesi ve plaj kıyafeti yeter bana. Daha fazlası israf olacak.»

«Dinle Cass, seni buraya zorla davet etmedim. Sen benim kız kardeşimsin ve yapayalnız kalman, hele Noel'de, hiç hoşuma gitmiyor. Ama her

şeyi başıma kakmaya devam edersen, seni çağırdığıma pişman olmaya başlayacağım.»

«Bu durumu keyifle karşılayacağımı mı umuyordun yoksa?»

«Hayır, tabii değil. Babamla geçirdiğin yıllar seni de biraz ona benzetmiş. Ama artık babam öldü ve sen de buradasın. Benim yaşam tarzımı da kabul etmek zorundasın. Yargılamaya hakkın yok.»

Cassandra, bulundukları yerin ve zamanın, ablasını yürüdüğü yolun ancak felaket getirebileceğine ikna etmek için uygun olmadığını fark etmişti. Yalnızca, «Mr. Dennison'un konukseverliğinden memnun olmamı bekleme benden,» dedi.

«Neden beklemeyecek mişim? Senin burada olmanın beni mutlu ettiğini biliyor. Daha doğrusu şu dilini biraz tutarsan beni mutlu edeceksin. Kimse senden benim gibi birinin kardeşi olduğun için bir ahlaksızlık yapmanı beklemiyor.»

Ablasının son sözleri, onun Harley'nin kız arkadaşı rolünü oynamaktan pek de mutlu olmadığını hissetmesine neden oldu genç kızın. Eğer gerçekten öyleyse, zamanla onu vazgeçirme umudu var demekti.

Ama daha sonra yata dönüp de, ablasının birlikte olduğu adamla ilk karşılaşmasına hazırlanırken, yatta kalmaya karar vermesinin gerçek nedenlerini araştırdı uzun uzun.

Acaba bu kararı vermesinde, böyle güzel bir tatili yarıda bırakıp, puslu sisli İngiltere'ye dönmenin bir aptallık olacağı düşüncesinin ne kadar etkisi olmuştu?

Bölüm Üç

Harley Dennison, Cassandra'nın umduğu kadar kötü bir insan değildi. Ne de o kadar yaşlı, kaba ve sahiplenici bir adamdı. Ablasına saygılı ve kibar davranıyordu.

Elli yaşlarında, göbeği dışında düzgün bir fiziği olan, sağlıklı ve hareketli bir adamdı Harley Dennison. Gençliğinde, muhakkak ki gür ve güzel saçları vardı. Ama şimdi yalnızca kulaklarını çevreleyebilen gri saçlar da ona oldukça yakışıyordu.

Genç kız adamın espri anlayışından da hoşlanmıştı. Harley Dennison kadar çok gülen ve gülmeye hazır olan birinden hoşlanmamak mümkün müydü zaten?

Akşam yemeğini teknede değil, Pineapple Hill adındaki bir restoranda yediler. Burası, Harley'nin vaktini geçirdiği golf sahasının hemen yakınındaydı. Yaşlı adam, iki golfçü arkadaşını ve onların karılarını da davet etmiş, kimsenin eşsiz kalmaması için de Nick Carroll'dan onlara katılmasını istemişti.

Restorana Harley'nin kiralamış olduğu bir arabayla gittiler. Direksiyonda Harley olduğu ve tabii Rosalind de onun yanına, öne oturduğu için, Cassandra arka koltuğu Nick'le paylaşmak zorunda kalmıştı.

Bu akşam üniformasızdı genç adam. Tropik tarzı bir pantolonla, ipek tüvid karışımı bir blazer giydiği için, genellikle açıkta olan kol ve bacakları görünmüyordu. Ama bu, Cassandra'nın,

yanında oturan o güçlü erkek vücudundan daha az etkilenmesini sağlamamıştı. Kendini dışarıdaki manzaraya vermeye zorladı. Adanın daha önce hiç görmediği bir bölümüne gidiyorlardı. Her taraf ananas ağaçlarıyla kaplıydı.

Yemekte, Nick'ten oldukça uzak düştü Cassandra. Aralarında iki golfçüyle onların karıları vardı ve genç adamı, Pasifik'in öteki adaları hakkında soru yağmuruna tutuyorlardı.

Zaman zaman Harley ve iki golfçü bir golf sohbetine dalıyor, o zaman iki kadınla Nick'in sohbeti kocalar olmaksızın yürüyüp gidiyordu. Cassandra kendini ve ablasını bu topluluktan dışlanmış hissetti. Ayrıca Nick'in yalnızca sorulara cevap vermekle kalmayıp, sevimli olmak için çaba gösterdiğini de fark etmişti. Genç adam istedi mi ne kadar da cazip olabiliyordu. Hele kadınlardan, kendinden en az yirmi yaş daha büyük gösterenine doğru eğilip de, parlayan beyaz dişlerini göstererek gülümsediği zamanlar, bu çekicilik doruğuna çıkıyordu.

Masanın ta öteki ucunda oturmasına rağmen, bu gülümsemeden etkilendiğini fark etti Cassandra.

Genç adam, dosdoğru kendisine bakarak, bu kadar içten ve sıcak gülümseseydi, ne yapardı acaba?

Demek hoşlandığı kimselerin yanında, o sert ve alaycı Nick Carroll olmaktan çıkıp, bambaşka bir insan olabiliyordu.

Lahaina'ya yine arabayla dönerken, Harley hafifçe dönerek sordu. «Ya sen Cassandra? Sen de ablan kadar tembel misin? Yoksa egzersiz yapar mısın?»

«Evdeyken, genellikle kahvaltıdan önce sıkı bir yürüyüş yapardım,» diye cevap verdi genç kız.

«İstersen burada da yapabilirsin. Nick her sa-

bah kıyıya inip jogging yapar. Eğer erken kalkmayı ve ona ayak uydurmayı göze alıyorsan, seni de yanına alabilir.»

«Oh, hayır... hiç önemli değil. Burada da yüzüyorum,» diye aceleyle atıldı Cassandra. Nick'in onu yanında götürmekten hiç mi hiç hoşlanmayacağından emindi.

«Yüzmek de iyidir, ama kalp kaslarını yürümek ve koşmak kadar çalıştırmaz,» diye hiç beklemediği bir cevap geldi genç adamdan. «Eğer altı buçuk sizin için çok erken değilse, benimle gelmenizden memnunluk duyarım.»

«Hayır, çok erken değil... şey... rahatsız olmayacağınızdan emin misiniz?»

«Tabii,» diye nazikçe cevap verdi genç adam.

Cassandra, o gece başucundaki lambayı söndürmeden önce, saati beş buçuğa kurdu.

Nick yanına gelip, «Günaydın,» dediğinde, hazır bekliyordu.

Genç adamın, bir önceki gecenin geç saatlerinde hafif bir sakalla gölgelenmeye başlayan sert çenesi, yeni bir tıraşla pırıl pırıl olmuştu. Beyaz bir şort ve gemici gömleğiyle, tenis çorapları ve koşu ayakkabıları giymişti. Elinde küçük bir havlu vardı.

Yolculuk boyunca hiç konuşmadılar.

Botu küçük limana yanaştırıp bağlarken, «Yarım saat koşarım,» diye söze başladı Nick. «Yediyi çeyrek geçe burada olurum.» Sonra gömleğini çıkardı ve havlusuyla birlikte botta bırakarak yürümeye başladı.

Cassandra, küçücük bir nokta haline gelene kadar onun ardından baktı. Böyle belden yukarısı çıplakken daha da etkileyiciydi genç adam. İri ve güçlü vücudu büyük bir hafiflikle hareket ediyordu. Çok yoğun bir ritm duygusu olmalıy-

dı.

Cassandra, Front Caddesi'nin arka tarafındaki alanı keşfetmeye karar vererek yürüdü. Yürürken rastladığı, çiçekler içindeki evlerin bahçelerinde oturan birkaç kişi gülümseyerek selamlamıştı onu.

Sabahın bu saatinde bile çok sıcaktı hava. Cassandra, yeniden limana döndüğünde, gömleği terden sırtına yapışmıştı.

Ama, Nick'le karşılaştırıldığında, onun bu hali hiç sayılırdı. Genç adamın yüzü ve vücudu terden pırıl pırıl parlıyordu. Saçları ıpıslaktı. Ama hayatından çok memnun bir hali vardı. Havlusunu kaldırıp da ensesini ve omuzlarını kurulamaya başlamadan önce, genç kıza gerçekten de gülümsedi.

Genç kız da gülümseyerek karşılık verdiğinde, eğer kendisine karşı nazik davranırsa, bu adamdan hoşlanmayı öğrenebileceğini düşündü.

Genç şimdiye kadar hoşlandığı tek yönü yüzü ve vücudu olmuştu. Düşüncelerini, kafasının nasıl işlediğini hiç bilmiyordu.

Hiç tanımadığı bir erkekten nasıl hoşlanabilirdi? Örneğin, Cassandra onun kendisi için temel konulardan biri olan dostluk hakkında ne düşündüğünü hiç bilmiyordu. Bu konuda elindeki tek ipucu, onun Rosalind'den hiç hoşlanmadığıydı. Bu da, onları garip bir biçimde hem birleştiriyor, hem de ayırıyordu. Rosalind'in yaşam biçimini Cassandra da onaylamıyordu, ama işte tam da bu yüzden Nick'le aralarına aşılmaz bir engel girmişti.

Okyanus Gezgini'ne geri dönerken, «Eğer kız kardeşinizi alışveriş etmekten biraz olsun vazgeçebilirseniz, görülecek bazı yerleri ziyaret etme şansınız olabilir.» dedi.

Onun Ros hakkındaki bu iması Cassandra'yı

rahatsız etmekle birlikte, genç kız merakla, «Öyle mi? Nereleri?» diye sormaktan kendini alamadı.

«Kütüphanenin hemen karşısında Baldwin Müzesi vardır. Geçen yüzyılda yaşamış bir doktor ve misyonerin evidir burası.» Bir taraftan da ince, uzun parmaklarıyla nemli saçlarını tarıyordu. «Anayolu geçip, iç kısımlara doğru giderseniz, küçük basın müzesinde bulunan, adanın ilk baskı makinesinin bir kopyasını da bulabilirsiniz. Oradan adanın manzarası da çok güzeldir. Ama çok yokuş olduğundan, yürümek yerine arabayla gitmek daha uygun olur. Ehliyetiniz var mı?»

«Hayır,» diye başını salladı genç kız. «Cambridge'de arabaya ihtiyacımız olmuyordu. Ama mutlaka öğrenmem gerekecek. Daktilo yazmak ya da bilgisayar kullanmak kadar temel bir beceri bu.»

Atu onların yaklaştığını görmüştü. Elini uzatarak Cassandra'nın merdivene çıkmasına yardım etti. Sonra da, «Sizin için de kahvaltı servisi yapayım mı kaptan?» diye sordu.

«Kahvaltıyı, duş aldıktan sonra salonda yapacağım,» diye cevap verdi. «Bana katılır mısınız Cassandra? Ablanız saat ondan önce yataktan kalkmaz.»

Bu sözler belki de, ablasının o anda, parası için birlikte olduğu adamın yatağında olduğunu hatırlatmak amacıyla söylenmemişti, ama söylenme niyeti ne olursa olsun, Cassandra'ya, ablasıyla birlikte yatta bulunuşunun nedenini hatırlatmıştı.

Yanakları, ani bir kan dalgasıyla kıpkırmızı oldu. «Teşekkür ederim,» diye gergin bir sesle karşılık verdi. «Ama zaten size yeterince zahmet verdim. Kahvemi kamaramda içeceğim.»

Aceleyle kamarasına yürürken, botta başlamış olan konuşmayı devam ettirme şansını teptiği için pişman olmaya başlamıştı.

Nick kendisinden hoşlanmasa bile, onunla konuşmak ve onu bu kadar katılaştıran şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmak hoşuna gidecekti.

Belki de genç adam, davetini bir daha yinelemeyecekti. Ama olan olmuştu artık. Şans insanın yüzüne iki kere gülmezdi.

Rosalind o sabah erken kalkmıştı. Harley'den, golf oynamaya giderken, onları da Kapalua'daki ticaret merkezine bırakmasını istedi.

Rosalind'in iki buçuk saat süren bir alışveriş fırtınasından sonra, Brioni adlı bir dükkâna daha uğradılar. Cassandra, burada hayatında ilk kez parası olmadığı için üzüntü duydu.

Son moda elbiseler yanında, antik sanat eserleri, çok güzel yerli işi el sanatları da satılıyordu. Girişin hemen yanında, son derece ince işlenmiş cam vazoların ve süslemelerin yer aldığı bir de sergi vardı.

Giysilerin bulunduğu bölüme girince, Cassandra hoşlandığı tarzı bulmuş olduğunu anladı. Hep böyle giysileri olsun istiyordu.

Biçimler son derece sadeydi. İpek, pamuklu ve keten gibi, doğal materyaller kullanılmıştı. Renklerde ise, siyah, beyaz, açık bej ve krem hâkimdi.

Fiyatların yüksekliği genç kızı çarpmıştı. Ama bunu o kadar da önemsemiyordu. Benzer kumaşlar alarak benzer giysiler dikebilir ve istediği görünüme kavuşabilirdi.

Rosalind, onun fikrini paylaşmıyordu. «Sıcak iklimlerde parlak renkler gider,» dedi dükkândan çıkarken.

«O renkler herkese gitmez Ros. Biz farklı tip-

leriz. Canlı renkler benim üstümde iyi durmuyor, ama sana çok yakışıyor.»

«Makyaj yapsaydın öyle olmazdı. Mağazadaki kız gözlerini boyadığında, bambaşka bir kız olmuştun.»

«Ben kendimi tanıyorum,» dedi Cassandra kuru bir ifadeyle. «Beni kendine benzetmeye çalışma Ros. Olmaz. Sen anneme, bense Esmée Halaya çekmişiz.»

«Evet, ama bak da ona ne olduğunu gör. Hiç kimse ondan en güzel taraflarını göstermesini istemedi. Kendi içine kapandı ve yaşlı bir bakire olarak öldü.» Sesinden, böyle ölmeyi en korkunç ölüm olarak kabul ettiği anlaşılıyordu.

Daha sonra Bay Kulüp'ün terasına gidip birer salata ısmarladılar. Orada Cassandra, «Harley hiç evlenmiş mi?» diye sordu.

«Boşanmış. Karısıyla yıllardır ayrı yaşıyorlar. Çocukları büyüyünce ayrılmışlar. Karısı tekrar evlenmiş, ama Harley evlenmeyi hiç düşünmüyor. Ama belki ben onun bu fikrini değiştirebilirim.»

«Yakışıklı bir erkeğe âşık olmak ve hayatının geri kalan bölümünü onunla geçirmekten tümüyle vaz mı geçtin?»

«Cass, bu yalnızca liseli kızların ve ev kadınlarının inandığı bir hayal. Gerçek hayatta böyle şeyler olmuyor. İnsanlar âşık olduklarını sanıyorlar, ama her şey kimyasal bir olaydan ibaret. Ben hayattan ne istediğimi biliyorum Cass. Ve bu, ipotekli bir evle, iki çocuk ve televizyon karşısında uyuklayan bir koca değil.»

«Sen ne istiyorsun peki?»

«Güzel elbiseler. Böyle yerler, böyle insanlar,» diyerek çevrelerindeki şık restoranları, lüks yatları, zengin insanları işaret etti.

«Ama hep yirmi dördünde olmayacaksın. Otuz

dördüne ya da kırk dördüne geldiğinde ne olacak?»

«Onları o zaman düşünürüz. Belki de o zamanlara hiç erişemeyebilirim,» diye neşeyle güldü Rosalind.

Daha sonra, Cassandra, yalnız kaldığında, ablasının sözlerini düşünürken, aklına Nick Carroll geldi. Acaba o da mı aşkın uzun sürmediğine, inanıyordu. Bu yüzden mi bekârdı? Belki de Harley gibi o da bir kez evlenip boşanmıştı.

Harley'nin beklenen konukları gelmeden bir gün önce, Cassandra, Upstart Crow'ı keşfetti. Burası bir de kafesi olan bir kitapçı dükkânıydı.

İçerde epey dolaştıktan sonra, istediği türde birkaç kitap bularak aldı ve bir kahve içmek için kahve bölümüne girip, boş bir masaya oturdu.

Tanıdık bir ses, «Kamaranızdaki kitaplardan pek hoşlanmadınız galiba,» dediğinde, kitaplarından birine dalmış bulunuyordu.

Nick Carroll'un koyu gri gözleriyle karşılaşmak, kalbinin tuhaf bir biçimde çarpmasına neden oldu.

«Oh... merhaba.»

Her sabah birlikte kıyıya çıkıyorlardı, ama pek az konuşuyorlardı. Genç adam da o ilk seferden sonra, kahvaltı için yaptığı daveti yinelememişti.

«Benimle birlikte bir kahve içer misin?» Genç kız dudaklarından dökülen bu kelimeleri duyunca, hayretler içinde kaldı. O mu söylüyordu bunları?

Genç adam biraz düşündükten sonra, gülümseyerek kabul etti.

Cassandra yanındaki sandalyeyi işaret ettikten sonra, ayağa kalkarak, «Eminim kahveni sütsüz ve şekersiz içiyorsundur,» diye sordu.

«Evet,» diyen Nick, kolundan tutarak gitmesi-

ne engel oldu. «Ben alırım.» Genç kızın henüz iki yudum almış olduğu kahveye bir göz attıktan sonra, «Buranın keklerinden hiç tatmadın değil mi?» diye sordu. «Çok nefistir. Ben kendime bir parça alacağım, sen de ister misin?»

Cassandra genellikle pek kek yemezdi. Ama tezgâhtaki keklerin pek nefis bir görünümü vardı ve evde yapıldıkları belliydi.

«Teşekkür ederim... ama bu pek doğru olmadı. Seni ben davet etmiştim.»

Genç adam elini hâlâ onun kolundan çekmemişti. Teması son derece hafif, ama varlığını şiddetle duyuracak ölçüde güçlüydü.

Daha sonra onun dönmesini beklerken, o öğle sonrasının nasıl birden farklı bir nitelik kazandığını düşündü Cassandra. Ablası, Harley'yle birlikte davet edildikleri ve muhtemelen sabaha kadar sürecek bir partiye gideceği için, dinlenmekle meşguldü. Cassandra bu yüzden şehre yalnız inmiş ve Baldwin Müzesi'yle basın müzesini gezmişti.

Bir fincan kahve ve dört parça kekle döndü genç adam.

Teşekkür ederek bir tane aldı genç kız ve söyleyecek bir şey bulmak için aranırken, gözü dükkânın tabelasına ilişti.

«Ne acayip bir isim,» dedi. «Upstart Crow ve Ortakları. Neden böyle bir isim vermişler.»

«Shakespeare'e atıfta bulunuyorlar,» diye anlattı genç adam. «Arkadaşlarından birisi onun başkasının eserlerini çaldığını iddia ediyormuş ve ona bu yüzden sonradan görme karga anlamına gelen Upstart Crow adını takmış. Amerika'da bu şirketin bir sürü yerde şubeleri vardır.»

Genç kız tehlikeli konulara girmedikleri için memnundu. «Bana, kamaramdaki kitaplardan pek de hoşlanmadığımı söyledin. Ben aslında her

şeyden hoşlanırım. Ama sabahleyin yürürken gördüğüm çiçekleri tanımak ve *lei*nin nasıl yapıldığını öğrenmek istedim. Ablam, geldiğim gün bana nefis bir *lei* verdi. O yüzden bu iki kitapçığı aldım.»

Genç adam kitaplara göz atarken, Cassandra konuşmaya devam etti. «Asıl istediğim Prenses Kaiulani'nin hayatını almaktı, ama o çok pahalı. Ayrıca şu anda taşıyamayacağım kadar da ağır.»

«Kristin Zambucka'nın kitabından bahsediyorsun, değil mi?»

Evet anlamında başını salladı Cassandra. «Onu tanır mısın?»

«Hayır, ama bu gece Hawaii'nin son kralı hakkında bir konferans verecek. Ben de dinlemeye gideceğim. Gelmek ister miydin?»

Gözleri ışıldadı Cassandra'nın. «Memnuniyetle.»

O zaman ayağa kalktı genç adam. «Yapmam gereken birkaç şey daha var. Akşama görüşürüz.»

•

«Partiye gelemediğin için üzgünüm, ama seni her programa dahil etmek pek kolay olmuyor,» diyordu Rosalind.

«Tabii, anlıyorum. Ama zaten Nick, beni bu akşam bir konferansa davet etti.»

«Ne tuhaf,» dedi Rosalind düşünceli bir tavırla. «Böyle arkadaşça davranmayı pek sevmez de.»

«Önceki gece Pineapple Restoran'daki Amerikalı kadınlara karşı çok arkadaşça davranmıştı oysa.»

«Evet orta yaşın üzerindeki kadınları büyülemekten zevk alıyor. Ama genç ve çekici olan herkese zıt gidiyor. Seni niye bunun dışında tuttuğunu pek anlayamadım. Belki de seni olduğundan daha küçük sanıyordur. Gerçekten de on ye-

disinden fazla göstermiyorsun.»

«Yaşımı söylediğim zaman, bana tıpkı şu anda söylediğin sözleri söyledi. Ama o soğuk tavrı, belki de romantik bir gemi macerası arayanlara karşı takınılmış engelleyici bir tavırdan başka bir şey değildir. Öteki mürettebatın böyle ilişkilere girmesi normal karşılanabilir, ama bir kaptanınki abes kaçar. O yüzden uzak durmak zorunda.»

«Uzak! Evet! Tam da ona yakışan bir niteleme bu. Ama kaptan üniforması da giyse, nihayet bir erkek ve bir tür seks hayatı olması gerekir. Kim bilir, belki de her limanda bir sevgilisi vardır. Ben genellikle bu kadar iriyarı, kaba ve fazlasıyla erkeksi tiplerden hoşlanmasam da, hoşlanan kadınlar var.»

«İri yarı olduğu doğru, ama kaba bir erkek olduğunu söyleyemezsin Ros. Çok entelektüel bir insan.»

Omuzlarını silkti Rosalind. «Peki kaba demeyelim, ama fazlasıyla erkek. Biraz cilasını kazı, altından o tavırların sırıttığını göreceksin.» Durup bileğindeki Cartier saate baktı. «Artık gitmeliyim. Ne zaman gidiyorsunuz konferansa?»

«Yediye çeyrek kala.»

«Yeni lame tuvaletimi göremeyeceksin,» diye hayıflandı Rosalind.

«Daha sonra giydiğinde görürüm.»

«Ah, evet. Ne yazık ki daha sonra da giymek zorunda kalacağım. Oysa bir giydiklerini bir daha giymeyen kadınlar var. Düşünebiliyor musun? Belki bir gün ben de onlar gibi olurum,» diye mutlulukla içini çekti.

Cassandra aşağı güvertede Nick Carroll'un gelmesini beklerken, ablasının son söylediklerini düşünüyordu. Gerçekten Rosalind'in düşlerinin sı-

nırı bu muydu?

Birkaç saniye sonra göründü Nick. Restorana gittikleri geceye göre, çok daha serbest giyinmişti. Kısa kollu bir gemici gömleğiyle haki renkte bir pantolon vardı üzerinde.

Kısa bir yolculuktan sonra limana vardılar. Nick tekneden inmesine yardım ettikten sonra, dirseğinden tutarak ona yol gösterdi. Konferans salonu zemin kattaydı.

Dinleyici sayısı çok azdı. Konferansını bitirdikten sonra, sorulara geçti Miss Zambucka. O zaman Nick izin isteyerek Cassandra'nın yanından ayrıldı ve yazarla tanışmaya gitti.

Genç adam dönünce çıktılar. Cassandra onun kolunun altında bir şeyler taşıdığını ancak o zaman fark edebildi.

«Onun kitaplarından birini mi aldın? Hangisini?»

«İki kitap aldım. Biri sana, biri de kendime,» diyerek, o gün Cassandra'nın kitapçıda görüp de alamadığı Prenses Kaiulani hakkındaki kitabı uzattı Nick.

«Ne söyleyeceğimi bilemiyorum,» diye haykırdı genç kız. «Çok naziksin, ama...»

Bu pahalı hediyeyi kabul edemeyeceğini belirten sözler arıyordu. Ama kestirip attı Nick Carroll. «Sana gemiye ilk adım attığın gece gereksiz yere ters davranan birinin afedilme isteği diyelim,» dedi. «Kadınlara bağırmak âdetim değildir aslında. Özür dilerim.»

Bunlar, Cassandra'nın daha birkaç saat öncesine kadar Nick Carroll'un ağzından duymayı hayal bile edemeyeceği sözlerdi.

«O azarı hak etmiştim,» diye gülümsedi genç kız. «O kadar aptalca davrandığım için, ben özür dilemeliyim. Buna gelince...» Durup bir an kitaba baktıktan sonra devam etti. «Ne diyeceğimi bi-

lemiyorum. Çok cömert bir davranış, teşekkür ederim.»

«Sen okuduktan sonra, bana verirsin, ben de okurum. Sen de benimkini alırsın.»

Cassandra çarkçıbaşının da bir Kiwi olduğunu hatırladığı için, «Mr. Hendrickson'ın konferanstan haberi var mıydı?» diye sordu.

«Evet, ben söyledim. Ama gelemeyeceğini biliyordum. George için hayatta iki şey vardır. Makineleri ve balık tutmak.»

«Balıktan söz açılmışken, yerli bir balıkçının kıyıya yakın bir yerde köpekbalıkları yakaladığını söylerken ciddi miydin? Yoksa biraz abartıyor muydun?»

«Tamamiyle ciddiydim. Gazeteler bir başka balıkçının Kauai kıyılarında yedi çekiçbalığı yakaladığını daha yeni yazdılar.»

Genç kız o gece olanları hatırlayarak ürperdi. Ya yakınlarda bir çekiçbalığı olsaydı...

«İkimiz de paramparça olabilirdik,» diye mırıldandı.

«Bir köpekbalığına rastladığın zaman paniğe kapılmadan yanına gelmesini bekler, sonra da burnuna bir yumruk atarsan, genellikle ürküp çekilir,» diye onu yatıştırmaya çalıştı Nick. «Ama yine de denemek istemem doğrusu,» diye güldü ardından.

«Senin sinirlerin çelik gibi, ama doğrusu ben dayanamam, hemen paniğe kapılırım.»

«Aslında köpekbalıkları sanıldığı kadar zararlı değildir. Asıl korkunç olanlar baraküdalardır. Ama kayalıkların iç tarafında ve gün ışığında, ikisine de pek rastlanmaz. Turistlerin başına gelen kazaların köpekbalıkları ve baraküdalardan çok, bindikleri sörfler yüzünden olduğunu biliyor muydun?»

«Chris senin bir sörf uzmanı olduğunu söylü-

yor. Büyük dalgaları yakalamak için kayalıkların dışına çıkman gerekmiyor mu?»

«Evet ama bir sörfçünün kaybolduğu hiç görülmemiştir. En fazlasından sörf tahtanda bir diş iziyle geri dönersin,» diye takıldı Nick. «Yine de sörf yapmak araba sürmekten daha emniyetli.»

«Hayatının büyük bölümü denizde geçiyor, değil mi?» diye sordu Cassandra. «Kendini Avustralyalı gibi hissedebiliyor musun?»

Bir an düşündü genç adam. «Benim vatanım deniz sanıyorum,» dedi alçak sesle. «Güvertedeyken kendimi karada olduğundan daha çok evimde hissediyorum.»

Tekneye gelmişlerdi. Kısa bir yolculuktan sonra yata vardılar. Cassandra, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu kitabıyla, merdivenleri çıkarken, nasıl olup da onun sevimsiz bir adam olduğuna hükmettiğine şaşıyordu.

İlk izlenimler ne kadar yanıltıcı olabiliyordu. Nick de ilk başta onun hakkında olumsuz şeyler düşünmüş, ama şimdi değiştirmişti. Bir türlü atamadıkları adımı atmış ve aralarındaki o aşılmaz gibi görünen engeli biraz olsun yerinden kımıldatmışlardı.

Yemek servisini yapan Atu, simsiyah kıvırcık saçlarına beyaz bir plumerya çiçeği iliştirmişti. Cassandra'nın kitabında bu çiçeğe Hawaii dışında her yerde frangipani dendiği yazıyordu.

«Mr. Hendrickson balık tutuyor. Sen sörf yapıyor, okuyor ve müzik dinliyorsun. Peki ya Atu boş zamanlarında ne yapıyor?» diye sordu Cassandra.

«Onun hiç boş zamanı yoktur. Hep çalışır. Onunla çocukluk arkadaşıyız biz. Zor bir durumda kaldığımda yanımda olmasını istediğim tek insan Atu'dur. Eğer başımıza bir şey gelecek olur-

sa, hemen Atu'nun yanına koş. O sana yardım eder.»

«Başımıza ne gelebilir ki?»

«Bu kadar büyük bir teknede pek bir şey gelmez, ama deniz bu belli olmaz,» diye cevap verdi genç adam, bakışlarını denizin üstünde dolaştırarak. «Mesela bin dokuz yüz seksen üçte şöyle bir olay oldu. Amerikalı bir kızla nişanlısı Tahiti'de teknelerinin San Diego'dan alınıp Hazana'ya götürülmesini isteyen İngiliz bir çiftle karşılaştılar. Teklifi kabul ettiler, ama yolda Raymond Kasırgası'na tutuldular. Erkek güvertede kalırken, kız iple kendini bir masaya bağladı. Ama deniz öylesine kudurmuştu ki, kız kendini kaybetti. Bulunduğunda yaralanmış ve yarı bilinçsiz hale gelmişti. Teknenin iki direği de kırılmıştı. Erkek ise denize sürüklenmişti.»

Cassandra onu dinlerken yemek yemeyi bile unutmuştu. Söz ettiği kızın yaşamış olduğu korkuyu ve dehşeti düşününce, dudaklarından küçük bir çığlık koptu.

Başını sallayarak onun bu duygusunu paylaştığını belirtti Nick. «Herkes için, ama özellikle de yirmi üç yaşında bir kız için çok korkunç bir durum.»

Cassandra bir süre gözlerini dikip, sonsuz gibi görünen okyanusu seyrettikten sonra, «Rosalind ve Harley'nin okyanusu küçük bir tekne ile geçeceklerini sanıyordum,» dedi. «Okyanus Gezgini'ni görünce şaşkına döndüm.»

Ama bu sözleri söyler söylemez de pişman oldu.

Fırsatı kaçırmadı tabii genç adam. «Ablânın küçük bir tekne ile uzun bir yolculuğa çıkmayı göze alacağını hiç sanmam,» dedi alayla.

«Yelken kullanmayı daha küçük bir çocukken öğrendik ikimiz de. Halamızın Norfolk kıyıların-

da bir yerde küçük bir evi vardı. Yazları hep oraya giderdik. Deniz yükseldiği zaman, yelkenliden inmezdim.»

«Rüzgâr sörfü yapmayı hiç denedin mi?»

Başını iki yana sallayarak cevap verdi genç kız. O tehlikeli konuyu atlattıklarına sevinmişti.

«Öğrenmeyi en çok istediğim şey, şnorkelle dolaşmak,» diye cevap verdi.

Yemeğin kalan bölümü de bu tür konulardan bahsederek geçti. Cassandra, konuyu ablasına ve onun Harley'yle olan ilişkisine getirebilecek sözler söylemekten kaçındı.

Atu kahve getirince, Nick onlara katılmasını teklif etti. Genç kızın bu davete göstereceği tepkiyi merak eder gibi bir hali vardı. Eğer Cassandra onların çocukluk arkadaşı olduğunu bilmeseydi, kaptanın başkamarotu davet etmesine gerçekten şaşırabilirdi.

Genç kızın tam karşısındaki yere oturan Atu, «Ruhunuz artık vücudunuza döndü mü Miss Cassandra?» diye sordu.

«Shaney'ye yardım edecek birini bulabildiniz mi?» diye sordu Nick, Atu'ya.

Geminin ikinci kadın kamarotu hastalanmış ve bir ameliyat geçirmişti. Uzun bir süre hastanede yatması gerektiğinden, yolculuğa katılamayacaktı. O zamana kadar da yerini alacak biri bulunamamıştı.

«Korkarım bu konuda hiç şansımız yok,» dedi Atu. «Shaney ve ben bugün birkaç kadınla konuştuk, ama hiçbiri uygun değil. Fiji'ye gidene kadar böyle idare etmek zorunda kalacağımızı sanıyorum. Orada birini bulmak daha kolaydır.»

«Ben Mrs. Shane'e yardım edemez miyim?» Cassandra'nın teklifi iki erkeğin de hayretle ona dönmesine neden olmuştu. «Ev işlerinden çok iyi anlarım,» diye devam etti genç kız. «Bir kamaro-

tun yapması gereken tüm işleri becerebileceğimden eminim. Ona yardımcı olabilmek hoşuma gider.»

«Hayır, hayır,» diye başını salladı Atu. «Çok naziksiniz Miss Cassandra, ama siz buraya çalışmak için değil, eğlenmek için geldiniz.»

«İkisini bir arada yürütebilirim,» diye ayak diredi Cassandra. «Sabahları birkaç saatlik bir çalışma, bana eğlenmek için de zaman bırakır.»

«Kesinlikle olmaz.»Bu kez cevap veren Nick'ti ve ses tonundan hiçbir itiraz kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. «Sen Mr. Dennison'ın konuğusun. Böyle bir şeyden hiç hoşlanmayacaktır. Zaten yapman gerekenden çok daha fazlasını yapıyorsun. Mrs. Shane, bana, kamaranı tertemiz ve düzenli tuttuğunu söyledi.»

«İlk gece yediğim paparadan sonra aksini yapmaya nasıl cesaret ederdim?» diye takıldı Cassandra ona.

Nick hiç aldırmamış görünüyordu. «Ev işlerinde tecrübeliyim derken, neyi kastettin?» diye sordu.

«İki yılımı babama bakmakla geçirdim.»

Ancak bunun ardından, neden böyle bir şey yapmak zorunda kaldığı sorusunun geleceğini biliyordu. Bundan kaçınmak için, hemen ayağa kalktı ve aceleyle izin istedi. «Artık uyumam gerekiyor. Konferans ve kitap için çok teşekkürler. İyi geceler. İyi geceler Atu.»

Ertesi sabah erkenden kıyıya çıkarken, günaydın demek dışında ikisinin de ağzından başka bir söz çıkmamıştı.

Belki dönüşte Nick ona kendisiyle birlikte kahvaltı etmesini teklif ederdi. O zaman hemen kabul edecekti Cassandra.

Limana yanaşınca, genç adam onun kıyıya çıkmasına yardımcı oldu.

«Teşekkürler. Görüşürüz,» diyerek hemen döndü ve koşmaya başladı Cassandra.

Daha beş on adım atmıştı ki, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Bir an hayretle durdu. Böyle tuhaf bir duyguya ne sebep olabilirdi? Aynı şey bir daha tekrarlanınca ne olduğunu anladı birden. Deprem oluyordu.

«Nick!» diye haykırarak geri döndü.

Genç adam yalnızca birkaç adım gerisindeydi. Bir an sonra kendini onun kollarında buldu Cassandra. Yüzünü onun çıplak göğsüne gömdü. Sarsıntı devam ediyordu.

Ama artık korkmuyordu genç kız. Artık kalbini deli gibi çarptıran yer sarsıntısı değil, ona bu kadar yakın olması, güçlü vücudunu her yanında duyması, hepsinden de önemlisi, ona âşık olduğunu anlamasıydı.

Depremin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu Cassandra, ama bittikten sonra da hiç kımıldamadılar.

Neden sonra konuşabildi Nick. «Sanırım Mauna Loa Yanardağı'ydı. Eğer denizde olsaydık, depremi hissetmezdin bile,» diye mırıldandı.

Cassandra hâlâ kımıldayamıyordu.

«İyi misin?» diye soran genç adam, kollarını gevşeterek, genç kızın çenesinin altından tutup başını kaldırdı.

«İ... iyiyim,» diye kekeledi Cassandra.

«Eğer daha önce hiç deprem hissetmemişsen, gerçekten çok ürkmüşsündür,» diye gülümsedi Nick.

«Kendi başıma olsaydım korkabilirdim, ama seninle birlikteyken hayır,» diye zor duyulur bir sesle konuştu genç kız. Duyguları gözlerine olduğu gibi yansıyordu.

Genç adamın gerildiğini ve soluğunu tuttuğunu hissetti. Vücudunu saran kollar ansızın sıkış-

tı. Çenesini kavrayan parmaklar boynuna, oradan da ensesine gitti. Güçlü parmaklar ensesindeki saçları kavrarken, onun kendisini öpeceğini artık biliyordu Cassandra.

Hayatında ilk kez, bundan iki yıl önce, bir okul arkadaşının abisi tarafından, bir parti dönüşü öpülmüştü. Ama o yarım yamalak öpüşme, bunun yanında ne kadar anlamsızdı.

Sanki koca bir dalgaya kapılmış sürükleniyordu. İçinde denetleyemediği, güçlü birtakım arzular uyanmıştı. Tüm vücudu garip bir istekle yanıp tutuşuyordu. Yine de içgüdüsel olarak karşı koydu. Elleriyle onu göğsünden iterek, dudaklarını o yumuşacık, yakıcı dudakların baştan çıkarıcı temasından kurtarmaya çalıştı.

Derhal bıraktı onu genç adam. Bir an göz göze geldiler. Olanlar ikisini de rahatsız etmişti. Nick'in solukları hızlanmıştı. Ağzı sert ve düz bir çizgi halini almıştı, ama gözlerinde hâlâ ateşli ve arzulu bir bakış vardı.

Cassandra ona âşık olmuştu, oysa daha bir hafta öncesine kadar onu tanımıyordu bile. Böyle bir şeye hazırlıklı değildi.

Birbirlerinden uzaklaşmalarını izleyen uzun sessizlik, bir depremden çok, bir patlama öncesi sessizliğine benziyordu. Genç kız aralarında gerilimli bir havanın doğduğunu hissetmişti.

Nick haşin bir tavırla konuşarak, bu havayı dağıttı. «Ablanın izinden gidecek olursan, başına gelecek olanlara bir örnek sadece.» dedi. «Belki onun yaşam tarzını benimsemeden önce, durup bir kez daha düşünürsün artık.»

Cassandra'yı yana iterek döndü ve koşmaya başladı. Biraz sonra gözden kaybolmuştu.

Bölüm Dört

Cassandra'nın duyguları ve düşünceleri öylesine altüst olmuştu ki, yarım saat sonra Nick'le yeniden karşılaşmaya tahammül edemezdi. Yata dönmesi ve kamarasının yalnızlığına sığınması gerekiyordu.

Nick koşusunu bitirip geri dönene kadar, kendini toparlayamayacağını bildiğinden, küçük bota döndü. Birkaç dakika sonra Okyanus Gezgini'ne doğru hızla yol alıyordu.

Neyse ki o saatte mürettebatın çoğu iş başındaydı ve onun yalnız döndüğünü bir görevliden başka gören olmadı. Adam merdiveni indirerek genç kızın yukarı çıkmasına yardım etti.

«Lütfen botu karşı kıyıya gönderir misiniz?» diye rica etti Cassandra. «Kaptan Carroll'u beklemeden dönmek zorunda kaldım.»

Kamarasına girince kendini yatağının üstüne atarak, olanları düşündü. İçi kan ağlıyordu ama gözleri kupkuruydu. Nick'in kendisine sarılmasıyla başlayan o nefis mutluluk anı nasıl olmuş da birden bir felakete dönüşebilmişti?

Genç adamın onu, en sondaki o kırıcı sözleri söyleyebilmek için öpmediğinden emindi. Daha çok, öptüğü kadının kendisine verdiği cevabı yanlış anlayan bir erkeğin kapıldığı kızgınlık gösterisiydi onunki. Neden öyle davrandığını Cassandra'nın kendisi de anlayamamıştı. Onun kendisini öpmesini istemiş ve bundan zevk almıştı. Ama sonra ansızın şefkat yerini arzuya bırakınca, paniğe kapılmıştı.

Üstelik kendisinin o kadar tecrübesiz olduğunu, Nick nereden bilebilirdi? Rosalind'in yirmi yaşındaki kız kardeşinin daha hiç kimseyle sevişmemiş olduğuna kim inanırdı?

Nick'in kızgınlığının bir başka nedeni de engellenmiş olmasıydı herhalde. Genç kız tüm tecrübesizliğine rağmen, onun uzun zamandır hiçbir kadını kollarına almadığını hissetmişti. Bastırılmış cinsel istek bir erkeği son derece sabırsız yapabiliyordu.

Aslında her şey o anda ve kendiliğinden oluvermişti. Ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başlayınca, her ikisi de kültürlerinin kendilerini çocukluklarından beri koşullandırdığı biçimde davranmışlardı. Nick onu korumak için kollarını açmış, o da bu sığınağı kabul etmişti. Ansızın onun teninin kokusunu, sıcaklığını ve pürüzsüzlüğünü hatırlayan Cassandra, onun kollarında eridiği mutluluk anlarını yeniden yaşar gibi oldu.

Kükreyen yer kabuğuna rağmen, kusursuz bir mutluluk anıydı yaşadıkları. İnsan böyle bir mutluluğu ancak sevdiğinin yanında duyabiliyordu.

Çok uzun yıllar önce, daha küçücük bir çocukken, ablası ona hikâyeler, masallar okurdu. Bahçeli evlerinin en üst katındaki oyun odasında, sedirin üstünde birbirlerine sokularak geçirdikleri o anlardı mutluluk.

Cassandra genç kızlığa ilk adımlarını atarken, ablası evi terk ettikten sonra, Esmée Halayla birlikte kıyı boyunca arabayla uzun gezintiler yaparlardı. Kışın yerler dal parçalarıyla dolu olurdu. Soğuk Kuzey Denizi rüzgârından korunmak için iyice sarınarak, kucak dolusu dal toplar ve halanın eski siyah Morris marka arabasının bagajını doldurduktan sonra eve dönerek, topladıkları dallarla şömineyi tutuşturur, sonra da sıcak

çaylar içerek edebiyat ve yaşam hakkında doyumsuz sohbetlere dalarlardı. Bunlar da mutluluk anlarıydı.

Esmée Halanın ölümünden sonra Cassandra için hayat yalnızlık, üzüntü ve ev işi anlamına gelmeye başlamıştı. Hatta bu göğü masmavi, güneşi parlak ve çiçeklerle dolu güzel yere gelmesi bile, ablasının bir 'metres' olduğu gerçeğini öğrenmesiyle güzelliğini yitirmişti. 'Metres' deyimini, halası çok kullanırdı.

Dün gece konferans sırasında ve öncesinde Nick'le dost olmaya başladıklarını hissettiğinde de çok mutlu olmuştu. Ama bu sabah olanlar genç adama, Cassandra'nın bu dostluktan hoşnut olmadığı izlenimini vermişti mutlaka. Bu durumda ona gidip de, 'Bak, lütfen beni bir kez daha öper misin? Çünkü aslında bundan çok hoşlandım,' diyemezdi.

O günün daha geç saatlerinde, Harley'nin konukları nihayet geldiler. Okyanus Gezgini'nin güvertesi ansızın, çılgın Amerikalılar'la doluvermişti.

Cassandra o gece yemekte Hugh Davis'le Kent adında bir Kaliforniyalı arasında oturdu. Kent, Harley'yle golf oynamak ve Fiji'de sualtı fotoğrafları çekmek için gelmişti.

İki yemek arkadaşının da başka birtakım konuşmalara katılması üzerine, genç kız diğer konuklara bir göz atma fırsatını buldu.

Nick yine iki Amerikalı kadının arasına oturmuştu. Kadınlardan biri aşağı yukarı Nick yaşındaydı. Ötekiyse altmışlarında gösteriyordu. Her ikisi de son derece canlı ve konuşkandılar. Sürekli Nick'le ve birbirleriyle konuşuyorlardı.

Nick daha genç olan Amerikalı kadının söylediği bir söz üzerine, bir gece önce Cassandra'ya

gülümsediği gibi gülümseyince, kalbine bir bıçağın saplandığını hissetti genç kız.

Tam o anda Nick de bakışlarını amaçsızca etrafta dolaştırmaya başlamıştı. Birden gözleri karşılaştı. Bu o sabah kıyıda olanlardan sonra ilk karşılaşmalarıydı.

Cassandra gözlerini kaçırıp başka bir yere bakmak istiyor, ama yapamıyordu. Büyülenmiş gibiydi. Nefes bile alamıyordu. Kalbinin hızlı hızlı vurması ve yanaklarına yürüyen sıcak kan dalgası dışında, her şeyi, her organı durmuştu sanki.

«Deprem hakkındaki son haberleri duydun mu Cassandra?» diye sordu Hugh.

Büyü, Hugh'un sesiyle bozuluverdi.

«Hayır... hayır, duymadım,» diye cevap verdi.

«Yerel radyonun son haber bülteninde, bu seferkinin son sekiz yılın en şiddetli depremi olduğunu söylediler.»

Kendini toplamak için biraz vakit kazanmak amacıyla, Hugh'a bir soru sordu Cassandra. «Maui'de bir volkan var, değil mi?»

«Evet, Haleakala adında bir volkan var. Güneşin Evi anlamına geliyor. Güneşin doğuşunu kraterin kenarından seyretmek, turistleri en çok çeken şeylerden biridir. Ama bunun için sabahın dördünde yataktan kalkmak gerekiyor.» Yeni yemek servisinin yapılması için bir süre sustuktan sonra devam etti. «Zirveye çıkana kadar uzun bir araba yolculuğu yapmak gerekiyor, ama inişte nefis manzaralarla karşılaşırsınız. Eğer çıkmak isterseniz, sizi götürmekten memnun olurum.»

«Böyle bir şeyi gerçekten çok isterim, ama bu sizin için biraz sıkıcı olmayacak mı?»

«Oraya son çıkışımdan bu yana yıllar geçti. Yemekten sonra herkese teklif edecek ve kaç kişinin talip olduğunu anlayacağım. Küçük bir tur

otobüsüne ihtiyacımız olabilir. Asıl sorun gelmek isteyen herkese kalın giysiler bulmakta. Denizden üç bin küsur metre yüksekte, gün doğmadan önce, hava gerçekten çok soğuk olur. O yüzden çıkanlar genellikle yanlarına süveter ve eldiven alırlar.»

«Bu benim için hiç sorun değil,» dedi Cassandra. «Maui'ye gelirken İngiltere'nin soğuğuna göre giyinmiştim. O yüzden bir Eskimo kadar sarınabilirim.»

«İyi. Buna gerçekten ihtiyacın olacak, yoksa yukarıda dişlerin soğuktan birbirine vuracak.»

Konuşma yemeğin sonuna kadar sürdü. Masadan kalkar kalkmaz, kimseye sezdirmeden kamarasına süzüldü Cassandra.

Ertesi sabah Hugh ona, kratere çıkmak için sabahın dördünde kalkmaya pek az insanın yanaştığını haber verdi. Böyle bir yolculuğa, ikisinden başka bir de Chris Knight, Joanne Walters ve Bobby Darwin gönüllü olmuştu.

«Son ikisini tanıdığımdan emin değilim,» dedi Cassandra. «Tanışacağımızı umuyorum, ama ortalıkta henüz kimse görünmüyor.»

Başıyla onayladı Hugh. «Dünkü akın biraz yorucu oldu, değil mi? Joanne dün gece Kaptan Carroll'un yanında oturuyordu. Bubby ise çilleri olan delikanlı. Yalnızca beş kişi olduğumuza göre, Mr. Dennison'ın arabasını alabiliriz.»

Cassandra, Joanne Walters'ın dün gece Nick'in yanında oturan genç kadın olduğunu tahmin etti. Nick'le Joanne son derece samimi bir konuşmaya dalmışlardı. Genç adam yanındaki kadının varlığından çok hoşnut görünüyordu.

Kratere çıkacak olan grubun ertesi sabah erkenden ve gürültüsüzce, terasta toplanması kararlaştırıldı. Hafif bir kahvaltıdan sonra, yola çı-

kacaklardı.

Hugh'a ilk katılan Cassandra oldu. Ardından Chris ve Bobby sökün ettiler.

«Umarım Mrs. Walters yüzünden gecikmeyiz,» dedi Hugh saatine bakarak. «Eğer beş dakika içinde gelmezse, korkarım kamarasına gidip bir bakman gerekecek Cassandra.»

Ama böyle bir şeye gerek kalmadan Mrs. Walters gözüktü. Pırıl pırıl parlayan sarı saçlarına son derece güzel bir biçim vermiş ve ustaca bir makyaj yapmıştı. Her halinden incelik akıyordu. Cassandra'nın sahip olmak istediği görünüm fazlasıyla vardı bu kadında.

Cassandra kendini çok paspal buldu onun yanında. Eski bir gemici pantolonuyla, pembeli grili bir gömlek vardı üstünde. En üstüne de pamuklu, kısa bir ceket giymişti. Giysileri son derece rahat ve pratik olmakla birlikte, birbirine uymayan ve şıklıktan uzak şeylerdi.

Eğer tepeye çıkacak olan grup beş kişiyle kalmış olsaydı, buna da aldırmayacaktı. Ama Joanne Walters'dan beş dakika sonra, Nick de yanlarında beliriverminişti.

«Grubunuza son anda katılmamın bir sakıncası yok değil mi Hugh? Günaydın Joanne. Günaydın.»

İkinci günaydın, diğerlerine yöneltilmişti.

«Hiçbir sakıncası yok efendim. Gelmenizden memnun oluruz.» Özel konuşmalarında ne kadar senli benli olursa olsun, genel durumlarda son derece dikkat ediyordu hitaplarına Hugh Davis.

Nazikçe arabayı kullanmayı isteyip istemediğini sordu kaptana Hugh.

«Hayır sen kullan Hugh. Hanımlar seninle önde oturur, kalanlar da arkada.»

«Benim daha iyi bir fikrim var,» diye araya girdi Joanne. «Bacakların çok uzun olduğu için

senin önde oturman daha uygun olabilir Nick. Eğer ikimiz önde Hugh'ın yanında oturursak, üç genç de arkada beraber olma fırsatı bulabilir.»

Genç adamın cevabı, «Nasıl istersen,» oldu.

Bu arada mürettebat eşyaları arabanın bagajına yüklemeye başlamıştı. Araba ise, deprem olduğu sabah birbirlerine sarıldıkları yerin hemen yanında duruyordu.

Genç kız Nick'in, oradan geçerken, o sabahı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Nick'in kendisini öptüğü o sabahın her anı zihnine çakılmıştı Cassandra'nın.

Ama Nick o zamana kadar pek çok kadını öpmüş olmalıydı. Eğer o öpüşü hatırlayacaksa da, herhalde nahoş bir biçimde bittiği için hatırlardı.

Yolculuğun ilk bölümü kıyı şeridinden başladı.

Koca araba boş yolda giderek hızlanırken Chris, «Eğer uyumak istersen omzumu yastık olarak kullanabilirsin,» diye bir teklifte bulundu.

«Teşekkürler, ama hiç uykum yok,» diye mırıldandı Cassandra.

Bu kısa konuşma, Nick'in arkaya dönüp onlara bir göz atmasına neden olmuştu. Genç adam hafifçe yan dönmüş ve sol kolunu da koltuğun arkasına atmış biçimde oturuyordu. Öyleki Joanne başını arkaya yaslayacak olursa, ipek gibi, uzun, iri dalgalı saçları Nick'in kolunu örtecekti.

«Gazetede ilk balina sürüsünün göründüğünü okudum,» diye ortaya bir konu attı Hugh. Gözlerini bir an için yoldan ayırarak yanında oturan Joanne'a baktı. «Hawaii'ye her sene altı yüz bin kadar balina gelir. Kasımdan hazirana kadar kalır ve yavrular. Yazın ise tekrar Alaska'nın soğuk sularına dönerler.»

«Hiç balina görebilecek miyiz?» diye sordu Joanne. Ama bu soru Hugh'a değil, Nick'e sorulmuştu.

«Büyük bir şans bu. O kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum.»

«Dün alışveriş için Lahaina'ya gittiğimde, bir sürü fildişi takı ve elişi gördüm. Çoğu insan fildişi bir eşya aldığında, soyu tükenmekte olan hayvan türlerinin avlanmasına sebep bulunduğunun farkında olmuyor,» diye devam etti Joanne.

«Siz de bir sürü altın mücevher takmışsınız,» diye kuru bir sesle cevap verdi Nick. «Bunları takarken, bazı insanların o altın filizini ocaktan çıkarmak için, yer altında hiç de hoş olmayan koşullarda saatlerce çalışmak zorunda olduğunu düşünüyor musunuz?»

Bu onun alaycı yönünü Joanne'a ilk kez göstermesiydi. Cassandra, Amerikalı kadının yüzünü görememekle birlikte, şaşaladığını ve bir an ne diyeceğini bilemediğini fark etti.

Öndeki üçlünün konuşmalarına kulak kabartan Cassandra, bu arada Joanne'in hayatı hakkında bilgi ediniyordu. Hugh gibi o da evlenip boşanmıştı. Kaliforniya'da emlakçı olarak çalışıyordu. Sattığı evlerin lüks kategorisine girdiği belliydi. Müşterilerinden biri de Harley'nin kuzeni Norma'ydı. İki kadın bu arada dost olmuşlar ve Joanne bu vasıtayla yata davet edilmişti.

«Ama sizlerle ne yazık ki Norma kadar uzun süre kalamayacağım,» dedi kadın, yanındaki iki erkeğe. «Bir süre sonra işimin başına dönmem gerekiyor. Sydney'ye bir başka zaman gelmeyi umuyorum.»

Bu sözler Cassandra'ya kendi geleceğiyle ilgili sorununu hatırlattı. Bu sorun, kız kardeşi üstün-

de yapacağı etkiye bağlıydı. Gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı ve belirsiz bir geleceğin sakladığı üzüntüleri, sıkıntıları düşündü.

Bir elin dizine vurmasıyla uyandı genç kız ve daha gözlerini açamadan Nick'in sesini duydu. «Uyan Cassandra.» Dizindeki el hafifçe yukarı kayarak, genç kızın bacağını kavradı ve onu sarstı.

İrkilerek açtı gözlerini Cassandra. Genç adamın elini değdirdiği yerden yukarı, kasıklarına doğru alevden diller uzanıyordu sanki. Hemen elini çeken Nick, bu defa da Chris'i yakalamış sarsıyordu.

Bobby'yi de aynı biçimde uyandırdıktan sonra, aşağılarında uzanan büyük bir kentin ışıklarını göstererek, «Burası Kahului'dir.» diye bilgi verdi. Sonra elini yine Joanne'nin arkasındaki koltuğun arkalığına yerleştirdi.

Yol giderek zigzaglar çizmeye başlamıştı. Ormanların içinden geçiyor, tek tük evlere rastlıyorlardı.

Cassandra, Nick'in şöyle bir dokunuşunun bile kendisini nasıl altüst ettiğini anlayınca çok rahatsız olmuştu. Onun profilini farların soluk ışığında şöyle bir görmesi, uzanıp saçlarını, yanağını, burnunu okşamak arzusuyla titremesine yetiyordu.

Park yerine geldiklerinde, kendilerinden erken gelmiş beş altı araba daha buldular. Hugh ışıkları söndürünce, ortalık birden zifiri karanlık oluverdi. Gökyüzü yıldızlardan dokunmuş bir seccade gibiydi, ama ay yoktu.

Zirvedeki soğuktan bahsederken hiç abartmamıştı Hugh. Cassandra kalın anorağıyla babasının ipek fularını aldığına çok memnun olmuştu. Eldivenleri ise halasından kalmaydı. Ama ısıtıyordu ya, mühim olan buydu.

Hugh onu kolundan tutarak, elindeki pilli fenerle yolu aydınlattı ve yürümesine yardımcı oldu. Nick de aynı şeyi Joanne'e yapmıştı. İki delikanlı da arkalarından geliyordu.

Ortalık aydınlanıyordu. Cassandra on dakika sonra, kalın çoraplar ve uzun konçlu ayakkabılar içindeki ayak parmaklarının üşümeye başladığını hissetti. Joanne'ninse eldivenleri bile yoktu. Elleri kim bilir nasıl üşüyordu?

«Benim eldivenlerimi giysene,» diye eldivenlerini sıyırarak ona uzattı. «Ben ellerimi cebime de sokabilirim. Lütfen al.»

«Çok naziksin. Teşekkürler. Kaliforniya'dayken hiç eldiven giymem. Giydiğim zaman da muhakkak kaybederim. Ama bunları arabaya dönene kadar çıkarmayacağım için, bu sefer kaybetme tehlikesi yok,» diyerek eldivenleri giydi Joanne.

Cassandra onun fütursuzluğundan hoşlanmıştı. Hatta o kadar hoşlanmıştı ki, Chris'le birkaç kelime konuştuktan sonra Nick'in neden hemen Joanne'in yanına döndüğünü anlayabiliyordu.

«Chris'i kahve getirmeye yolladım,» dedi genç adam. «Bu soğukta içimizi ısıtacak bir şeye ihtiyacımız var.»

«Harika bir fikir,» diye söylendi Joanne mutlulukla. Sonra Nick'le ateşli bir sohbete daldılar. Adadaki yanardağlardan cüzzamlılara, sivrisineklerden, hastalık taşıyan ve bir zamanlar adada büyük salgınlara yol açan farelere kadar yüzlerce şeyden bahsettiler. Kendisini dışlanmış hisseden Cassandra yavaşça yanlarından ayrıldı. Onun bu gidişini ikisi de fark etmemişti.

Kraterin kenarına giderek aşağıya bakmaya başladı. Tam o sırada Hugh, plastik bir fincanla dumanı tüten kopkoyu bir kahve getirdi genç kız. Kahvelerini yudumlarken, «Sanırım sizi biraz erken uyandırmışım,» dedi. «Yirmi dakika sonra

gelseydik, daha az yorulmuş ve gün doğumunu da tam vaktinde yakalamış olacaktık.»

«Önemli değil Hugh,» diye onu teselli etmeye çalışan genç kız, bu arada Nick'in cebinden yassı metalden bir şişe çıkardığını ve Joanne'in kahvesine bir sıvı damlattığını gördü. Herhalde brandi veya romdu bu. Gülümseyerek baktı ona Joanne. Genç adam kendi fincanına da aynı sıvıdan koymadan önce, yine o çok çekici gülümsemesiyle karşılık verdi.

'Birbirlerine nasıl da yaraşıyorlar,' diye düşündü Cassandra. Yüreği sızlıyordu. Joanne'in konuşma yeteneğinin yanında daha birçok konuda pek usta olduğu belliydi.

«Fazla gecikmem,» diyerek yanından ayrılan Hugh'un arkasından üzüntüyle baktı. Kim bilir zavallı adam, belki de Cassandra'nın uzun süredir kendisini dinlemediğini anlamıştı.

Büyük bir suçluluk duygusuyla onun ardından seğirtti.

«Çok üzgünüm Hugh. Bir an dalmışım.»

Hoşgörüyle baktı ona Hugh. «Bu senin ilk uzun yolculuğun. Arada bir sıla özlemi duyman kadar doğal bir şey olamaz. İlk yolculuğumu hatırlıyorum da... Çok heyecanlı ve zevkli olmuştu, ama yine de kendimi evimden çok uzak hissetmiştim.»

Ansızın sustu. İkisi de uzun bir süre hiç konuşmadılar. O sırada, güneş altın kızılı bir pırıltıyla ucunu göstermişti. Sanki, inci renkli okyanusun derinliklerinden doğuyordu.

Güneş yavaş yavaş yükselirken, hepsinin gözleri bir noktada sabitleşmişti. Bir ara bakışlarını Nick ve Joanne'in olduğu tarafa çevirdi genç kız.

Beklediği gibi, Joanne büyük bir hayranlıkla gün doğuşunu seyrediyordu. Ama Nick'in umduğunun aksine başka bir tarafa baktığını görünce, fena halde şaşırdı genç kız. Dosdoğru kendi-

sine bakıyordu genç adam. Yüzünde, öfke olmasa bile, sıkıntıya benzer bir ifade vardı.

Hemen gözlerini kaçırdı Cassandra. Onun bu bakışından hem rahatsız olmuş hem de incinmişti. Demek yalnızca varlığı bile canını sıkıyordu genç adamın. Kim bilir belki de ona bir akşamcık yumuşak davrandığı için, kendi kendine kızıyordu.

Güneşin tamamen yükselmesi uzun sürdü. Dondurucu soğuğa daha fazla dayanamayan seyirciler yavaş yavaş dağılmaya başladılar.

«Sanırım rasathaneye kadar gidebiliriz Hugh,» diye seslendi Nick arkalarından.

«İyi fikir,» diye döndü Hugh. O sırada yanlarına gelmişti genç adam.

Cassandra yürüyüp gitmeye niyetlenmişken, Nick'in kendisine bir şey söylediğini fark edince durdu. «Şunu taşımama izin verir misin?» diyerek elindeki boş fincanı aldı genç adam.

«Teşekkür ederim.»

Fincanı kendisininkiyle birlikte bir kutuya koyan Nick'in gözleri, ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışan Cassandra'ya takılmıştı.

«Eldivenlerin olduğunu sanıyordum.»

«Mrs. Walters'a verdim onları. Benim nasıl olsa ceplerim var.»

«Ver ellerini bana.»

Cassandra'nın şaşkınlığına aldırmadan, genç kızın ellerini yakaladı ve yumuşak hareketlerle masaj yapmaya başladı. İlk önce hiçbir tepki gösteremedi genç kız, çünkü donup kalmış gibiydi. Ama birkaç dakika sonra, ellerinin üstünde dolaşan parmaklardan tüm vücuduna içini ısıtan bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. Sonra birden bu sıcaklık, tahammül edemeyeceği bir düzeye yükseldi.

O zaman hırçın bir hareketle çekti ellerini ve

«Artık ısındılar,» diyerek hırsla cebine soktu yeniden.

Bu, daha önce yaşadıkları o sahnenin bir tekrarıydı sanki. Ama bu kez, genç adamın koyu gri gözlerinde yanan, arzunun alevi değildi, genç adamın gözleri denetlemekte güçlük çektiği bir öfkeyle yanıyordu. Elinden gelse genç kızı omuzlarından kavrayıp sarsacaktı.

Buz gibi bir sesle teşekkür eden Cassandra, yürüyüp gitti.

Birkaç saat sonra, kocaman okaliptüs ağaçlarının altında oturmuş piknik yapıyorlardı.

Joanne, Maui Dağları'nda, Amerika'da çok satılan protealarm yetiştiğini işitmişti.

«Birkaç tane almak hoşuma giderdi. Zamanımız var mı?» diye sordu Nick'e.

Cassandra'ya erkeklerin hiçbiri de bu teklifen hoşlanmamışlar gibi geldi. Ama arabaya döndüklerinde Joanne'in yeni bir isteğiyle karşılaşınca şaşırdı. Paia denen bir yerde eski aloha gömlekleri satıldığını işitmişti. Gidip bir bakmak ve beğenirse birkaç tane almak istiyordu.

Daha sonra ablasına o olayı anlatırken, «Joanne, Paia'daki dükkânları dolaşırken, bir saatten fazla bekletti onları,» diyecekti. «Bu durumdan da hiç rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu.»

«Amerikalı kadınlarda bizim alışkanlıklarımız yok,» diye cevap verdi Rosalind. «Biz Avrupalılar, sıkıldığımız yerlere gitmenin ya da hoşlanmadığımız konuşmaları dinlemenin bile, nezaket görevimiz olduğuna inanacak biçimde yetiştirilmişiz. Bu arada erkeklerden bir defileye gitmelerini ya da kadınca gevezelikleri dinlemelerini asla beklemeyiz.»

«Bu babamın kuşağı için geçerliydi, ama acaba hâlâ öyle mi?» diye şüpheyle karşılık verdi

Cassandra. «Artık kadınların çoğu siyasetle ilgileniyor. Param olsa, ben de yatırımcı olmak isterdim.»

«Böyle bir ilgi çakışması olduğu doğru,» diye kabul etti Rosalind. «Ama benim söylediklerim doğru değilse, neden bu sabah erkeklerin beklemesinden o kadar rahatsız oldun? Bir bara gidip bir saat oturmak hiçbirini rahatsız etmemiştir eminim. En azından Nick'i hiç etmemiştir. Katlandığı sıkıntıların karşılığını Joanne ona kamarasında ödüyordur nasıl olsa.»

Kaskatı kesildi Cassandra. «Ne demek istiyorsun?»

«Aptal olma. O kadın gemiye ayak bastığı andan beri neler olup bittiğini açıkça görüyorum. Hem neden olmasın ki?» diye omuzlarını silkti Rosalind. «Belki cinsel arzularını tatmin edebildiği için kaptanımız biraz daha yumuşak bir insan olur.»

Akşam yemeğinden önce birer içki içmek için terasta toplandıklarında Joanne, boynunu süsleyen Kızılderili işi gümüş gerdanlık ve uzun kollu siyah elbisesi içinde çok güzel ve zarif görünüyordu. Yürürken, uzun bacakları, giysisinin yanlarındaki yırtmaçlardan bir belirip bir kayboluyordu.

Harley'yin golf turnuvasındaki işi bitmiş olduğu için, adanın doğu ucuna gitmeye hazırlanıyorlardı artık.

«Kahvaltıdan sonra demir alacağız,» diye açıklama yaptı Harley. «Hugh karadan gitmek istiyor. Eğer isterse, beş kişi de ona katılabilir. Ama karayolu oldukça yorucudur, o yüzden gemide kalıp sakin bir deniz yolculuğu yapmanızı tavsiye ederim.»

Dün geceki yemekte Nick'in yanına oturmamıştı Joanne. Onları daha önce ya da sonra konu-

şurken de görmemişti Cassandra. Ama eğer geceleri birlikte geçiriyorlarsa, bu bir gizlilik tedbiri olabilirdi.

Nick'in ona olan tutkunluğunu anlayabiliyordu. Joanne'e kendisi bile hayran olmuştu. Otuz yaşlarına geldiğinde onun kadar rahat ve güvenli olabilmeyi ne kadar isterdi.

Eğer Ros sözlerinde haklıysa, bu uzun süreli bir ilişki olmaktan çok bir tatil macerasına benziyordu. Bu da Cassandra'nın onlara duyduğu saygıyı azaltıyordu. Eğer öyleyse Kaptan Carroll'un da, Ros'a kur yapan, ama fırsat bulduğu anda, herhangi bir kadının kamarasına girmekten çekinmeyecek olan Terry Anson'dan bir farkı yoktu.

Kamarasına dönmeden önce Hugh'u buldu ve ertesi gün kaç kişinin onunla birlikte Hana'ya gelmek istediğini sordu.

«Hiç kimse istemedi. Neden sordun? Gelmek ister misin?»

«Evet.»

«Senin yol arkadaşlığın beni çok memnun edecek.»

Ertesi gün güzel Hana kentine ulaştıklarında, akşam olmak üzereydi.

Cassandra, yola çıktıkları andan itibaren, kişisel sorunlarının bu güzel yolculuğu gölgelememesi için elinden geleni yapmıştı.

Çok az yolculuk etmiş olduğu için, her anını değerlendirmek ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Araba bozuk yollarda sarsılarak ilerlerken, o büyük bir keyifle çevredeki nefis manzaraları ve muhteşem doğayı seyrediyordu.

Hiç mola vermeseler, üç saat önce gelmiş olacaklardı. Ama Hugh fotoğraf çekmek için defalarca durmuş ve bir de piknik yapmaları için

ısrar etmişti.

Limanda onlardan çok daha önce gelmiş olan Okyanus Gezgini bütün görkemiyle duruyordu. Arabadan inen Cassandra, yatın küçük teknesinin yolcularla dolu bir halde kıyıya yaklaştığını gördü.

Kısa bir konuşmadan sonra, kentte bir tur atmak isteyen yolcuların yerine Hugh ve Cassandra tekneye bindi. İkisi de bir duş yapma isteğiyle yanıyordu.

Daha yata yanaşmadan, merdivenin üstünde duran ince, uzun karaltıyı tanıdı Cassandra ve o anda, sabahtan beri hatırlamamaya çalıştığı tüm sorunlar canlanıverdi.

«Az daha başınıza bir kaza filan geldiğini düşünmeye başlayacaktık,» dedi Nick Carroll.

«Biraz ağırdan aldık. Görülecek o kadar çok şey var ki. İlginç bir yolculuk oldu, değil mi Cassie?»

İkinci defadır ki, ona isminin kısaltılmış biçimiyle hitap ediyordu Hugh. Gerçi Cassandra ablasının kullandığı Cass kısaltmasını tercih ederdi, ama ona bunu söylememişti.

«Evet, harikaydı,» diye onayladı.

«Daha sonra görüşürüz,» diyen Hugh, genç kızın omzuna arkadaşça bir tavırla vurduktan sonra uzaklaştı.

Nick'in kendisine doğru bir adım attığını görünce, «İzninle, bir duş yapmam, lazım,» diyerek gitmek istedi genç kız.

«Yıkanman bittiği zaman seninle bir şey konuşmak istiyorum... özel,» diyen Nick, saatine baktıktan sonra, «Yarım saat sonra daireme gelir misin lütfen?» diyerek sözünü bitirdi.

Ne kadar nazik bir edayla söylenirse söylensin, düpedüz bir emirdi bu. Cassandra onun kendisine ne söyleyebileceğini tahmin etmeye çalışarak kamarasına döndü.

Nick'in kendisini barışmak için dairesine çağıracağına hiç ihtimal vermiyordu. O öpüşmeden sonra olanlar aralarına garip bir duvar çekmişti sanki. Keşke onunla da Hugh'la olduğu kadar rahat olabilseydi Cassandra.

Onun dairesinin nerede olduğunu bilmediği için kamarotlardan birine sormak zorunda kaldı. Üzerinde 'Kaptan' yazan bir plaket bulunan kapıya gelince, hafifçe tıklattı.

Girmesini söyleyen sert bir ses duyuldu içerden.

Küçük ve sade bir kamaraydı burası. Bütün mobilyası, dönen bir sandalye ve bir yazı masasıyla, branda bezi gerilmiş iki koltuk ve bir de kahve masasından ibaretti. Hem oturma hem de çalışma odası olarak kullanıldığı belliydi. Ama Cassandra kapıyı vurduğu anda içerden gelen klasik müzik sesinden, bu küçük kamarayı işgal eden erkeğin ince zevkleri olduğunu çıkarmıştı.

Cassandra'yı ayakta karşılayan Nick, oturması için yer gösterdikten sonra, müziği biraz kıstı ve «Sana ne ikram edebilirim?» diye sordu.

Bu çok beklenmedik bir şeydi. Genç kız onun hiçbir başlangıç yapmaksızın doğrudan doğruya konuya gireceğini sanmıştı.

Daha cevap vermesine fırsat kalmadan, «Ananas suyunu çok seviyorsun, değil mi?» diye konuşmaya devam etti. Sonra da içinde meyve suları, bira kutuları, bir şişe beyaz şarap ve bir de açılmamış şampanya bulunan buzdolabını açtı. «Yoksa benimle birlikte bir cin tonik mi içersin?» Tavırları son derece yumuşak, dostça ve göstermelikti. Bunu hissetmişti Cassandra.

«Evet, teşekkür ederim,» diye cevap verdi.

Kadehleri dolduran Nick, yanına gelerek ince uzun bardağı uzattı. «Ev işlerinde deneyimli olduğunu söylerken, neyi kastettiğini sormak isti-

yordum,» dedi kadehe kırılmış buz parçacıklarını boşaltırken.

«Yalnızca gerçeği,» diye omuzlarını silkerek cevap verdi genç kız. «Okulu bırakmamla buraya gelmem arasında geçen zamanda, babamın evini idare ettim.»

«Neden böyle bir şey yapman gerekti?»

«Çünkü hastaydı. Gereksindiği bakımı ve ilgiyi benden başka kimse veremezdi ona. Bazı felçli hastaların dikkatli bir bakımla inanılmaz bir hızla iyileştikleri oluyor, ama ne yazık ki babam onlardan biri olamadı.»

Uzun uzun baktı ona genç adam. «Senin için çok zor bir dönem olmuş olmalı. On sekiz yaş, böylesi sorumlulukları yüklenebilmek için biraz fazla küçük. Ablan babanın hasta olduğunu biliyor muydu?»

Gözlerini kaçırdı Cassandra. «Hayır.»

Oysa doğru değildi bu. Ros her şeyi biliyordu. Ama Cassandra'nın ona, ablasını aşağılamak ya da neden yanına gelmediğini öğrenmesi için soru sorma fırsatı vermek gibi bir niyeti yoktu. Ansızın onun kendisiyle neden konuşmak istediğini anlar gibi oldu.

«Mrs. Shane'e yardım teklifimi bir kez daha mı düşündün yoksa?»

«Hayır, o sorun çözümlendi... ya da en azından Fiji'de çözümlenecek. O zamana kadar böyle idare edebiliriz.»

Bir yandan da bardağındaki buzu çevirip duruyor, elinin her hareketinde parmaklarının inceliğini ve gücünü bir kez daha fark ediyordu Cassandra. Bu parmaklar ensesindeki saçları kavrayıp da öpmek için yüzünü ona doğru yaklaştırdığında, neler hissettiğini hatırladı. O deneyi bir kez daha yaşamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama böyle bir şeyin bir daha

asla olmayacağını da biliyordu. Nick o anda Joanne'le bir ilişkiye girmemiş bile olsa, böyle bir şey olamazdı artık. Çünkü Cassandra afedilmez bir şey yapmış, onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Böyle bir davranışı afedecek olan bir erkek düşünemiyordu.

«Öyleyse neden?» diye sordu. «Yani, beni neden görmek istedin?»

Nick'in dudakları alayla kıvrıldı. «Güvertede olmayı tercih ederdin, değil mi?» Tek bir hareketle doğruldu. «Ama üzülme, seni fazla tutmayacağım. Seni Hugh'la daha az birlikte olman gerektiğini söylemek için buraya çağırdım.»

Başından aşağı kaynar sular döküldü Cassandra'nın. «Neden?» diye kekeledi.

Nick ellerini kısa şortunun ceplerine sokmuş, ayaklarının ucunda yaylanıyordu. Gerilen kumaşın altından parmak mafsalları belli oluyordu.

«Hugh karısına çok sadıktır,» diye söze başladı. «Uzun zamandan beri ondan ayrı olmasına rağmen, dönüp de başka bir kadına bakmamıştır. Yalnız ve hassas bir insandır. Onun bir kez daha incinmesini istemiyorum. Ama sen onunla bu kadar çok birlikte olmaya devam edersen, eninde sonunda bu olacak!»

Kendini tutamayıp bağırmaya başladı Cassandra. «Benden başka hiç kimse karadan yolculuk yapmak istemediği için suçlayamazsın beni. Herkes güvertede tembel tembel yatmak istiyor diye, benim de onlar gibi davranmam mı gerekiyordu?»

«Hayır ama, bu kadar uzun süre onunla baş başa kalmaktan kaçınman, daha doğru olurdu.»

«Bu hem bana, hem de Hugh'a bir hakarettir. Onun aklından, kendi çevresinden uzaklaşmış ve bulunduğu yeni ortamı yadırgamış bir genç kıza yardımcı olmaktan başka hiçbir şey geçmediğin-

den eminim. Benim için de yaşlı, ama son derece hoşgörülü ve nazik bir dost o. Bu gemide yanında kendimi rahat hissettiğim tek insan. Ondan ansızın uzaklaşmaya hiç niyetim yok.»

«Ben de böyle bir şey söylemedim zaten. Sadece gemideki öteki insanlara ve kendi hemcinslerine biraz daha fazla zaman ayırmanın daha iyi olacağını söyledim.»

Bu sözden çıkan anlamlar, Cassandra'yı iyice çıldırttı öfkeden. «Neden?» diye ateş püskürerek atıldı. «Sen kendi...»

Cümlesini, onun Joanne'le tanıştıktan birkaç saat sonra onunla sevişmeye başladığını söyleyerek bitirecekken, dudağını ısırarak sustu.

Genç adamın yüzü, konuşmanın başından beri ilk kez bu kadar asılmıştı.

«Devam et. Söyleyeceğin sözlerden korkma. Bana ne olmuş?»

Derin bir nefes aldı genç kız. «Sen kendi cinsel arzularını dizginleyemediğin için, herkesi kendin gibi mi sanıyorsun?»

Daha bu kelimeler ağzından çıkarken, kıpkırmızı olmuştu yanakları. Erkeklerle cinsellikten bahsetmeye alışık değildi.

Genç adamın koyu gri gözleri ince birer çizgi halini aldı. «Eğer seni öpmemi kaldıramıyorsan, Hugh'la da başa çıkamayacaksın demektir. Çünkü kısa süre sonra, seni yalnızca bir arkadaş olarak gördüğü yolundaki teorin yalanlanmış olacak.»

«Hayır,» diye doğruldu Cassandra kadehini masaya bırakıp. «Şimdi artık gidebilir miyim... Kaptan?»

Genç adamın dişlerini nasıl sıktığı çene kemiklerinin kasılmasından belliydi. Yine de konuşmaya başladığında sesi sakin ve pes perdedendi. «Hayır, gidemezsin. Seninle işim daha bitmedi.»

Gözlerindeki garip pırıltı Cassandra'yı biraz ürkütmüştü, ama genç kız yine de çenesini havaya dikerek konuşmaktan geri kalmadı. «Madem davranışlarımı onaylamıyorsun, gidip Mr. Dennison'a şikâyet etsene.»

Ama bunu söyler söylemez de pişman oldu. Harley'nin gölgesine sığınmasına neden ihtiyaç duymuştu?

Nick'in dudaklarının alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını görünce, onun da aklından aynı düşüncenin geçtiğini anladı. Keşke sözlerini geri alabilseydi.

Bulunduğu yerden çabucak Cassandra'nın birkaç adım ötesine gelmişti genç adam. Elleri hâlâ cebindeydi, ama Cassandra yapacağı en ufak bir harekette o güçlü ellerin bir şimşek gibi hareket ederek kendisini yakalayacağını biliyordu.

«Bana bir tek şey söyle,» diye homurdandı Nick. «Birkaç gün önce, limanda bana koşup sarıldığın zaman, sadece korkmuş muydun? Yoksa öpülmek mi istiyordun?»

Yanakları yeniden alev aldı genç kızın. Neden o olayı hatırlatmıştı sanki? Onun ağzından laf aldıktan sonra, kendisine karşı kullanacak değil miydi?

Nick daha da yaklaşmıştı şimdi. İyice gerileyen Cassandra'nın arkası duvara yaslanmıştı. Ona bu kadar yakın olmak boğazının garip bir heyecanla düğümlenmesine yol açmıştı. Hayır, bu çok tehlikeli bir şeydi.

Ellerini cebinden çıkararak, genç kızın başını kolları arasında hapsedecek şekilde, duvara dayadı genç adam. Cassandra, onun, sorusuna cevap almadan, gitmesine izin vermeyeceğini anlamıştı.

«Cevap vermek istemiyorsun değil mi? Pekâlâ, sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?» Gözleri-

ni gözlerine dikip, son derece yumuşak bir sesle anlatmaya başladı. «Ateşle oynamayı seviyorsun, ama elindeki malzemeye dikkat etmezsen, bu ateş kısa zamanda bir orman yangınına dönüşür. O sabah işler umduğundan biraz daha fazla kızıştı ve paniğe kapıldın. Nasıl, buraya kadar tamam mı? Neden paniğe kapıldığını bilmiyorum. Her neyse. Açık bir yerde bulunuyorduk. O yüzden ablan kadar ileri gitmeye cesaret edemedin belki de.»

Cassandra'nın gözleri hiddetle yanıp söndü. «İkinci kez ablamı aşağılıyorsun. Ondan böyle bahsetmeye nasıl cesaret edersin? Onu tanımıyorsun bile. Mr. Dennison'la evli olmadığı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ama Joanne hakkında hiç de böyle düşünmüyorsun değil mi? İş ona gelince değişiyor. Tabii, çünkü onunla sevişiyorsun.»

Bu gözler bir şimşek gibi çaktı aralarında ve Cassandra bundan sonra kopacak olan gökgürültüsünü bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Genç adam biraz durduktan sonra, sakin bir sesle, «Sana bu fikri ne verdi?» diye sordu. «Daha doğrusu kim?»

Neyse ki Cassandra'nın cevabını beklemeden devam etti. «Kim söylemiş olursa olsun, kötü bir dedikodudan ibaret. Yolculardan bazıları böyle isteklere kapılabilirler, ama bu geminin personeli yolcularla ancak gün ışığında ve belli sınırlar içinde ilişkiye girer.»

Ona bu kadar yakın olmak her şeyi unutturabilirdi. Daha doğrusu, karşı konulmaz bir çekimle ona doğru çekildiği dışında her şeyi unutmuştu.

Hiç konuşmadan, uzun bir süre öyle kaldılar. Sonra, elinde olmadan bakışlarını onun dudaklarına dikti genç kız. Oradan da gözlerine.

Genç adamın gözlerindeki ifadeyi anlamak güçtü. Ne bekliyordu? Eğer onu tekrar öpmek istiyorsa, neden öpmüyordu?

Nick onun yukarı kalkmış yüzüne doğru yavaşça eğilirken, o gergin ve sessizdi.

Ama ansızın mekanik bir gürültüyle parçalandı bu rahatsız edici sessizlik. Bir şeyler homurdanarak doğrulan Nick, Cassandra'yı büyük bir azaptan kurtararak, dahili telefonu kaldırdı.

Anlamadığı bir dilden konuşuyordu genç adam. Oldukça uzun bir konuşmanın sonunda telefonu kapayarak Cassandra'ya döndü. «Korkarım seni yalnız bırakmak zorundayım. Ama kalıp içkini bitirebilirsin.»

Bir saniye sonra gitmişti.

Cassandra'nın onun ne kadarlık bir süre için gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geri döndüğünde de orada olmak istemiyordu. Eğer kalırsa tam da ateşle oynamış olacaktı. İçkisini bitirerek ayağa kalktı ve kamaranın içine bir göz attı.

Etrafına bakınıp birdenbire hayatındaki en önemli insan haline geliveren bu erkeğin kişiliği hakkında yeni ipuçları bulmaya çalışırken, birden kapı vuruldu.

Sinirleri hâlâ çok bozuk olduğu için bu vuruşla birlikte sıçradı. Sonra da bulunmaya hakkı olmayan bir yerdeymiş gibi hareketsiz kaldı.

Orada öylece durmuş, gelenin kim olabileceğini kestirmeye çalışırken, vuruşun hafifliğinden ve Tanrı bilir daha nesinden, gerçek birden kafasına dank etti. Kapıyı çalan bir kadındı!

Bölüm Beş

Kapı açıldı ve Cassandra'nın görmeyi umduğu güzel kadın yerine, Mrs. Shane'in ufak tefek vücudu girdi içeri.

Genç kızı orada görünce çok şaşırıp duraklamıştı kadın.

«Yüreğim ağzıma geldi Miss Cassandra. Kaptanın gömleklerini getirmiştim. Kendisi burada yok mu?»

«Biraz önce çıktı. Ben de içkimi bitirmeye çalışıyordum.»

Mrs. Shane'in, kaptanın yolcuların en önemsizini bir içki içmek için kamarasına çağırmış olmasına şaşırıp şaşırmadığını merak ediyordu.

Ama ufak tefek kadının hiç de şaşmış gibi bir hali yoktu ya da duygularını saklamayı çok iyi bilecek kadar mükemmel bir eğitim almıştı. «Öteki beylerin çamaşırıyla kamarotlar ilgilenir, ama onun gömleklerini ben yıkarım. Elde yıkıyorum, böylece daha çok dayanıyor. Ayrıca şu sırada parasını giyime harcaması doğru olmaz, alacağı gemi için para biriktiriyor.»

«Gemi mi?»

«Evet. Onun en büyük isteği bu ve bir gün de gerçekleşecek biliyorum. Bir gemiye ve bir de annesi gibi tatlı bir eşe ihtiyacı var. Bunları onun da yürekten istediğini biliyorum.»

«Sahi mi? Bana da kaptan ebediyen bekâr kalmayı tercih eder gibi gelmişti.»

Mrs. Shane onun bu sözlerine hayret etti. «Oh, hayır hayatım. Hiç de değil. Doğası itibariyle ka-

dından kadına koşacak bir tip değildir o. Kendisine bütün bir ömrü paylaşacağı bir eş arıyor. Ama bu da kolay değil. Karada asla yaşayamaz. Sydney'yde birkaç hafta kalsa, can sıkıntısından patlar. Toprağa ayak basmak için ağlayıp duran bir kadın ona göre değil.»

Bu arada iç kabine geçmiş ve bir dolap açarak Nick'in gömleklerini yerleştirmeye başlamıştı. Cassandra genç adamın mahremiyetine biraz daha girmiş gibi hissetti kendini.

«Kaptan Nick babasına çok benzer,» diye gevezeliği sürdürdü Mrs. Shane. Sonra içeri girmesi için işaret etti Cassandra'ya. Kapının arkasındaki tahta rafta, çerçeveli, çerçevesiz birtakım fotoğraflar yer alıyordu.

«Bu Kaptan Ter ve karısının düğün günü. Dikkatle baktığında, Nick'in babasına ne kadar benzediğini göreceksin.»

Başıyla onayladı onu genç kız. Fotoğrafa yakından bakmak, boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Tıpkı Nick gibi gülümseyen, ince, bronz tenli bir adam ve kollarında tuttuğu, beyaz duvağı rüzgârda dalgalanan ince bir genç kız.

Mrs. Carroll'un daha sonra çekilmiş fotoğrafları da onun çok güzel bir kadın olduğunu gösteriyordu. Yüzünde Cassandra'ya pek de yabancı gelmeyen, ama ne olduğunu da çıkaramadığı bir şey vardı.

«Bu kim?» diye simsiyah saçları topuz yapılarak tepesine toplanmış, gülümseyen bir kız resmini işaret etti.

«O Eleni'dir. Fiji'li bir kız. Dedesi Kaptan Ted'le çok iyi dosttu. Zâten onu bütün Pasifik halkı çok severdi. Eleni de öğretmen olmak için Sydney'ye gittiğinde, Kaptan Nick ona göz kulak olacağına söz verdi.»

Tekrar öteki odaya döndüklerinde Cassandra duvardaki resimlerinden birini sordu.

«Bu onun gönlünde yatan aslandır,» diye cevap verdi kadın, okyanusun ortasında dalgalarla boğuşan nefis bir yelkenli gemiyi gösteren resme bakarak. «Nedense onun kısa bir süre sonra, hem bir gemiye hem de bir eşe sahip olacağı gibi tuhaf bir his var içimde. İnan bana, bu yolculuk bir düğünle son bulacak.» Nick'in masasının üstündeki saate bir göz atıp, «Seni lâfa tuttum,» diye söylendi. «Yemek servisi birazdan yapılacak.»

Cassandra o geceki yemeğe katılmamayı tercih ederdi. Ama bu mümkün değildi. Terasa çıkarken yüreği ağırlaşmıştı. Mrs. Shane'in Nick'in tüm sırlarını bildiği belliydi. Yakında bir düğün olacak derken boşuna konuşmamıştı herhalde kadın. Böylece Nick'in Joanne'le ilişkisini inkâr ederken yalan söylediği ortaya çıkıyordu. Demek çok daha ciddi bir şeyler vardı ikisinin arasında.

Terasa geldiğinde gördüğü ilk insan Joanne oldu. Üstünde yine siyah yırtmaçlı elbisesi vardı, ama bu kez parlak mavi türkuaz taşından oluşan nefis bir kolye takmıştı. Joanne'in çok geniş bir gardırobu yoktu anlaşılan, ama giysileri zevkliydi ve genç kadın türlü aksesuarlarla onları zenginleştirmesini biliyordu.

Cassandra'yı görünce yanına geldi. «Yolculuk nasıldı?» diye sordu. «Hoşuna gitti mi?»

«Evet, çok ilginç bir deney kaçırdınız.»

Ansızın Nick'in annesinin fotoğrafında görüp de çıkaramadığı benzerliği yakalayıverdi Cassandra. Kadın şaşılacak derecede Joanne Walters'a benziyordu.

Artık Nick'le Joanne arasındaki ilişkiden zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Bir erkeğin ilk aşkının annesi olduğunu bilirdi. Joanne'in annesi-

ne benzemesi ona ilgi duymasını sağlamış ve beraberliklerini çabuklaştırmıştı demek.

«Evet, neler kaçırdığımı biliyorum,» diye cevap verdi Joanne. «Sizinle gelmeyi düşündüm, ama sonra tembelliğim tuttu. Son birkaç aydır o kadar çok çalıştım ki, biraz tembellik etmek bayağı hoşuma gidiyor aslında.»

Tam o sırada Harley'nin kuzeni Norma geldi yanlarına. Hemen ardından Atu yemek servisinin başladığını bildirdi. Norma arkadaşının koluna girerek sürükledi onu ve biraz sonra iki kadın Nick'in iki yanındaki yerlerini aldılar.

Anlaşılan Norma da rüzgârın ne taraftan estiğini görmüş, bu romantik hikâyenin mutlu bir sonla bitmesi için çöpçatanlık yapıyordu. Herhalde ikisi de Nick'in müstakbel karısının Okyanus Gezgini'nin lüks kamarasında değil, çok daha küçük bir yelkenlide yaşayacağını henüz bilmiyordu.

Cennetten bir köşeydi Hena. Gelenlerin çoğu bu dünya harikasından ayrılamıyor ve oraya yerleşip kalıyordu zaten.

O öğleden sonra, yolcuların çoğu ve mürettebatın bir bölümü, pandan ağaçlarıyla kaplı, nefis kumu olan Hamon Plajı'na gittiler.

Cassandra artık tümüyle bronz bir vücuda sahip olmuştu. Yine de hassas yerlerini koruyucu bir kremle kapatmayı ihmal etmiyordu.

Joanne'se yüzünü asla güneşe göstermiyordu. İyice kremledikten sonra, Lahaina'den aldığı geniş kenarlı zümrüt yeşili bir şapkayla koruyordu.

Erkeklerin çoğu denizdeydi. Kadınlarsa daha çok güneşleniyordu. Harley golf oynamaya gitmişti. Ros, son zamanlarda hep olduğu gibi Terry Anson'la birlikteydi. Kumsal boyunca yürü-

yorlardı. Kızıl saçlı erkeklerin çoğu gibi Terry de güneşe karşı hassastı ve üzerine bir tişört giymeden dolaşmıyordu.

Cassandra, onun gibi bir Don Juan için burnu kremlere bulanmış olarak gezmenin ne kadar büyük bir şanssızlık olduğunu düşünürken, gülmemek için zor tutuyordu kendini. Ama görünüşe bakılırsa Terry'nin bundan zerre kadar etkilendiği yoktu. Öteki kadınlar Harley'nin yokluğunda Terry'yle flört eden Rosalind'e anlamlı bakışlar fırlatmaya başlamışlardı. Rosalind de onları zerre kadar önemsemeyerek, şimşekleri üzerine çekiyordu.

Cassandra o günden sonra, Nick'le kıyıya gitmeyi kestiği için, hareketsiz kalmıştı. Saatine baktıktan sonra yürümeye başladı. Ayakları denizin içindeydi. Daha önce bu kadar büyük dalgaları olan bir denize girmediğinden biraz çekiniyordu yüzmekten. Bu da canını sıkıyordu. Bir kez denese iyi olacaktı. Burası kalabalık bir plajdı. Bir şey olsa yardımına koşacak bir sürü insan vardı.

Dizlerine kadar suya girmişti ki, Atu sudan çıkıverdi. Esmer teni pırıl pırıl parlıyordu.

«Anlaşılan siz ıslanmaktan korkmuyorsunuz Miss Cassandra?» diyerek, şemsiyelerin altına çekilmiş kadınlara sert sert baktı.

«Hayır, ama ben senin kadar iyi bir yüzücü değilim Atu. O yüzden bu koca dalgalar beni biraz ürkütüyor.»

«Hiç ürkmeyin. Dalga size çarpmadan suya dalacaksınız. Eğer isterseniz yakınınızda dururum.»

«Evet isterim, ama yalnız başlangıçta,» diyen Cassandra, zor bir durumda, Nick kadar Atu'ya da güvenebileceğini biliyordu.

Nick de yanlarına gelip onlara katıldığında,

suya gireli çok olmamıştı.

«Kadınlardan başka kimse denize girmiyor mu?» diye sordu.

'Aklı fikri Joanne'de,' diye düşündü Cassandra.

«Bilmiyorum, burada denize girmek bir hayli zor.»

«Ama sen hayatından çok memnun görünüyorsun.»

«Atu bana cankurtaranlık ediyor.»

Ama Atu yoktu. Gitmişti. Kumsalda birdirbir oynayan öteki mürettebata katılmıştı. Herhalde çocukluk günlerini hatırlamış olacaklardı. Kahkahalarla gülüp zıplıyorlardı. Onları seyrederken gülümsemekten kendini alamadı Cassandra. Ve işte o arada gelen bir dalgayı unuttu.

Son anda dalmak istediyse de artık geç kalmıştı. Dalganın anaforuna kapılarak dibe doğru çekildiğini hissetti.

Tekrar su yüzüne çıkabildiğinde, ciğerleri patlayacak gibi olmuştu. Çırpınarak yüzmeye çalışırken, iki güçlü el koltukaltlarından kavradı. Cassandra kim olduğunu biliyordu onun. Gevşeyerek kendini bıraktı.

Biraz sonra sığ sulara gelmişlerdi. Genç kızın ayakları yere değmeden önce birkaç kez sırtı Nick'in göğsüne temas etmişti. Genç adam ellerini koltukaltlarından onun beline doğru indirirken de, parmak uçları göğüslerinin bikinisinin örtemediği yan kısımlarına değdi. Bu kasti bir hareket değildi kuşkusuz, ama ne kadar kısa ve hafif bir temas olmuş olursa olsun, Cassandra'ya müthiş bir heyecan verdiği açıktı.

Su rahatlıkla adım atabileceği kadar sığlaşınca, teşekkür ederek kendini hafifçe yana çekti Cassandra.

«Eğer dikkat etmezsen dalgalar seni serseme çevirir,» dedi Nick. «Burada o kadar önemli bir

şey olmaz, ama mercan kayaları varsa, tehlikeli sonuçlar doğabilir. Mercan kesikleri kolay kolay iyileşmez. En iyisi böyle tehlikelerden kaçınmak.»

Sonra yavaş yavaş yürüyerek sudan çıktı. Cassandra onun güçlü kaslarını, pırıl pırıl tenini seyrederken, eğer suyun içindeyken ellerini biraz daha kaydırıp da göğüslerini tutmuş olsaydı, ne yapacağını düşünüyordu.

Cassandra, «Senin bir fotoğrafını çekeyim mi?» diyen Nick'in sesiyle kendine geldi.

«Oh, lütfen,» diye sevinçle atılan Joanne, arkadan gelen Cassandra'yı görünce, gözleri parlayarak atıldı. «Daha iyi bir fikrim var. Cassandra lütfen Nick'le benim bir fotoğrafımızı çeker misin? Albümümde Okyanus Gezgini'nin kaptanının bir resmi bulunsun istiyorum.»

Birlikteyken çok hoş bir görünümleri vardı. Yaşları, boyları, görünüşleri, tarzları, her şeyleri birbirine uyuyordu. Mr. ve Mrs. Nicholas Carroll. Cassandra, objektiften onlara bakarken, kendini sanki bir düğün fotoğrafı çekiyor sandı.

«Bir tek boş kare kaldı,» dedi Joanne, fotoğraf makinesini alırken. «Cassandra, albümün için ikinizin bir resmini çekebilir miyim?»

Genç adamın bu isteğe cevabı, «Cassandra beni albümünde istemeyebilir,» oldu.

«Ah, tabii ki ister,» diye güldü Joanne. «Senin gibisini nereden bulacak?» Sonra da uzaklık ayarı yapmaya başladı.

«Eğer biraz daha sola giderseniz, kıyıya çarpan dalgaları da alabileceğim arkanızdan,» diyerek onlara durmalarını istediği noktayı gösterdi.

Cassandra son derece olağan bir iş yapıyormuş tavrıyla onun istediği yerde durdu. Ayakları biraz aralık, kolları göğsüne kavuşturulmuştu. Nick'in kolunu omzuna atmasını beklemiyordu. Nitekim öyle bir şey de yapmadı genç adam.

«Hey, bu kadar ciddi durmayın bakalım. Gülümseyin,» diye bağırdı Joanne.

Cassandra gülümser bir yüz takınmaya çalışırken Nick de genç kıza yaklaşarak elini onun omzuna attı.

'Âşık olmak insanın her şeyi olduğundan daha yoğun hissetmesine ve algılamasına yol açıyor,' diye düşündü Cassandra. Chris, Hugh ya da Harley ellerini onun omzuna koydukları zaman hiç böyle hissetmiyordu. Ama Nick koyduğunda...

Joanne deklanşöre basana kadar orada öyle birkaç dakika kaldılar.

«Bunları hemen bastıracağım. Fiji'de fotoğraf basan bir yer var değil mi Nick? Keşke yanıma çektiği anda fotoğrafı da veren makinelerden alsaydım,» diye söyleniyordu Joanne.

Genç adamın serin parmakları hâlâ Cassandra'nın omzundaydı. Joanne'le konuşurken, farkında olmadan başparmağını genç kızın ensesinde gezdirmeye başlamıştı. Cassandra bunun, derin düşüncelere dalmış birinin parmaklarını masada tıkırdatması kadar bilinçsiz bir hareket olduğundan emindi.

Yine de genç kızın üstünde, sanki tüm vücudu okşanmışçasına etki yaptı. Nick başparmağının küçük bir hareketiyle bile içinde fırtınalar koparmayı başarıyordu. Eğer bütün bir gece onu kollarında tutsa kim bilir neler olurdu?

Şu Joanne ne kadar şanslı bir kadındı. Eğer şimdiye kadar geçirmediyse bile bundan sonra bütün gecelerini onun kollarında geçirecekti.

Onları fotoğraf konusunda daldıkları sohbetle baş başa bırakarak çekildi Cassandra.

Ertesi gün bir sürü şelale, gölet ve ormanlardan doğup okyanusa dökülen bir derenin yer aldığı Oheo Gulch'a bir gezi yapıldı. Bütün o alan

Halekala Ulusal Parkı'na dahildi ve portatif mangallarda ızgara yapmak isteyen Okyanus Gezgini yolcuları için özel izin alınmıştı.

Yemekten sonra herkes bir tarafa dağıldı. Cassandra da denize olduğu gibi hâkim bir burunda, sırtını dayayabileceği bir ağaç bularak çekildi.

Harley'nin, «Yalnız mısın Cassandra,» diyen sesini duyunca irkildi.

Yalnızlığının bu şekilde bozulmasından pek hoşlanmamıştı ama yine de gülümsedi. «Kanolarla buraya ilk gelen insanları düşünüyordum. O azgın dalgalarla nasıl başettiklerini...»

«Hiç bilmedikleri bir ülkeye böylesine zor bir yolculuğu göze aldıklarına göre, geldikleri yerde bayağı kötü durumda olmaları gerekir,» diye cevap verdi Harley. «Rosie, senin onunla benim durumumuzdan hoşnut olmadığını söylüyor. Doğru mu bu Cassandra?»

Adamın açıksözlülüğü genç kızı şaşkına çevirmişti. Ablasının gidip de ona her şeyi anlatacağını, Harley'nin de gelip ona bu soruyu yöneltceğini hiç ummazdı.

Adam, bir şey söylemesini bekleyerek onu süzüyordu.

Biraz durakladıktan sonra, onun kadar açıksözlü davranmaya karar verdi Cassandra.

«Müstakbel eniştem olacağınızı sanarak davetinizi kabul etmiş olmamın verdiği rahatsızlık dışında, bu soruna burnunu sokmam doğru değil sanırım,» diye başladı. «Tabii, Ros'un ona uzun süreli mutluluk getiremeyecek bir konumda olması da beni üzen bir başka konu.»

«Onun evlenip bir yere yerleşmesini tercih ederdin, değil mi?»

«Evet, ya bunu, ya da çalışarak kendi hayatını kazanmasını.»

«Cassandra, gençken hepimizin yaptığı bir hataya düşüyorsun. Herkesi kendine göre yargılıyorsun. Sen zeki ve akıllı bir kızsın, oysa Ros değil. Kafası varsa da bunu kullanamayacak kadar tembel. Kabalık etmek istemiyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Nefis bir vücudu ve çok güzel bir yüzü var, ama iki kulağının arasındaki yer boş.»

«Üniversite eğitimi gerektirmeyen bir sürü iş var.»

«Evet, ama o işler için de hırslı ve disiplinli olmak gerekiyor. Ablan ise bu niteliklerin hiçbirine sahip değil. Yalnızca bir tembel o. Geç saatlerde kalkmayı ve saatlerce makyaj yapmayı seviyor. Hoşlandığı tek hareketli şey dans etmek. Dokuz altı türü mesaili bir işte çalışmak onu hayattan nefret ettirir. Ayrıca iyi bir ev kadını da olamaz. Bir evi idare etmek ve çocuk bakmak kolay iş değildir. Rosie'yi çocuğunun ayakkabıya ihtiyacı olduğu için almak istediği elbiseden fedakârlık ederken ya da erkenden kalkıp kahvaltı hazırlarken düşünebiliyor musun? Ben hiç düşünemiyorum.»

Gözleri bir öfke bulutuyla gölgelendi genç kızın. «Küçükken bana o bakardı,» dedi. «Eğer bir erkek onu gerçekten sevse, belki de elbiselerden vazgeçerdi.»

«Bundan çok şüpheliyim. Onu hayatta en çok ilgilendiren şey, nasıl göründüğü.»

«Ama her zaman böyle genç ve güzel kalmayacak. O zaman ne olacak?»

«Bunun için çok zaman var daha Cassandra. Ayrıca bu ne senin ne de benim sorunum. Onu değiştiremezsin. Onun için üzülmene de gerek yok. Biz ancak kendi hayatlarımızı değiştirebiliriz. Bunu çocuklarım büyüdüğünde öğrendim.»

«Sizin de kendisinden bu kadar yaşlı bir erkek-

le yaşayan bir kız kardeşiniz olsaydı, acaba filozofça bakabilecek miydiniz soruna?» diye homurdandı Cassandra.

«Kızlarımdan biri, benim kadar yaşlı olmasa da kırkını aşmış, üstelik de bir karısı ve üç çocuğu olan bir erkekle yaşıyor. Bu durumun beni çok mutlu ettiğini sanma, ama Julie koskoca bir kadın ve istediği eğer buysa, karışmak bana düşmez.»

Biraz sustuktan sonra da devam etti. «Aslında ablan, ahlaki açıdan kocasını artık sevmediği halde onunla aynı yatağı paylaşan bir kadından daha kötü bir şey yapmıyor. Ablanı hemen yargılamadan önce, rahatları için evlenen ya da evli kalan kaç kadın olduğunu düşün ve onlarla Rosie arasında ne gibi bir fark olduğunu sor kendine.»

«Kız kardeşimi yargılamıyorum,» diye atıldı Cassandra hemen. «Sadece onun hakkında...» Sözlerini bitirmeden sustu. Gemidekilerin Ros için kullandıklarını sandığı kelimeleri tekrarlamaya cesareti yoktu.

«Onun hakkında söylenenler, senin hakkında da söylenecekler sandığın için, seni bu kadar rahatsız ediyor olmasın?»

Birkaç gün sonra Fiji'ye doğru yola çıktılar. Geminin salonuna Hawaii ile Fiji arasını gösteren koca bir harita asılmıştı. Her gün ne kadar yol aldıkları işaretleniyordu. Genç kız yolculuğun bu ilk günlerinde Atu'yla dostluğunu ilerletmişti. Atu sık sık gelip ona çevredeki adacıklar hakkında bilgi veriyor ya da küçük bir çocukken Kaptan Ted'in gemisi Tagimoucia'da başlarından geçmiş heyecanlı bir olayı anlatıyordu.

«Tagimoucia ne demek?»

«Umutsuzluğun gözyaşları anlamına gelir,» diye cevap verdi başkamarot.

«Bir gemi için ne kadar ilginç bir isim.»

«Aynı zamanda, yalnızca Taveuni Adası'nda yetişen, çok nadide bir çiçeğin de adıdır. Adanın da her yerinde yetişmez. Denizden bin beş yüz metre yüksekliğindeki, sönmüş bir volkanın ağzındaki krater gölünde yetişir.

«Onun hakkında bir de efsane anlatılır,» diye devam etti. «Bir zamanlar Fiji'deki kabilelerden birinin şefinin, genç bir erkeğe âşık olan bir kızı varmış. Ama babası onun daha yaşlı bir başka adamla evlenmesini istiyormuş. Kız, bunun üzerine ormana kaçmış. Sonunda yorgunluktan bitkin bir halde bu gölün kıyısına gelmiş ve kendine çiçeklerden bir yatak yaparak uyumuş. Köyden onu aramaya çıkan bir grup onu bulduğunda, uykusunda ağlıyormuş genç kız. Ve yere düşen her damla yaş da kıpkırmızı bir çiçeğe dönüşüyormuş. Tagimoucia'ya. Bu arada babası da inadından vazgeçmiş ve kızı uykusundan uyandıran sevdiği genç adam olmuş.»

«Ne güzel bir hikâye,» diye gülümseyerek içini çekti Cassandra. «Sen hiç o çiçekleri gördün mü Atu?»

«Evet, çok güzeldir. Fiji'ye yanaşan her gemiye onlardan yapılmış bir çelenk vermek âdettir. Eğer görmek istersen, kaptanın kamarasında çok güzel bir resim var. Annesi yapmıştı. O çiçekleri çok severdi. Yaptığı son resimdi bu. Kaptan Ted, Taveuni'ye gidip oradan onun için özel olarak Tagimoucia'lar getirmişti. Ondan sonra hastalığı giderek arttı ve hiç resim yapamaz oldu. Ama uzun süre yaşadı böyle. Öldüğünde, Kaptan Ted'in umutsuzluğun gözyaşlarıyla saatlerce ağladığından eminim.» Çok neşeli başlayan konuşma, birden müthiş hüzünlenmişti.

Atu, onun yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırıp durduğunu görünce, «Sizi üzdüm,» dedi. «Kaptan

Nick babanızın daha yeni öldüğünü söyledi. Size bu acı kaybınızı hatırlattığım için özür dilerim.»

Nick'in Atu'ya, bunu anlatmış olması garipti. O gün bu konuyu hatırladı durdu ve her hatırlayışında da, iki adam arasındaki özel konuşmalarda, böyle bir konunun nasıl konuşulduğuna şaştı genç kız.

Harley'yle yapmış olduğu konuşmayı da sık sık hatırlıyordu. Adamın Rosalind'in karakteri ve Cassandra'nın o ilişkiye karşı aldığı tavrın biraz da kendini düşünmekten ileri geldiği hakkındaki sözleri, başlarda genç kızı biraz rahatsız etmişti. Ama düşündükçe, Harley'nin Rosalind hakkındaki değerlendirmesinin kendisininkinden çok daha sağlıklı olduğunu anlıyordu. Rosalind'e biraz da Nick'in gözleriyle bakmış olduğunu ve Nick'in kız kardeşi hakkındaki olumsuz yargısının kendi konumunu da biraz alçalttığını düşündüğü için, ablasına o kadar cephe almış olduğunu anladı.

Bir öğle sonrasında, başka kadınlarla birlikte öngüvertede oturmuş güneşlenir ve çeşitli şeylerden konuşurlarken, ani bir patırtıyla hepsi de yerlerinden fırladı.

«Tanrım! Bu da ne?» diye haykırdı Joanne.

«Oh, ne gürültü!» diye elleriyle kulaklarını kapamıştı Norma.

«Sanırım tehlike anında gemiyi terk etme tatbikatı yapıyorlar,» diye çalan çanın sesini bastırmak için bağırarak konuştu Cassandra.

«Belki de gerçektir,» diye korkuyla söylendi Joanne.

«Bu kadar sakin bir havada pek mümkün değil,» diye onu yatıştırmak istercesine gülümsedi Cassandra. «Ne yapmak gerektiğini biliyor musun? Kamaralarımıza gidip can yeleklerini giyecek ve sonra da tahliye sandallarının olduğu nok-

talarda toplanacağız.»

«Can yelekleri nerede?» diye sordu Joanne.

«Kamaranın kapısında, her şeyin yerini ve ne yapmak gerektiğini bildiren bir ilan göreceksin.» diye cevap veren Cassandra, onun o ilanı okumak zahmetine bile katlanmadığını anlayınca, hayret etmişti.

Rosalind'in tepkisi ise, o kadar nazik olmasa bile, hiç olmazsa paniğe kapılmak olmamıştı. «Oh, lanet olsun! Ne belâ! Tipik bir Kaptan Bligh işgüzarlığı. Keyfimizi kaçırmak için bundan daha güzel bir zaman seçemezdi.»

«Ya sabahın dördünü seçseydi ne yapardın?» diye sordu kız kardeşi.

«Harley ona gününü gösterirdi,» diye homurdandı Rosalind, kamarasına gitmeden önce.

Hiçbirisi de, bunun bir tatbikat mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamak için, köprüye bakmayı akıl edememişti. Orada durumu açıklayan bir işaret mutlaka bulunurdu. Cassandra'nın da aklına sonradan gelmişti bu.

Genç kız gemide bir yangın çıktığına ve yolcuları boşaltmayı gerektirecek kadar büyümüş olduğuna, hiç ihtimal vermiyordu. Yine de ciddi bir şey olmuş olabilirdi. Bu ihtimali gözden uzak tutmayan Cassandra, belki de o öğleden sonrasını bir kurtarma sandalında geçirmeleri gerekeceğini düşündü.

İlk aklına gelen, uzun süre açıkta, güneş altında durmalarının, tenlerini berbat edeceği oldu. Kremi ve gözlükleri elindeydi zaten. Onları hemen çantasına koyduktan sonra, gömleğiyle Lahaina'dan aldığı beyaz pantolonunu üzerine geçirdi.

Can yeleğini de giyerken, biraz daha düşündükten sonra, yatağının örtülerini aldı ve katlayarak çantasına koydu.

Çan artık durmuştu. Bir kamarot kapıları çalarak, «Lütfen herkes kurtarma sandallarına,» diye anons yapıyordu.

«Bu bir tatbikat mı?» diye sordu Cassandra.

«Evet, Miss. İyi başaramazsak, kaptan bir kez daha tekrarlatacakmış.»

Tatbikat, sandalların suya indirilmesini içermiyordu. Belli ki, asıl yolcuların tepkisini ölçmek için yapılmıştı. Herkes sandalların çevresinde toplandıktan sonra, Nick ve Hugh bir tur atarak teftişi tamamladılar.

Bu sırada, Cassandra almış olduğu önlemler, özellikle de çarşafları getirmiş olması nedeniyle, çoktan aptal gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Birkaç dakikalık bekleme süresinde de çarşafları özenle katlayıp düzenlemişti.

«Görüyorum ki giyinmeyi düşünecek kadar zamanın olmuş,» diye ona bakarak söze başladı Nick. Cassandra'nın bulunduğu gruptaki diğer iki kadın mayolarıyla duruyorlardı.

«Eğer bu gerçek bir boşaltma işlemiyse, kendimi güneşten korumam gerektiğini düşündüm. Bunları giymek de yarım dakikadan fazla sürmedi,» diye cevap verdi Cassandra.

«Bunun gerçek bir tehlike durumu olduğunu mu sandın?»

«Hayır, aslında sanmadım... ama yine de yüzde birlik bir yanılma payı koymak gerekiyordu.»

Cassandra kendini aptal durumuna düşürdüğünü hissederek kızarmaya başlamıştı.

«Peki bu çarşafları niye getirdin?»

«Diğer insanları güneşten korumak ve gerektiğinde örtü hatta tente olarak kullanmak için...»

Nick bir başka kadına dönerek konuşmaya başlamıştı. Hugh, Cassandra'ya dönerek gülümsedi.

«Senin artık beklemen gerekmiyor Cassandra. Üst güvertede çay servisi birkaç dakika sonra

başlıyor.»

On beş dakika sonra herkes güvertede toplanmış çay içiyordu ki, Nick'le Hugh yanlarına geldi. Herkesi susmaya davet etti birinci kaptan.

«Kaptan birkaç dakikanızı almak istiyor bayanlar baylar.»

Nick birkaç adım öne çıktı. «Bayanlar, baylar.» diye söze başladı. «Öğleden sonraki normal programınızı aksatmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama bu gemiyi terk etme durumunda kaldığınız zaman neler yapmanız gerektiğini prova etmenin önemini hepiniz biliyorsunuzdur. Yine de sigara içme konusundaki kurallara uyduğunuz sürece, bunun son derece düşük bir ihtimal olduğuna sizi temin ederim. Gösterdiğiniz işbirliği için teşekkür etmeden önce, birkaç noktayı belirtmekte yarar görüyorum. İster bu gemide isterse başka bir gemide olsun terk etme anında yapılacak en son şey, mücevher ve benzeri şeylerle oyalanmaktır. İlk düşüneceğiniz şey kendinizin ve diğerlerinin güvenliği olmalıdır. Bu gemideki hiç kimsenin, bundan yıllar önce batan büyük bir yolcu gemisinde, kendine bir bavul hazırlamaya kalkışan yolcu kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Ama, hiç kimsenin de, gemideki hanımların en genci kadar duyarlı davranmadığını söylemek zorundayım.»

Başını çevirip de doğrudan Cassandra'ya bakıncaya kadar, onun ne demek istediğini kavrayamadı genç kız.

Kısa bir süre ona bakan Nick, gözlerini tekrar dinleyici kalabalığına çevirdi. «Cassandra, kurtarma sandallarına ilk ulaşanlardan biriydi, ama yine de bunun bir prova mı yoksa gerçek mi olduğundan emin olmadığı için, bazı yerinde tedbirler de almıştı. Vücudunu güneşten korumak için giyinmiş, ayrıca başkalarının ihtiyacı oldu-

ğunu düşünerek yanına örtüler almıştı. Bu sağduyulu davranışından ötürü onu kutlamak istiyorum.»

Bu kez, gözlerini tekrar genç kıza çevirdiğinde, gülümsüyordu.

Cassandra, fikirlerine çok değer verdiği birisi tarafından herkesin içinde açıkça övülmek kadar büyük bir sürprizi aklına bile getirmemişti. Onun gülümseyişi içine hapsolduğu an, her şeyi unuttu. Ne Joanne kaldı aklında ne de başka bir şey. Yalnızca onun söylemiş olduğu güzel sözler ve yüzündeki gülümseme vardı.

«Harika Cassandra!» diye bağıran Harley'nin bu sözleri, kalabalıktan bir alkış yükselmesine neden oldu.

Bunun üzerine duyduğu sevinç, utanca dönüştü. Nick konuşmasının bittiğini söyleyip de herkes yine çay masasının başına dönünce, rahat bir nefes aldı.

«Kendini şanslı saymalısın. Kaptanın birisini böyle övdüğü pek nadirdir,» diye mırıldanan Chris'i işitince, hemen arkasını döndü genç kız ve onun bir garip bakan yüzüyle karşılaştı. «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Ben... ben senin ne kadar tatlı olduğunu fark etmemiştim. Yo, hayır, bu doğru değil. Sen daima çok tatlıydın, ama bugün daha da tatlısın.»

«Teşekkür ederim,» diye gülümsedi Cassandra. «Herhalde iyice yandığım için olacak. İlk geldiğimde o kadar beyazdım ki, hasta gibi duruyordum sizlerin yanında. Bütün bir sene güneşin altında yaşamak harika bir şey olmalı.»

«Buna karar vermeden önce, Fiji'ye kadar sabret,» dedi bir başka erkek sesi.

Ve bu sesle yüreği ağzına geldi genç kızın. Çünkü konuşan Nick'ti. Dönerek ona baktı. «Fiji, Hawaii'den daha mı sıcaktır?»

«Çok sıcak ve nemlidir. Öyle ki insanın fiziksel olduğu kadar zihinsel enerjisini de bitirir. Cassandra'ya bir fincan çay daha getirmeye ne dersin Chris?» Bu aynı zamanda, genç adama, görevlerini hatırlatan bir imaydı.

«Evet efendim. Özür dilerim Cassandra,» diyen Chris boş fincanı alarak masadan ayrıldı.

Eğer Mrs. Shane, genç kızın kafasına, Nick'in Joanne'le ilgilendiği yolundaki düşünceyi sokmamış olsaydı, genç kız onun kendisine karşı bir yakınlık duyduğunu düşünebilirdi. İlk önce herkesin ortasında onu övmesi, ardından yanına gelmesi ve Chris'i yollaması...

Genç adamın bundan sonra yaptığı hareket ise, bütün bunları da aşan ve pekiştiren bir şeydi. Parmaklarıyla genç kızın kolunu hafifçe kavrayarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı ve biraz ileri götürdü.

Kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Sana verdiğim nasihatı yerine getirdin için.»

«Bahsettiğin tehlikenin gerçekleşmesi olasılığına hâlâ inanamıyorum,» diye alçak bir sesle karşılık verdi genç kız. «Ama uzun uzun düşündükten sonra, bu konulardaki en iyi kararı senin verebileceğini anladım.»

«Çok yerinde bir karar. Ve beni cinsel açıdan kabalıkla suçlamadan ve feminist bir tavır takınmadan önce, şunu da eklememe izin ver: Ben yalnızca senin erkek cinsi üzerinde yaptığın etkiyi küçümsemeni kastetmiştim. Bir dakika önce duyduklarıma bakılırsa, genç Knight'ın fena halde başını döndürdün. Neyse ki bunun ona fazla bir zararı olmayacak. O yaşta böyle şeyler doğaldır.»

Durdu. Dudakları Cassandra'nın çok rahatsız edici bulduğu bir biçimde yukarı doğru kıvrılmıştı.

«Hatta kadınlar hakkında pek de övgülü konuşmayan Atu bile, senin pek tatlı bir insan olduğunu söylüyordu.»

«Atu çok nazik bir insan,» diyen Cassandra, onun böyle konuşması için Nick Carroll'un mutlaka kendisi aleyhinde bir şey söylemiş olması gerektiğini düşünüyordu. «Bugün herkes benden hoşlanıyor anlaşılan,» dedi. «Hatta sen bile.»

«Ben...»

Ama genç adam, cümlesini tamamlayamadı, çünkü tam o anda Chris, elinde dumanı tüten bir fincan çay ve bir tabak nefis sandviçle yanlarına gelmişti.

Eğer Nick bu baş başalığı sürdürmek niyetinde olsaydı, kendi fincanını da boşaltarak Chris'i bir kez daha uzaklaştırabilirdi. Ama ancak âşık bir erkek bu tür şeyleri göze alırdı. O yüzden, Cassandra, onun kendisini sevmesini şiddetle istese bile, bunun hayal kurmaktan öte bir şey olmadığını biliyordu.

Onun gözü Joanne'deydi. Gerçi Cassandra bunun bir aşk olmaktan öte, artık evlenme zamanının geldiğini düşünen ve o zarif Amerikalı kadında aradığı nitelikleri bulan bir erkeğin duyguları olduğunu düşünmeye başlamıştı artık.

Cassandra, Fiji'ye incecik mercan kumlarının oluşturduğu ve hiç bozulmaksızın kilometrelerce uzanan bir kumsaldan ayak bastı. Kumsalın önündeki deniz billur kadar saftı ve mavimsi yeşilden koyu mora kadar uzanan bir renk cümbüşü sergiliyordu.

Genç kız, kimi zaman dizlerine kadar ılık sulara girip, kimi zaman da denizin ıslattığı kumlarda ayak izlerini bırakarak dolaştı.

Yat, Fiji'nin başkenti Suva yönünde ağır ağır seyrederken, Cassandra bir taraftan her uğradık-

ları yerin bir öncekinden daha güzel olduğunu görerek hayran oluyor, bir taraftan da Mrs. Shane'in, Nick'le Joanne'in arasında bir şey olduğu yolundaki düşüncesinin giderek boşa çıktığını görerek seviniyordu.

Eğer Mrs. Shane haklı olsaydı, ikisinin zamanlarını hep birlikte geçirmeleri gerekmez miydi?

Bir akşam, tam yemekten önce, Cassandra, Joanne'in kendisini Nick'in yanına oturtmak isteyen Norma'ya karşı nasıl direndiğini görmüştü. Genç kadın Nick'in değil Hugh'ın yanına oturmayı tercih etmiş, yemekten sonra da ikisi sürekli birbirleriyle dans etmişlerdi. O kadar ki, Cassandra onların birbirlerine karşı özel bir ilgi duymaya başladığını düşünüyordu artık.

Birkaç gün sonra, artık herkes işin farkına varmış, Hugh ile Joanne'i konuşuyordu.

Norma olanları onaylamıyordu. Cassandra onun Harley'ye, «Joanne'in Hugh Davis'le vaktini niye boşa geçirdiğini anlamıyorum. Nick Carroll ona çok daha uygun. Hem Joanne, Hugh'la bu çılgın maceraya atılana kadar Nick'le ilgileniyor gözüküyordu. Hugh'a ne kadar para veriyorsun Harley? Biliyorsun, Joanne'in fazla parası yoktur,» dedini duydu.

Kadın, mürettebattan hiçbiri tarafından duyulmayacağından emin, gayet yüksek sesle konuşuyordu. Yine de bunun özel bir konuşma olması gerektiğini düşünen Cassandra, Harley'nin cevabını duymadan önce oradan uzaklaşmıştı.

Suva'ya gelmeden kısa bir süre önce, Cassandra Mrs. Shane'in bir elektrikli dikiş makinesi olduğunu keşfetti. Bu ona beğendiği elbiselerin modellerini alıp, dikmek fikrini verdi. Öteki kadınlar başkentin anacaddesi Tiki Tog'daki dükkânlardan hazır elbiseler satın alırken, Cassandra harıl harıl yan sokaklardaki kumaşçıları ge-

ziyordu. Suva'da iki gün kalıp Noel alışverişi yaptıktan sonra, güney kıyısı boyunca ilerleyerek, adanın öbür ucundaki uluslararası havaalanının bulunduğu yere gittiler. Yolcuların bir kısmı burada onlardan ayrılarak Amerika'ya dönecek, ayrıca aralarına yeni katılanlar olacaktı.

Havaalanı yakınındaki küçük Lautoka Limanı'na yanaşırken, Cassandra, Mrs. Shane'e, «Galiba siz yanılıyormuşsunuz,» diyordu. «Yakında şu düğün çanlarının çalacağı konusunda...»

Çarşafların bulunduğu bölümdeydiler. Cassandra dikiş dikiyor, Mrs. Shane de ütü yapıyordu. Havlular ve çarşaflar geminin çamaşırhanesinde ütüleniyordu.

«Evet, böyle bir şey söylediğimi hatırlıyorum. Peki seni benim yanlış düşündüğümü sanmaya götüren şey ne?»

Nick hakkındaki tahminlerinin doğru çıkmayışı Cassandra'nın da çok hoşuna gitmemişti. Onu konuyu açarak bir gaf yaptıysa, bunu hemen tamir etmesi ve konuyu kapatması gerekiyordu.

«Sizin gibi ben de kaptanla Mrs. Walters'ın birbirlerine çok uyduklarını düşünmüştüm. Ama şimdiki duruma bakılırsa, Mrs. Walters'ın Mr. Davis'le evlenmesi daha akla yakın geliyor.»

«Mrs. Walters ve Kaptan Nick mi? Oh, hayır, ben aklımdan bir an olsun böyle bir düşünce geçirmedim,» diye atıldı kadın aceleyle. «O çok hoş bir hanım, ama ona hiç uygun değil. Hem de hiç.»

Sonra da ütülediği elbiseyi alarak dışarı çıktı ve Cassandra'yı bu cevabın ne anlama geldiğini düşünmesi için yalnız bıraktı.

Çok değil, birkaç saat sonra, onun bu sözleriyle ne demek istediği açıkça ortaya çıktı. O sırada yat, Lautoka kıyısında demir atmış bulunuyordu. Üst güvertede olan Cassandra, bir yandan

parmaklıklardan eğilmiş aşağıdaki faaliyetleri seyrediyor, bir yandan da yemekten önce şehre inmeye vakti olup olmayacağını düşünüyordu.

Daha kararını vermemişti ki, limandaki binalardan birinin köşesinden Nick'in çıktığını ve yata doğru geldiğini gördü. Elinde bir çanta vardı. Herhalde birtakım formaliteleri halletmişti.

Genç adam tam alt güverteyle iskele arasındaki rampaya yaklaşmıştı ki, bir taksi yanaştı. Ve açılan kapıdan önce, son derece muntazam bir çift esmer bacak göründü. Ardından da bu bacakların sahibi indi.

Cassandra, Suva caddelerinde dolaşırken pek çok güzel kız görmüştü. Fijililer genellikle hoş insanlardı. Ama bu kız güzelden de öteydi. Bir afetti bu.

«Nick!» diye mutluluğunu belli eden bir sesle haykırdı.

Genç adamın o ana kadar bir düşünceyle çatılmış olan kaşları ansızın yumuşadı ve gözlerinden sevinç fışkırdı.

«Eleni!» Daha fazla bir şey söylemediler. Birbirlerine sanki dünyanın en güzel şeyi gibi bakıyorlardı.

Genç kız ona doğru atılırken, o da kollarını açmış onu bekliyordu. Biraz sonra Cassandra'nın önünde, dünyanın en özlenen kavuşmalarından biri gerçekleşiyordu.

Sonra Eleni hafifçe geri çekildi. Cassandra onun yüzündeki ifadeyi göremediyse de, sesinden, duyduğu mutluluğun ne kadar derin olduğu anlaşılıyordu. «Bu benim hayatımın en mutlu Noel'i olacak Nick. Babam razı olmasa bile gelecektim. Çok uzun sürdü, ama sonunda onu, benim için dünyada bir tek erkek bulunduğuna inandırdım.»

Bölüm Altı

Cassandra, Terry Anson'a önceden de hiç ısınamamıştı, ama o akşam yemeğinden biraz önce öyle şeyler oldu ki, genç kız ondan nefret ettiğini anladı ve üstelik bunu hareketlerine de yansıttı.

Ablasıyla birlikte otururlarken onlara doğru geldi Terry ve yılışık bir edayla, «Yeni kamarotu gördünüz mü?» diye sordu. «Enfes bir parça. Onun erkek kamarotlardan hangisine Noel hediyesi olacağını merak ediyorum. Bahse girerim ki Atu'nun olacaktır.» Sözlerini çirkin bir kahkahayla tamamladı.

«Sen bütün kadınları birer seks nesnesi olarak gördüğün için, başkalarının da öyle görmesi gerekmiyor.» diye buz gibi bir sesle cevap verdi Cassandra.

Ayağa kalkıp hızla oradan uzaklaşırken, onun kızgın bir tavırla söylendiğini işitti. «Şu küçük ukalâya bakın!»

Yemekten sonra hemen kamarasına döndü genç kız. Noel'e artık yalnız iki gün vardı. Herkes heyecan ve neşe içindeydi. Yüreği asla karşılık görmeyecek bir aşkla sızlarken, onlara katılması pek mümkün değildi Cassandra'nın.

Kamarasına gireli henüz beş on dakika olmuştu ki Rosalind içeri daldı. Çok öfkeli görünüyordu.

«Yemekten önce Terry'ye öyle hakaret etmenin nedeni neydi öğrenebilir miyim?» diye haykırdı, kapıyı çarparak kapadıktan sonra.

«Orada hakaret eden biri varsa o da Terry idi. Eleni'ye hakaret etti,» diye soğuk bir sesle cevap verdi Cassandra.

«O yalnızca şaka yaptı.»

«Öyleyse pek berbat bir espri anlayışı varmış. Dua etsin ki onun sözlerini Nick işitmedi. Onun söyleyeceklerinin yanında benimkiler hiç kalırdı.»

Rosalind'in mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. «Yine de senin bir şey söylemeye hakkın yoktu. Kim olduğunu sanıyorsun sen? Konumunu unutuyorsun galiba. Burada olduğun için şükretmen lazım. Senden böyle bir karşılık beklemiyordum. Arkadaşlarıma hakaret ederek bana olan borcunu ödeyemezsin.»

«Konumumun fazlasıyla farkındayım Ros. Buraya hiç gelmemeliydim. Ve ne kadar çabuk gidersem de o kadar iyi olacak. Yarın görüşürüz.»

Rosalind birkaç saniye sustuktan sonra, «Aptal olma,» diye söze başladı. Ağzından çıkan sözlerden pişman olmuş gibiydi. «Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Hem nereye gideceksin Tanrı aşkına? Gidebileceğin hiçbir yer yok.»

«Var. İngiltere'ye geri döneceğim.»

«O korkunç iklime geri dönüp de ne yapacaksın? Ben olsam asla dönmezdim. Avrupa artık eskidi. Şimdi hareket Amerika ve hatta Avustralya'da.»

«Belki de öyledir, bilmiyorum,» diye omzunu silkti Cassandra. «Ama İngiltere'de ilişki kurabileceğim bazı yerler ve kimseler var. Üniversiteye girebilirim. Oysa Amerika ya da Avustralya'da bunu yapamam.»

Rosalind'in öfkesi yatışmıştı. Şimdi Cassandra'nın her üniversiteye girmekten bahsedişinde yaptığı gibi, çok sıkkın bir ifade takınmıştı.

«Harley nerede olduğunu merak eder. Sen gü-

verteye çıkmayacak mısın?»

«Hayır. Ben burada kalıp okuyacağım.»

«Nasıl istersen. Iyi geceler.»

O gittikten sonra, Cassandra okumak yerine, gidip dikiş dikmesinin daha iyi olacağını düşündü. Yattaki günleri sayılıydı artık. Aldığı kumaşları üzerinde görmek istiyorsa, elini çabuk tutmalıydı.

Daha önce elde teyellediği yerleri makinede çekerken, bir taraftan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Yılbaşından önce dönme tuhaf kaçacaktı. Kutlamaların sonuna kadar kalmalı ve Noel'in sonunda, gemi Yasawa'lardayken ayrılacak grupla birlikte o da ayrılmalıydı. Böylece gidişi dikkat çekmezdi.

Ayağını pedaldan çekerek, kumaşın üstünde kalan teyelleri eliyle temizlemeye başlamıştı ki, koridorda bazı sesler duydu.

Konuşanlardan birinin sesini tanıyınca yürek çarpıntısıyla gerildi. Nick'ti bu. «Keşke yolcu kamaralarından birinde kalsaydın,» diyordu. «Başka gemilerle karşılaştırıldığında, mürettebat ve hizmetliler için ayrılan bölmeler de fena değildir, ama sana göre değil Eleni.»

«Umurumda değil. Eğer gerekirse, bir hamakta bile uyurum.» Ardından melodiyi andıran bir gülüş duyuldu. «Birlikte olabileceğimizden giderek umudu kesmeye başlamıştım. Annemle babam benim hâlâ aklımı başıma alacağımı ve fikrimi değiştireceğimi umuyorlar. Ama hiç olmazsa, onların seçtiği biriyle asla evlenmeyeceğimi anladılar.»

«Senin hiç evlenmemen demek...» Rüzgâr burada Nick'in sesini alıp götürdü ve Cassandra, genç adamın cümlesini nasıl bitirdiğini öğrenemedi. «Birisi çamaşırlığın ışığını açık bırakmış. Yoksa Mrs. Shane hâlâ çalışıyor mu? Bu saatte

işinin çoktan bitmiş olması gerekirdi.»

«Oh, sen misin Cassandra.» Kapıyı sonuna kadar açmıştı genç adam. «Yeni kamarotumuzla tanıştın mı? Bu Eleni Tavaga. Sydney'ye varana kadar Mrs. Shane'e yardım edecek.»

Cassandra dikişini bırakarak kalktı ve elini uzattı. «Nasılsınız? Ben Cassandra Vernon.»

Yakından bakıldığında Eleni uzaktan göründüğünden daha da güzel ve tatlıydı. Güzel başı, ince uzun boynunu büyük bir zerafetle süslüyordu. Son derece büyük ve uzun kirpiklerle süslü, koyu kahverengi gözleri vardı. Ama onu kusursuzlaştıran yalnızca güzel hatları değil, yüz ifadesinin tatlılığıydı.

Cassandra, şimdi Nick'in ona neden âşık olduğunu ve ebeveynlerinin karşı çıkmasına rağmen yıllarca beklemesinin sebebini daha iyi anlıyordu.

«Çok meşgul görünüyorsun,» dedi genç adam. «Ne yapıyordun?»

«Maui'deki dükkânlarda gördüğüm bazı elbiseleri kopya etmeye çalışıyorum. Ama ben dikiş dikmekte pek usta değilimdir. Siz dikişten anlar mısınız Miss Tavaga?»

«Evet, dikiş dikmeyi çok severim.»

«Eleni'nin elleri çok beceriklidir. O aynı zamanda çok yetenekli bir sanatçıdır da.»

«Hayır, yetenekli değilim, yalnızca çok hoşuma gidiyor,» diye gülerek karşı çıktı Eleni. «Bir keresinde heykel yapmayı denedim. Nick o sırada Sydney'yde kalıyordu. Ben de onu bana poz vermeye razı ettim. Sonuç korkunçtu. Yaptığım heykel tıpkı başka gezegenden gelmiş bir canavarı andırıyordu.»

«Evet, pek başarılı olduğu söylenemezdi,» diye takıldı Nick.

Gri gözleri Eleni'ye bakarken öyle bir ışıkla

yanıyordu ki, Cassandra onların aşklarının nasıl başladığını görür gibi oldu. Evinden ve arkadaşlarından uzak kalan bu güzel kız, aradığı her şeyi Nick'te bulmuştu herhalde. Tabii Nick de onda.

«Miss Vernon, İngilizdir,» dedi genç adam. «Bu onun Pasifik'e ilk seyahati.»

«Umarım seyahatten hoşlanmışsınızdır Miss Vernon,» dedi Fijili kız büyük bir nezaketle.

«Hoşlanmamak mümkün mü?» diye cevap verdi Cassandra. «Maui'nin çok güzel bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama Fiji ondan da güzelmiş. Dünyanın böylesine harika bir parçasında doğmuş olduğunuz için şanslısınız Miss Tavaga.»

Eleni'nin cevap vermesine fırsat kalmadan, Nick ona yapması gereken işler olduğunu hatırlattı. Yolcuların yataklarını hazırlama işi bitmemişti henüz.

«Evet, daha yapmam gereken üç yatak var. İyi geceler Miss Vernon,» diyerek çıktı Eleni.

Nick onun ardından çıkmak yerine, kapıyı kapayarak içeri girdi.

«Eleni ilk kez bu tür bir iş yapıyor. O yüzden alışması birkaç gün sürecek. Burası hoşuna gitti mi?»

«Müzesi nefis! Gerçi Norma gitmek istemedi. Ama ona hak veriyorum. Çünkü müzede, geçmiş yıllarda kabile şeflerinin, yakaladıkları insanların etini yerken kullandıkları tahtadan yapılmış çatallar sergileniyordu. Bu herkesin görmek isteyeceği bir manzara değil tabii. Ama birkaç kuşak içinde, Fijililer'in vahşi savaşçılardan böylesine sakin yaradılışlı insanlara dönüştüğünü görmek çok çarpıcı. Örneğin Atu'yu alalım. Ömrümde onun kadar sakin ve iyimser bir insan görmedim.»

Genç adamın dudakları yukarı kıvrıldı. «Atu'

nun gülümsemesi seni kandırmasın. Genellikle kuzu gibidir, bu doğru. Ama sen onu bir de kızdığı zaman gör. Öyle korkutucu olur ki!»

Genç adam biraz sonra gitti. Cassandra da dikişine devam etti. Kamarasına döndüğünde de, Eleni'nin kamarasında okuyacak bir şeyler olmayabileceği aklına geldi.

İlgileneceğini sandığı birkaç kitap ve dergi seçerek, onu bulmaya yollandı.

Mürettebatın kamaralarının bulunduğu güverteye daha önce hiç inmemişti. Uzun koridorda durmuş nereye gitmesi gerektiğini düşünürken, birdenbire başkamarot beliriverdi karşısında.

«Atu, Mrs. Shane'nin yeni yardımcısını nerede bulabilirim? Yani Eleni'yi demek istiyorum.»

Ve onu gördüğünden beri ilk kez, genç Fijili gülümsedi Cassandra'ya.

«Eğer Eleni'yi istiyorsanız, zilinizi çalmanız yeterli Miss Cassandra,» diyen Atu'nun sesinde tuhaf bir şeyler vardı.

«Onu benim için bir şeyler yapsın diye aramıyorum. Ona bazı kitaplar götürmek istiyordum.»

Onun bu sözleri üzerine Atu kızgınlıkla patladı. «O bu gemide olmamalıydı,» dedi. «Saygıdeğer bir yolcu olarak bulunmak dışında. O, önemli kabilelerden birinin şefinin kızıdır. Bir kamarot olarak çalışmak ona yakışmaz. Bu aptalca şeye Nick de göz yumdu.»

Cassandra hayretler içinde kalmıştı. Hayretinin iki nedeni vardı. Birincisi, Atu'yu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Hatta onun kızabileceğini bile düşünemezdi. İkincisi, genç adamın çocukluk arkadaşından bahsediş tarzıydı. Şimdiye kadar ona 'Kaptan' dışında hiçbir biçimde hitap etmemişti. Nick kendisini gemiye ilk geldiği gece denizden çıkarırken nasıl kızmışsa, en az onun kadar kızgın görünüyordu Atu. Yoksa konuşur-

ken böyle kelimeler kullanmazdı.

Ne diyeceğini bilemeyerek sustu kaldı genç kız, Atu'nun bu tavrı karşısında.

O zaman gözle görülebilir bir çabayla hoşnutsuzluğunu gizledi Atu. «Size onun kamarasını göstereyim,» diyerek döndü ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Bu kadar iri yarı bir gövdeden umulmayacak kadar çevik ve hafifti hareketleri.

Eleni'nin kamarasına gelince, kapıyı tıklattı. İçerden, «Girin,» diyen bir ses duyuldu.

O zaman Atu, Fiji dilinde bir şeyler söyledi. Bir dakika sonra kapı açıldı ve Eleni göründü. Mercan rengi bir suluya sarınmıştı. Parlak renk, esmer teninin güzelliğini daha da belirginleştirmişti. Çıplak omuzları arkadan gelen ışıkla parlıyordu. Koyu renkli saçlarının arasına bir çiçek iliştirilmişti. Ortası koyu, kenarları daha açık kırmızı bir amberçiçeği. Kim bilir belki de onu oraya Nick takmıştı.

Atu'yu görünce şaşırmışa benziyordu genç kız. Sonra onun arkasındaki Cassandra'yı fark etti.

«Miss Cassandra seninle konuşmak istiyor,» dedikten sonra hemen yoluna devam etti Atu.

Eleni, Cassandra'ya dönmeden önce birkaç saniye kocaman parlak kahverengi gözleriyle onu izledi.

Sonra, «Lütfen gelin Miss Cassandra,» diyerek genç kızı içeri davet etti.

Kamara Cassandra'nınkine göre, çok daha küçüktü. Eleni'nin özel eşyaları daha hiç açılmadan duruyordu. Genç kız ilk bakışta yalnızca gece lambasının yanında duran çerçeve içindeki fotoğrafı fark etti.

«Bunlar annenle baban mı?» diye sordu.

«Evet. Kuzenlerim ve erkek kardeşlerim de var,» diyerek daha yakından bakması için fotoğ-

rafı ona uzattı Eleni.

Grubun tam ortasında, yakışıklı, dikkat çekici, kır saçlı bir adam göze çarpıyordu.

«Baban bir ratu sanırım,» diye sordu Cassandra.

Eleni şaşırmıştı. «Sana bunu Nick... şey yani Kaptan Carroll mu söyledi?»

«Hayır. Atu demin söyledi. Sanırım senin şu andaki işinden ve konumundan da pek hoşlanmıyor.»

Eleni fotoğrafı yerine koyduktan sonra konuşmaya başladı. «Fiji sınıf sistemi, başka kültürlerden insanlara çok yabancı ve garip gelir. Kolay kolay anlayamazlar. Bir polis memuru, hatta bir oteldeki bir barmen bile aslında ratu olabilir. Eğer bir ratu barmen olabiliyorsa, ben neden kamarot olmayayım? Atu'nun yapılması ve yapılmaması gereken şeyler hakkındaki fikirleri biraz katıdır. Lütfen oturun.»

Hem makyaj hem de yazı masası olarak kullanılabilen masanın altındaki sandalyeyi çekti.

«Teşekkür ederim. Umarım gecenin bu saatinde odana gelmeme aldırmazsın, ama okuyacak hiçbir şeyin olmayabileceğini düşündüm. O yüzden de sana birkaç şey getirdim. Gerçi getirdiğim kitapların hiçbiri ilgini çekmeyebilir, ama yine de okuyacak hiçbir şey olmamasından iyidir. Öyle değil mi?»

«Evet, öyle,» diye hararetle tasdik etti Eleni. «Ne kadar düşüncelisiniz, Miss Vernon.»

«Bak, eğer kalabalıkta belli bir mesafe koymak istersen, bu benim için de kabul edilebilir bir şey. Ama böyle yalnızken resmiyete gerek yok bence. Bana lütfen Cassandra de.» Biraz durduktan sonra ekledi. «Senin aslında bir öğretmen olduğunu biliyorum. Mrs. Shane söylemişti.»

«Evet, anlıyorum,» diye Eleni düşünceli göz-

lerle bakıyordu ona «Yıllardan beri öğretmenlik yapıyorum, ama asıl yapmam gereken şeyin bu olduğuna inanmıyorum.» Tekrar sustu. Cassandra onun bir şeyi söylemekle söylememek arasında büyük bir mücadele verdiğini sezmişti.

«Peki aslında ne yapmak isterdin?» diye sordu.

«Evlenmek ve çocuk sahibi olmak,» diye itiraf etti Eleni. «Ya sen Cassandra? Sen ne yapacaksın?»

«Emin değilim,» diye cevap veren Cassandra, onun, ablasının Harley'yle olan ilişkisini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Aslında, bir taraftan da ona bu kadar yakınlık duyması garipti. Çünkü gerçekten Eleni, genç kızın bir mucize olup da Nick'in ondan hoşlanmaya başlayabileceği yolundaki son umutlarını da söndürmüştü. Yine de Eleni'den hoşlanmaktan kendini alamıyordu.

«Benim asıl sorunum,» diye söze başladı Eleni, «Neyi istediğimi, daha doğrusu kimi istediğimi çok çabuk fark etmiş olmam. Daha on beş yaşındayken ona âşık oldum ve herkesin bunun uzun sürmeyeceğini, büyüdükçe duygularımın değişeceğini söylemesine rağmen, hiç de öyle olmadı. Ama aramızda hiçbir engel olmasaydı bile, annemle babam o kadar genç evlenmemi istemezlerdi. Onları benim için asla bir başkasının olamayacağına inandırmam çok uzun sürdü.»

«Ama, bir erkek olarak ona hayran olmamaları ve sevmemeleri imkânsız, öyle değil mi?»

«Evet. Zaten onlar da onu severler. Bütün iyi ve üstün yönlerinin farkındalar. Ama yine benim kendi seçtikleri biriyle evlenmemi ve annemin sürdürdüğü hayatın aynısını sürdürmemi istiyorlar. Annem bizi yetiştirmemi yanında, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan pek çok geleneksel sanatı canlandırmaya çalışan, çok aktif bir

kadındır.»

Bir süre daha konuşmaya devam ettiler. Ta ki Cassandra vaktin çok geç olduğunu, ertesi gün, Eleni'nin yapacak bir sürü işi olduğunu hatırlayıp da izin isteyene kadar.

Noel sabahı, Joanne bütün yolculara, altı yüzünde altı fotoğraf yeri olan, plastikten yapılmış, birer küp hediye etti. Cassandra'ya verdiği küpte, üç fotoğraf vardı. Biri Cassandra'nın Nick'le birlikte olduğu fotoğraf, biri Ros'la Harley'nin fotoğrafı ve biri de Okyanus Gezgini'nin Lahaina'da demirlemişken çekilmiş bir fotoğrafı.

Gemideki herkes Joanne'in bu zekice buluşundan çok hoşnut kalmıştı. Herkes, onun böyle bir şeyi önceden düşünüp küpleri Californiya'dan gelirken beraberinde getirmiş olmasını kutluyordu.

Harley'nin hediyeleriyse çok daha lüks ve pahalıydı. Rosalind'e, kutuyu açtığında onu keyiften havalara sıçratan, Cassandra'yı ise yerin dibine geçiren, hakiki incilerden yapılmış, nefis bir kolye almıştı.

Ama Cassandra o gün daha da çok utanacaktı. Çünkü Harley ona da bir hediye almıştı. Hem de ne hediye! Üzerine Güney Yıldızı'nın beş yıldızını temsil eden beş elmas takılmış, altından, disk biçiminde bir pandantif! Genç kızın onun bu cömertliği karşısında çok memnun olmuş gibi bir tavır takınmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Ama daha sonra herkes yüzmeye gidip de, onu boynundan çıkardığı ana kadar içi için yedi durdu. Kendini müthiş alçalmış hissetmişti.

Onun seçtiği hediyelerse, Harley'inkilerle taban tabana zıttı. Geminin tüm mürettebatını ve görevlilerini de hediye listesine dahil etmişti Cassandra. Ama, Terry Anson dışında, herkesin kendisine bir hediyesi olduğunu görünce, çok şa-

şırdı.

Chris, Hugh, George ve Nick'in neden kendisini seçtikleri, Cassandra'nın anlayamadığı bir şeydi. Yine de çok hoştu tabii. Genç kız içine ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Hele Nick'in onun için seçtiği şeyin paketini açarken, gözyaşlarını tutamadı. Bu halini kimsenin görmemesi için de hemen kamarasına gitti. Orada, onun kendisi için almış olduğu suluyu denerken, artık yaşlar yanaklarından özgürce süzülüyordu.

Oysa bu, kendisine hediye olarak alınmış olan pek çok suludan bir tanesiydi. Ama ötekiler parlak renkler üstüne çiçekler, palmiye ağaçları ve klasik Pasifik manzaraları ile süslenmiş, standart parçalardı. Nick'in seçtiği ise, yarı şeffaf, aralarından ince gümüş iplikler geçen, deniz yeşili, çivit mavisi ve mor renklerinin çok güzel bir biçimde kaynaştığı, bir vualdi.

Genç kız bunu öğle yemeğinde giymeye karar verdi. Noel'den sonra da, onu ince kâğıtlara sarıp, kaldıracaktı. Bir gelinlik gibi... Onun için bundan böyle ne gelinlik, ne düğün, ne balayı, ne de bu yolculuğa çıkmadan önce bir gün bulacağını umduğu zevkler vardı. Asla olmayacaktı.

Nick onu ilk baştakinden mutlaka daha sempatik buluyordu, yoksa bu kadar güzel bir hediye seçmezdi. Bu hediye genç adamın onun zevkleri konusunda yerinde bir gözleme sahip olduğunu da gösteriyordu. Ama bu onun bir başkasına âşık olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Bu değişmez bir gerçekti.

Gözünden yanaklarına doğru süzülen iri damlaları eliyle silerek, ayaklanan duygularını bastırmaya çalıştı. Sofrada ağlamaktan kızarmış gözlerle görünmek istemezdi.

Akşam olmadan, Nick'in idaresindeki yat, Ya-

sawa grubundaki iki ufak adanın arasındaki derin kanala girmişti. Her iki tarafta da altın gibi kumsallar ve palmiye dizileri uzanıyordu.

Nick'in hediye ettiği suluyu, Eleni'de gördüğü gibi vücuduna saran Cassandra, kamarasından çıkarak salona doğru yöneldi.

Güverte mürettebatının tümü çalışmaya ara vermiş, baş taraftaki havuzda yüzüp eğleniyorlardı. Yolcular için Atu'nun nezaretinde, hafif yiyeceklerden oluşan self-servis bir büfe hazırlanmıştı. Geleneksel Noel yemeğinden önce, fazla yiyerek kimse iştahını kapamak istemiyordu.

Herkes yalınayaktı, çünkü bu adalarda ayakkabıyla dolaşmak hem gereksiz bir lüks hem de eziyetti. Ayakkabı yalnızca sıcak kumlarda yürürken, ayakların yanmasını önlemek için giyiliyordu. Cassandra da ayakkabılarını ve kol saatini çıkarıp üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ortalıkta hemen hemen hiç kimse yoktu. Yolcuların çoğu giyinmekle meşguldü. Genç kız üst güverteden gelen sesleri duyduğunda şaşırdı. Konuşanlar iki kişiydi ve Fiji dilinde hararetli bir tartışmaya dalmış görünüyorlardı. Ancak Cassandra, bu konuşmanın mürettebatın çoğunun genellikle kendi dillerini kullanarak daldıkları neşeli gevezeliklerden biri olmadığını hemen fark edemedi.

Tartışmanın neredeyse bir kavgaya dönüşmek üzere olduğunu anlayınca, elinde olmadan duraladı. Özel bir meseleye asla karışmak istemezdi.

Ancak geri dönmesine vakit kalmadı. Çünkü bu sırada Eleni'den gelen ateşli bir itiraz, Atu'nun uzun bir konuşmasıyla kesilmişti.

Eleni biraz sonra, o her zaman yumuşacık bakan güzel gözlerinde yaşlarla merdivenlerden

kaçarcasına inmeye başladığında, Atu hâlâ konuşuyordu.

Fijili genç kız birkaç saniye içinde Cassandra'nın yanından hızla geçerek gözden kaybolmuştu. Bunun üzerine Cassandra onu ağlayıp ferahlaması için yalnız bırakmanın daha uygun olacağını düşündü ve Atu'nun yanına çıkmaya karar verdi. Herhangi birisi gelip de işleri iyice karıştırmadan önce, Atu'nun Eleni'ye neden böyle ızdırap çektirdiğini öğrense iyi olacaktı.

Basamakları hızla tırmanıp güverteye çıkınca, Atu'yu demir parmaklıkları sımsıkı kavramış, güvertede eğlenen insanları seyrederken buldu. Ancak genç adamın parmaklarının eklem yerlerinin kavradığı şeyi sıkmaktan ileri gelen beyazlığı ve esmer teninin uzaktan bile belli olan kızarıklığı, onun ne kadar müthiş bir öfke nöbeti içinde olduğunu ele veriyordu.

Hemen Atu'nun karşısına dikildi ve kızgın bir sesle bombardımana başladı. «Noel gününde Eleni'ye böyle eziyet etmeni anlayamıyorum Atu!»

Atu yay gibi dönerek genç kızla yüz yüze geldi. Ve ifadesindeki haşinlik Cassandra'nın bir an için bile olsa ürkmesine neden oldu. «Bu sizin üstünüze vazife değil Miss Cassandra.»

«Senin de değil,» diye cevap verdi Cassandra, kendini toplayarak. «Eleni'nin kendi anne babası karşı çıkmazken, senin, onun mutluluğunu gölgelemeye ne hakkın var? Gerçek aşk dünyadaki her şeyden önemlidir. Eleni de aşkının gerçek olduğunu en mükemmel biçimde ispat etti. Eğer sen...» Sesi titredi. «Seni sevmeyen birini sevmiş olsaydın, onun hayatını mahvetmeye çalışmazdın.»

Koca Fijili hüzünlü bir sessizlik içinde şaşkın bakakalmıştı.

Arkalarından ansızın bir ses yükseldi. «Bir şey

mi var Cassandra?» Nick'ti bu.

Noel'de üniforma giymeme geleneği, birçok Noel'i gemide kutlayan geminin eski sahibi tarafından başlatılmıştı. Gri ketenden spor bir gömlek ve son derece iyi dikilmiş gri bir sulu giymiş olan Atu gibi Nick de sivil giyinmişti. Ama onun giysileri arkadaşınınkilerden daha da rahattı. Pembe bir gömlekle bej bir şort vardı üstünde. Her zaman giydiği beyaz çoraplarını bugün giymemişti. Esmer, biçimli ayaklarında, Fijili erkeklerin hemen hemen standart ayakkabısı olan, siyah deriden sandaletler vardı.

Ne kadar zamandan beri orada olduğunu ve konuşmanın ne kadarını duyduğunu anlamak imkânsızdı. Ancak yüzündeki ifadeden Eleni'yle henüz karşılaşmadığı belliydi. Cassandra'nın bu iki eski ve yakın dost arasında, üstelik de Noel gününde anlaşmazlık çıkmasına neden olmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Zorla da olsa gülümsemeyi başararak, neşeli bir tavır takındı ve «Oh, gerçekten hiçbir şey yok,» dedi. «Herkes nerede? Ben çok açım. Siz değil misiniz?»

Genç adam onun bu tavrına ve sözlerine zerre kadar inanmadığını ifade eden bir şeyler mırıldandıktan sonra, «Sana çok yakışmış,» dedi. Bakışlarını genç kızın göz alıcı sulusundan da ayırmamıştı.

Atu'yla konuşurken genç kız giysisini tümüyle unutmuştu. «Ah, çok güzel değil mi?.. Onu çok sevdim. Çok teşekkür ederim Nick.»

Cassandra, genç adama, mahsustan hiçbir özelliği olmayan bir hediye seçmişti. Bir şişe Fiji romu. Çarkçıbaşına da aynı hediyeyi vermişti. Nick'e özel bir hediye seçerek, onun kendisi için özel bir şeyler ifade ettiğini düşünmesini istemiyordu.

«Bir şey eksik,» dedi genç adam.

Büfenin her iki yanında da nefis çiçek aranjmanları yer alıyordu. Bu çiçeklerin bir kısmı, geminin özel soğuk havalı bölmesinden çıkarılmış, bir kısmı ise yakındaki köylerden getirtilmişti. Bembeyaz bir çiçek seçen Nick, onu genç kızın saçlarına iliştirmek için yaklaştı. Mis gibi sabun ve temiz çamaşır kokuyordu. Bir de şampuan ya da çok hafif bir tıraş losyonuna benzeyen belli belirsiz bir koku yayılıyordu teninden.

Genç kız onun yakınlığıyla kendinden geçer gibi oldu. Kısık bir sesle, «Benim saçlarım çiçek takmaya pek uygun değil,» diyebildi. «Eleni'nin saçları mükemmel. Çiçekler onun saçında harika duruyor.»

«Çok güzel saçların var,» diyerek çiçeği kulağının üstüne iliştirdi genç adam. Parmakları hafifçe genç kızın yanağına süründü bu arada. Bu kısacık, hafif temas bile, Cassandra'nın içinde fırtınalar koparmaya yetmişti. Bütün vücudunda ürpertiler dolaştı.

Nick, eserini görmek istercesine birkaç adım geri çekildi. Gri gözleri genç kızın yüzünde ve vücudunun tatlı kıvrımlarında dolaşırken, Cassandra bir an onun gözlerinin uçuşup giden bir arzu pırıltısı ile yandığını görür gibi oldu.

Cassandra, onu daha sonra, telsizciyle alçak tonda bir şeyler konuşurken gördü.

Daha önce Terry'yi sivil giysiler içinde görünce, düzgün bir üniformanın bir insanın görünüşünü nasıl değiştirdiğini ve karşısındakilerde yanlış bir izlenim bırakmasına neden olduğunu düşünmüştü Cassandra. O anda üzerindeki giysilerle, üniformalı halindekinden çok daha küstah ve kurnaz görünüyordu Terry.

Güverteye üzerinde, sentetik bir kumaştan yapılmış, beyaz ve son derece dar bir pantolonla be-

yaz ayakkabılar olduğu halde gelmişti telsizci. Üzerindeki aloha gömlek, genç kızın o güne kadar gördüklerinin en cafcaflısıydı. Üstelik bu gömleğin üst düğmeleri, boynundan sarkan, biri uzun diğeri kısa iki altın zinciri göstermek amacıyla iyice açılmıştı. Uzun zincirin ucunda, büyük bir madalyon göze çarpıyordu. Parlak taşlı bir yüzükle altın bir künye, genç adamın aksesuarını tamamlıyordu. Bu kılığıyla, onun doğal ortamının, bir gemi güvertesi değil de, bir yarış alanı ya da ünü kötü bir kulüp olduğu sanılabilirdi. Saçlarına bakılırsa, onları kurutmak ve o şekle sokmak için en az yarım saat uğraşmış olmalıydı.

Cassandra'nın babası da Terry gibi kendini beğenirdi. Gerçi onun kendini beğenmişliği Terry' ninkinden çok daha farklı bir düzeydeydi. Ama sonuçta genç kız, görünüşlerine haddinden fazla önem veren erkeklerden bıkmıştı. Oysa Nick'i bir saç kurutma makinesi kullanırken bile düşünemiyordu. Genç adam koyu renkli, gür saçlarını havluyla iyice kurulamakla ve ardından da alnından ve şakaklarından geriye doğru taramakla yetiniyor olmalıydı mutlaka. Düzenli aralıklarla da kestiriyordu saçlarını herhalde. Terry' den en az on kat yakışıklı olduğu halde, tıraş olmak ya da yeni bir giysiyi denemek dışında, onun aynaya hiç bakmadığına da emindi Cassandra.

Nick'in onu bir kenara çekip bir şeyler söylemesinin hemen ardından Terry ortalıktan kayboldu. Biraz sonra geri döndüğünde, en üstteki dışında, gömleğinin tüm düğmeleri iliklenmişti. Genç kız onun Nick'in arkasından hiddet dolu bir bakış fırlattığını gördü.

Biraz sonra Eleni gözüktü. Kendini toplamıştı. Esmer tenine iyice yaraşan, safran ve şeftali

kabuğu renklerinin son derece uyumlu bir biçimde içiçe geçtiği, bol, askısız elbisesi içinde, çok hoş bir hali vardı.

Eleni, Mrs. Shane ve iki ahçı, yemeği yolcularla birlikte yediler. Atu ise büfenin arkasındaki masada Chris ile birlikteydi. Hem gevezelik ediyor, hem de durmadan boşalan şampanya kadehlerini tazeliyordu. Mürettebatın geri kalanı ise, kıyıdaki palmiye ağaçlarının gölgesinde piknik yapmaktaydı.

Cassandra, çok kısa bir süre sonra, şu anda ona çok uzak ve gerçek dışı gelen bir dünyaya döneceğini ve kendini birden bir çalışma hayatının içinde bulacağını düşünüyordu. Aslında, Cambridge'de babasına bakarken, şu anda içinde bulunduğu dünya da ona en az bu kadar uzak ve gerçek dışı gelirdi.

Nick ve Eleni'yi bir yelkenlide hayatlarını paylaşırken hayal edebiliyordu. Kim bilir, belki de bu yelkenli, Lautoka'dan Okyanus Gezgini'yle aynı anda yola çıkan ve Beachomber adasına bir grup genç insan götüren, yelkenleri mercan rengindeki Tui Tai'ye benzeyecekti.

Onların birlikte yaşayacakları mutluluğu düşündükçe yüreği kan ağlıyordu!.. Herhalde bu deyimi ilk icad eden kimse, aynen onun şu gün hissettiği gibi hissetmiş olmalıydı kendini. Mutlu olma yeteneği her geçen dakika solup kuruyordu. Gülümseyerek şampanyasını yudumlarken, için için ölmekteydi.

Yemek sona ermiş ve kimileri dinlenmek için kamaralarına çekilmiş, kimileri ise kahve içmek ve yatın bitmek bilmeyen şampanya stokunu tüketmek üzere, orada kalmıştı. Cassandra, George Henrickson'la oturmuş konuşurken, Nick yanlarına geldi.

Cassandra ve çarkçıbaşı beyaz hasırdan yapıl-

mış iki kişilik bir sedirde oturuyorlardı. Nick yanlarına gelince kır sakallı adam ayağa kalktı ve «Gidip biraz kestireyim,» diyerek Cassandra'nın dizine bir baba tavrıyla hafifçe vurdu. «Sonra görüşürüz hayatım,» diyerek gitti.

Nick ondan boşalan yere oturduktan sonra, «Biraz yüzüp dumanlanan kafamı açmak istiyorum,» dedi. «Sen ne dersin?»

Genç kıza bunca yakın olmasının çektirdiği ızdırap yetmiyormuş gibi, bir de dostça gülümseyerek işkencelerine bir yenisini ekliyordu farkında olmadan.

«Ben George'un izinden gitmeyi tercih ederim. Yüzmeye belki daha sonra gelirim.»

Kalkıp gidecekti ama Nick'in omzundan kavrayan eli onu durdurdu. «Yemekten önce Atu'ya söylediğin sözlerin bir bölümünü istemeden işittim,» dedi.

Bu sözlerin arkasından ne çıkacağını merak eden Cassandra iyice gerilmişti.

«Aşk üzerine konuşuyordun,» diye ekledi genç adam, kısa bir duraklamadan sonra, sanki Cassandra bunu unutabilirmiş gibi.

Genç kızın hiçbir şey söylemediğini görünce de devam etti. «Bize katıldığından beri çok değiştin Cassandra. Fiziksel olarak çok daha iyi bir durumdasın. Bununla vücudunu değil, sağlık durumunu kastediyorum,» diye hafifçe gülümsedi. «Vücudunla ilgili hiçbir sorunun yok, ama geldiğinde çok soluk ve bitkin görünüyordun. Şimdi ise bronzlaştın ve zinde bir görünümün var. Ama....» diyerek bir kez daha durakladı genç adam. Bu arada keskin bakışlarını genç kızdan bir an olsun ayırmamıştı. «Ama yine de kafanda bir şeyler olduğunu sanıyorum.»

Yakınlarında kimse olmamasına rağmen, ses tonunu iyice alçaltarak devam etti. «Bunun yal-

nızca ablanla ilgili olduğunu sanmıyorum. Gerçi kafandaki sorunlardan birinin o olduğunu biliyorum.»

Genç kız onun içini okuyan gözlerinden kaçınmak için başını çevirmişti, ama bu sözler üzerine dayanamayarak kızgın bir bakış fırlattı.

«Korkarım kan bağı her zaman yeterince güçlü olmuyor. Bunu kabul etmek zorundasın. Hatta Eleni ile ablanla anlaştığından daha iyi anlaşıyorsun.»

«Eleni'yi çok seviyorum,» dedi Cassandra, fısıltıya benzer bir sesle. «Çok tatlı bir insan o.»

«Ben de böyle düşünüyorum,» diye onu onayladı Nick. «Düşüncemi paylaştığına da sevindim. Atu da içinden böyle düşünüyor ama düşüncesini dışa vurmak istemiyor. Ama zamanla yumuşayıp yola gelecek ve her şey yoluna girecek.»

Genç adam bu sözleriyle onu ne kadar yaraladığını bir bilseydi! Ama Tanrıya şükürler olsun ki bilmiyordu.

«Atu'ya, senin için hayatta en önemli şeyin sevgi olduğunu söylediğini işittim,» diye sözlerini sürdürdü Nick. «Bunu işittiğime de çok memnun oldum. Yalnız merak ettiğim bir şey var. Ona, birini sevip de ondan karşılık görmemek konusundaki sözlerini, böyle bir şey yaşamış olduğun için mi söylüyordun?»

Geçmişi mi yoksa o anı mı kastetmekteydi genç adam. Eğer Cassandra'nın kendisine karşı olan duyguiarını anladığı için böyle konuşuyorsa, durum felaketti.

Neyse ki daha sonra söylediği sözler, Cassandra için bir teselli oldu. «İngiltere'de hâlâ özlediğin birisi var mı... var mıydı Cassandra?»

Genç kız, onun sunduğu bu açıklamaya, denize düşenin yılana sarıldığı gibi sarıldı. Onun gerçeği fark etmesindense, her şeyi tercih ederdi.

«Evet... evet, var.»

Kaşları çatıldı genç adamın. «Anlıyorum. Sebebin bu olduğunu düşünmüştüm ben de. Neyse, daha çok gençsin ve önünde uzun seneler var. Birkaç yıl sonra, onda ne bulduğuna şaşar hale geleceksin. Senin gibi hem güzel hem de zeki bir kız için, daha çok fırsatlar olacaktır.»

«Ben de öyle umuyorum,» diye atıldı Cassandra. Ama nedense, ona böyle bir yalan söylediği için pişman hissediyordu kendini. Hatta bu yalan, gururunu kurtarmak için söylenmiş bile olsa.

«Fiji'den İngiltere'ye uçmayı tasarlıyor musun hâlâ? Neden gemide sonuna kadar kalıp Avustralya'yı da görmek istemiyorsun?»

«Harley'nin zoraki konuğu olarak yeterince kaldığımı hissediyorum,» diye karşılık verdi genç kız. «Avustralya'yı görmek isterim, ama bu koşullarda değil. Hür, başına buyruk bir insan olarak...»

«Ne Mr. Dennison ne de gemidekilerden biri sana o gözle bakmıştır. Eğer Sydney'ye varır varmaz gemiden ayrılacaksan, sana kuzenlerimden birinin yanında ücretli bir iş ayarlayabilirim. Şimdi Avustralya'da tam yaz ortası ve okullarda şubat başına kadar tatil. Kuzenlerimin eşlerinin hepsi de çalışan kadınlardır ve böyle sıkışık bir zamanda ev işlerine yardımcı birini bulmaktan çok memnun olacaklardır. Böylece başını sokacak bir evin, biraz paran ve etrafı dolaşmak için de bol bol vaktin olur. Bir düşün.»

«Evet... evet, düşüneceğim. Bunu teklif etmen büyük incelik.»

Ayağa kalktı genç adam. Cassandra'ya yukardan bakarak konuştu. «Gemide kalman Eleni'yi çok memnun edecekti. Burada şu anda çok zor bir durumda. Onun Shaney'ye neden yardım et-

tiğini biliyorsun. Durumu bilen biriyle arada bir iki kelime edebilmek bile, onun konumunu çok kolaylaştıracaktı. Neyse. Yüzmeye gelmek istemediğinden emin misin?»

Cassandra için bundan daha güzel bir şey olamazdı, ama genç kız başını sallayarak reddetti.

«Pekâlâ. Sonra görüşürüz,» diyerek ayrıldı genç adam.

Yattaki Noel gecesi müthiş gösterişli bir olay oldu. Ama Cassandra için asıl unutulmaz olan, birkaç gün sonra yaşadıkları Meke'ydi.

Meke bir tür yerli şarkı ve dans töreniydi. Kaptan Ted'in eski bir arkadaşı olan ve Nick'i de çocukluğundan beri tanıyan bir kabile şefinin tüm köyü, o gece konuklar için şarkı söyleyip dans edeceklerdi. Şarkılardan önce de Nick'in düzenlediği ve Atu'nun nezaret edeceği bir şölen yer alacaktı. Konuklara Lovo denilen geleneksel yeraltı ocağında pişirilmiş yemekler sunulacaktı.

Arada, yattakilerden başka konuk olarak bir de, Fijili akrabaları olan Avustralyalı yaşlıca bir kadın bulunuyordu. Lautoka'dan oraya kadar bütün yol boyunca, ufak bir balıkçı teknesinin güvertesinde, şemsiye altında oturarak gelmişti ve bu yolculuk on saat sürmüştü.

Miss Evans adındaki bu kadın Cassandra'ya Esmée Halayı hatırlatmıştı. Harley'ye yeni arkadaşını gemide öğle yemeği yemeye davet edip edemeyeceğini sordu genç kız ve sıcak bir duş yapması için izin istedi.

Miss Evans, Cassandra'nın kamarasında duş yaptıktan sonra oturup çay içerek sohbet etmeye başladılar. Kadının bir ara söylediği şu sözler Cassandra'yı afallattı. «Gemideki Fijili çift pek dikkat çekici, değil mi? Ne zamandan beri evliler?»

«Atu ve Eleni mi? Onlar evli değiller. Sizi böyle düşünmeye yönelten nedir?»

«Delikanlının kıza nasıl da kıskançlıkla baktığını görmedin mi? Bu sabah köydeyken, bir grup delikanlı onunla konuşmak istediler, ama Atu'nun böyle bir şeye tahammülü yoktu. Birer ihtarla oradan uzaklaştırdı onları.»

«Yanlış anlamışsınız Miss Evans. Eleni sözlüdür ve Atu da bunu biliyor. Ama Eleni'nin hayatındaki erkek o değil.»

«Değilse bile olmak hoşuna gidecekti, bu belli. Ona nasıl baktığını görmedin mi? Ben aşkı görür görmez anlarım. Bu konuda asla yanılmamışımdır.»

Akşama doğru hava bozmaya başladı. Bir fırtına yakındı anlaşılan. Sabahki hava raporu doğru çıkacaktı demek. Birdenbire toplanıveren bulutlara rağmen yat grubu yine de kıyıya çıktı ve şölen planlandığı gibi başladı. Herkesin elinde lovodan çıkmış birbirinden nefis yiyeceklerle tepeleme dolu birer tabak vardı.

İlk iri damlalar arkadan gelecek sağnağı haber verdiğinde, çoğu yemeğini bitirmişti. Fijililer yağmuru neşeli çığlıklarla karşıladılar ve konuklarını burelerine götürüp yağmurdan korunmalarını sağlamaya çalıştılar. Çocuklar için ise yağmur kocaman bir şakaydı.

Harley ve konukların çoğu da bu beklenmedik sürprizden keyiflenmişlerdi. Yalnızca Ros ve birkaç kadın, özene bezene yaptıkları saçları ıslak sıçana döndüğü için surat asıp durdu.

Adada herkesi ağırlayacak sayıda bure yoktu. Zaten insanların çoğu da üstünü değişip kuru elbiseler giymeden eğlenceyi izleyemeyecek kadar ıslanmış bulunuyordu. Bu nedenle yat grubu yağmur hafifler hafiflemez gemiye döndü. Meke'nin daha sonra güvertede devam etmesine

karar verildi.

Bir saat içinde üst güvertenin sahne olarak kullanılacak bölümü açılıp temizlenmiş, salon ve terasın bir bölümüne de izleyiciler için koltuklar konmuş bulunuyordu. Hemen ardından adalılar ve Miss Evans gemiye geldi. Seromoniye katılacak olanlar, muz yapraklarından yapılmış kostümler ya da hibiscus saplarından örülmüş etekler giymişlerdi. El ve ayak bileklerini atalarından kalma bilezikler süslüyordu.

Beraberlerinde, frangipani çiçeklerinden örülmüş bir sürü de lei getirmişlerdi. Bunların çoğu beyaz bazıları ise kırmızı ve mercan rengindeydi. Her konuk için bir lei vardı. Bu kadar çiçeği toplayıp, onların nazik yapraklarını incitmeden böyle örmek, adalı kadınların çok vaktini almıştı anlaşılan.

Hemen hemen kendisiyle aynı yaştaki adalı bir kız, leisini Cassandra'nın boynuna geçirirken, genç kız, *«Vinaka,»* diye mırıldanarak teşekkür etti. Artık bütün ömrünce, ne zaman bir frangipani görse ya da kokusunu alsa, Nick'i ve Pasifik'i hatırlayacağını biliyordu.

Oturduğu yerden onun dik başını ve geniş omuzlarını görebiliyordu. Onun başında da çiçeklerden örülmüş bir taç vardı. Saçlarının üzerine Atu'nun yerleştirmiş olduğu bu taç, genç adama daha da erkeksi bir hava vermişti.

İlk şarkıya yaşlı şef başladı. Bunun üzerine tüm dikkatini koro üzerinde topladı Cassandra. Koroda orta yaşlı kadın ve erkeklerden on yaşındaki kız çocuklarına kadar herkes vardı.

İki şarkı söyledikten sonra tümü yere oturdu. Şef en arkadaki tahtadan yapılmış, basit bazı müzik aletleri çalan adamların yanına giderken, öndeki kadınlar ve çocuklar da şarkılarına sembolik birtakım el ve kol hareketleri katmaya baş-

ladılar. Vücutlarının son derece ritmik bir biçimde bükülüşü, şişman büyükannelerin bile o zor hareketleri yaparken gösterdiği esneklik ve zerafet ve hepsinin ötesinde birbirleriyle arasıra utangaç utangaç bakışmaları, seyircileri hayran etmiş, adeta kendinden geçirmişti.

Meke'nin sonlarına doğru, Miss Evans, Cassandra'yı dirseğinden dürterek, anlamlı bir bakışla Atu'yu gösterdi. Ayakta duruyordu genç adam. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ama adalılara bakmıyordu bile. Karanlık gözleri, kendini müziğe iyice kaptırmış olan ve onun alev alev yanan bakışlarını hiç fark etmeyen Eleni'den ayrılmıyordu.

Fijililer gösterilerini, insanı büyüleyecek kadar güzel bir ayrılık şarkısı olan İsa, Lei'yi söyleyerek bitirdiler. Şef, kopan alkış tufanı karşısında eğilerek onları selamladıktan sonra, herkesle tek tek el sıkışmaya girişti.

Adalılar hemen evlerine dönmemişlerdi. Usta gitarist olan iki gemi görevlisinin nağmeleri eşliğinde yolcularla dans ediyorlardı.

Nick, Harley ve şefle birlikte, hindistancevizinden yapılma bir *aggona* içiyordu. Genç kızı dansa davet eden Atu oldu.

Cassandra artık Miss Evans'ın haklı olduğuna emindi. Atu şimdi kollarında tuttuğu kızın Eleni olmasını ne kadar isterdi kim bilir. Cassandra, onun Eleni'nin sevimli tavırlarına bu kadar ters tepki göstermesinin nedenini şimdi anlıyordu. Genç adam, hem onun gibi önemli bir *ratu*nun kızının kişisel nitelikler ve sosyal statü açısından kendisinden çok daha aşağıda olan birtakım kadınlardan emir almasını onaylamıyordu, hem de genç kızın gemideki varlığı ona karşı duyduğu umutsuz aşkı ve arzuyu alevlendiriyordu.

«Çok sessizsiniz Miss Cassandra,» diyerek onun

düşüncelerini yarıda kesti Atu.

«Bana yalnızca Cassandra demeni tercih ederim Atu. Dans ederken bile bu kadar resmi olmak zorunda mısın?»

Gülümsedi Fijili. «Kaptan yatın sahibine neden Mr. Dennison diyorsa, ben de sizi aynı nedenle Miss Cassandra diye çağırıyorum. Bu boyutta ve bu kadar geniş bir mürettebatı olan bir gemide, birazcık formalite gereklidir.»

«Sen ve Nick yeni yelkenlide de birlikte olacaksınız, değil mi? Yoksa bu konudaki fikrinizi değiştirdiniz mi?»

«Bu bizim yıllardır tasarladığımız bir şey. Bunu bir tek koşulda değiştirecektik: Evlendiğimiz kadınlar birbirinden hoşlanmazsa. Çünkü bir erkeğin karısına karşı duyduğu sevgi, arkadaşına karşı duyduğu sevgiden daha güçlüdür. Ama artık bunun bizim için bir sorun olduğunu sanmıyorum.»

'Çünkü ikiniz de aynı kadını seviyorsunuz, ama o Nick'i seçti,' diye düşündü Cassandra ve Atu'ya karşı derin bir acıma hissiyle doldu yüreği. Eğer bunu daha önceden anlamış olsaydı, onu sevgiyi anlamamakla suçlamazdı.

Atu'nun geceleri kamarasında tek başına yatarken, Nick ile Eleni'nin hemen yakında seviştiklerini bile bile onlarla aynı gemide kalıp kalamayacağını merak ediyordu Cassandra.

Müzik bitti. Kollarını onun belinden çeken Atu bir adım geri çekilerek başını hafifçe eğdi.

«Sana bir içki getirebilir miyim Cassandra?»

Onun siyah kirpiklerle çevrili, koyu renkli gülümseyen gözlerine bakan Cassandra, Eleni'nin neden bu kadar çekici bir erkeğe değil de Nick'e âşık olduğunu sorup duruyordu kendi kendine.

«Teşekkürler. Soğuk bir şey olsun lütfen.»

Lautoka'ya geri dönerken Harley, Beachcomber

Adası'na da uğramaları için emir verdi. Böylece isteyenler orayı da görmüş olacaklardı.

Kıyıya inenler arasında Cassandra da vardı. Gerçi ona kalsa Yasawalar'ın daha vahşi doğasını tercih ederdi, ama Beachcomber da eğlenceli bir yerdi.

Joanne onlarla birlikte kıyıya gelmemişti. Kalan her dakikasını Hugh'un yanında geçirmek istediği belliydi. Durumu bildiği için kimse de ısrar etmedi zaten. Çoğu onların nişanlarını resmen açıklamalarını bekliyordu. Ama Cassandra'ya kalırsa bu pek de muhtemel değildi. Genç kız onların birbirlerinden bir süre ayrı kalacaklarını ve bu süre içinde birbirlerine karşı olan duygularını sınayacaklarını tahmin ediyordu.

Cassandra ablasını bulup ani ayrılışını onunla konuşmak istiyordu. Ama Rosalind'i son zamanlarda ele geçirmek mesele olmuştu. Hatta zaman zaman hiçbir yerde bulunamıyordu. Birkaç kere Harley'nin gemide olmasına rağmen, yok olmuştu ortalıktan. Cassandra, kamarasına gidip Harley'nin dairesine telefon etti. Ablasını orada yakalarsa özel olarak konuşmak için bir fırsat çıkmış olacaktı. Telefon defalarca çaldığı halde açılmadı. Rosalind'in o saatte banyoda olması ihtimali de çok zayıftı. Cassandra ablasının Terry'yle bir yerlerde buluştuğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Yılın son gününde Okyanus Gezgini yeniden Lautoka'da demirledi. Yolcuların çoğu Noel partisinde giyecekleri kostümleri almak için kıyıya çıkmıştı. Maskeli bir balo olacaktı o gece.

Mrs. Shane ve Eleni bütün gün, onların ötebe- rilerini söküp dikerek, ütü yaparak koşturup durmuşlardı. Cassandra, daha önceki bir partiden kalmış olan ve o anda Mrs. Shane'in gardırobunda bulunan bir Miki kostümü giyecekti. Giy-

si beyaz bir bluz ve siyah kısa bir buz pateni eteği ile, kadifeden yapılmış siyah bir kuyruk ve kartondan kocaman iki kulağı bulunan siyah yumuşak bir şapkadan meydana geliyordu. Kılığı tamamlamak için de, yüzünü beyaza boyayacak, kırmızı pinpon topundan bir burun ile uçları aynı boyda olmayan takma kirpikler takacaktı.

Eleni kirpikleri takmasına yardım etmek için onun kamarasına geldi. O gün neredeyse sabahtan beri beraberdiler ve Fijili kız bu süre içinde sürekli neşeyle konuşup gülmüştü. Ama şimdi bir şeyler olmuştu belli ki. Hem de onu altüst eden bir şeyler. Genç kız hiç konuşmadan ve aklı başka yerde, kirpikleri Cassandra'nın gözkapaklarına yapıştırdı.

Cassandra aynaya bakıp da oradaki hayalini görünce gülmekten alamadı kendini. «Belki de aslında Miss Piggy olmalıydım.» dedi. Eleni'nin yüzünde, her zamanki kahkahalarının ancak bir gölgesi olan, zoraki bir gülümseme belirdi.

«Eleni, sen de bir şeyler var? Ne oldu söyle. Yine Atu mu?»

Bir an için inkâr edecek gibi oldu Eleni. Ama sonra duraksladı ve son derece kederli bir ses tonuyla konuştu. «Artık Nick'in planının yürüyeceğine inanmıyorum.»

«Ne demek istiyorsun?» dedi Cassandra. Şaşırmıştı.

Yoksa Eleni, Atu'nun kendisine karşı beslediği hisleri anlamış mıydı? Şimdi de Nick'in anlamasından ve iki erkeğin arasındaki eski dostluğun düşmanlığa dönüşmesinden mi korkuyordu?

Bölüm Yedi

«Eğer birlikte olursak, Atu'nun ayak diremekten vazgeçeceğine emindi Nick,» dedi Eleni. «Ama bir haftadır gemideyim ve o her geçen gün bana daha da soğuk davranıyor. Artık beni sevmediğini, ilgi duymadığını düşünmeye başladım.»

Cassandra'nın gözleri, takma kirpiklerin ağırlığı altında bile koskocaman açılmıştı. Eleni'nin sözlerinin ne anlama geldiğini birden fark edince şaşırıp kalmıştı genç kız.

«Senin evlenmek istediğin erkeğin Atu olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

«Tabii ki Atu. Başka kim olabilir?»

«Ben Nick olduğunu sanmıştım.»

Bu kez şaşırma sırası Eleni'ye gelmişti. «Nick mi? Sana bu garip fikri kim verdi?

«Kim olacak. Sen... Nick... Gemiye ilk geldiğin akşamı hatırlıyor musun? O gün istemeden Nick'le olan konuşmana kulak misafiri oldum ve konuşmanızdan, sanki senin ailenin evlenmeni istemediği adamın o olduğunu sandım.»

«Oysa Nick ve ben kardeş gibiyizdir. Benim Atu'ya karşı duyduklarımı ilk anlayan o olmuştur... Tabii Atu'nun bana karşı hissettiklerini de...»

«Atu sana karşı hâlâ aynı şeyleri hissediyor. Bundan eminim,» dedi Cassandra son derece kesin bir tavırla. «Eğer Meke sırasında sana nasıl baktığını görseydin, bundan hiç şüphen olmazdı Eleni. İnan bana. Onu gördüm ve ne yalan söyleyeyim, hali beni tasalandırdı. Hem Atu'nun

hem de Nick'in sana âşık olduklarını, bu nedenle son derece büyük sorunlar çıkacağını ve tasarladıkları her şeyin suya düşeceğini düşünerek üzüldüm.»

«Ama eğer Atu beni seviyorsa, neden böyle düşmanca davranıyor? Hiçbir anlam veremiyorum buna,» diye umutsuzca sızlandı Eleni. «Babası yalnızca bir makinist, kendisi de kamarot olduğu için bana layık olmadığını düşünüyordu. Aslında bunlar annemle babamın evliliğimize karşı ileri sürdükleri nedenlerdi. Ama ben bunların benim için hiçbir önemi olmadığını ispatladım sanıyordum. Nick de evliliğimizi destekliyor. Zaten bu nedenle, kamarot kadın hastalandığında, onun yerine benim geçmemi sağladı. Bu işi planlayan oydu.»

«Eğer umudunu yitirmez ve bu işten vazgeçmezsen, Atu seni sevdiğini ve evlenmek istediğini itiraf etmek zorunda kalacaktır,» dedi Cassandra.

Bu arada kendi duyguları ayaklanmıştı adeta. Nick'le Eleni arasındaki ilişkiyi yanlış yorumladığını anladığı andan beri, sevinçten kabına sığamıyordu. Duygularını saklamaya çalışıyordu, ama içini dolduran umut o kadar güçlüydü ki. Kim bilir, Eleni'ye verdiği öğüdü kendi tutar ve Nick'in Sydney'de akrabalarının yanında kalması için yaptığı teklifi kabul ederse, belki de... belki de onun için de mutlu bir gelecek söz konusu olabilirdi.

Sonra ansızın, ona İngiltere'de, özlediği birinin olduğunu söylediğini hatırladı ve başından aşağı kaynar sular döküldü.

Gururunu kurtarmak için söylediği bu yalanı şimdi nasıl geri alacaktı?

Daha sonra üzerinde o komik kostüm, yüzünden de o abartılı Miki makyajı olduğu halde, nereye gittiğini bile fark etmeden güvertede yürü-

meye koyuldu. Bir yandan düşünüyor bir yandan da kostümün kuyruğuyla oynuyordu. Keşke Eleni bir gün önce söylemiş olsaydı bütün bunları. Her şey ne kadar farklı olurdu o zaman.

On gün sonra, Sydney'yin ünlü limanına giriyorlardı. Genç adam, Cassandra'ya, girişlerini köprüden seyretmek isteyip istemediğini sormuştu.

Cassandra, bu daveti büyük bir istekle kabul etti, ama özel bir anlamı olmadığını bildiğinden de, kendini kandırmaya çalışmadı. Fiji'den bu yana, genç adam ona son derece arkadaşça davranmıştı, ama işte o kadar. Davranışlarında hiçbir duygudan, hiçbir yakınlaşma isteğinden iz yoktu. Alelâde biriydi onun için Cassandra. Ve genç kız, İngiltere'de özlediği birisinin hiç olmadığı, hiçbir zaman da olmayacağı yolundaki itirafını yapma umudunu giderek yitirmişti.

İki genç kız arasıra konuşup dertleşiyorlardı ve o zamanlarda Eleni'ye açılmamak için kendini güç tutuyordu Cassandra. Ama sonra Eleni'nin bunu hemen gidip Nick'e anlatacağını düşünerek vazgeçiyordu.

Cassandra'nın Sydney'yde ilk dikkatini çeken yatların ve yelkenlilerin doldurduğu bir sürü küçük koyu çevreleyen ve insanın gözünü okşayan evler oldu. Sormak istediği bir sürü soru vardı, ama köprüdeki Harley dışında tek imtiyazlı yolcu olduğunu düşünerek sustu.

Ama anlaşılan Harley onun kaygılarını paylaşmıyordu. Çünkü Nick'i soru yağmuruna tutmuştu. Bu soruların çoğu da, limanın tarihinden çok, oradaki son gayri menkul fiyatlarıyla ilgiliydi.

«Demek meşhur Opera Binası bu öyle mi?» diye sordu Harley, dünyanın en ünlü mimari hari-

kalarından biri olan binanın önünden geçerken.

«Evet. Tahmien yedi milyon dolara mal oldu. Ama aradan yirmi yıl geçmiş bulunuyor ve şu andaki değeri, yüz iki milyon dolar.» diye cevap veren Nick, Cassandra'ya baktı. Onun gözlerinde hınzır bir pırıltının dolaştığını, hatta hafifçe göz kırptığını görür gibi oldu genç kız.

Genç adamın Harley'nin bu gözünü hırs bürümüş tavrı karşısındaki duygularını kendisiyle paylaşmak istemesi, Cassandra'nın içini ısıtmıştı. Ama hayale kapılmamalıydı. Bu kısacık gülümsemenin ardında hiçbir mesaj yoktu.

Opera binasının hemen yakınında meşhur çelik asma köprü yer alıyordu. Yarım ay biçimindeki bu metal kitle bir taraftan da limanın iki ucunu birbirine bağlıyordu. Gökdelenlerle dolu iş merkezine gelen sayısız yoldan, vızır vızır işleyen arabaların uğultusu geliyordu. Geminin sancak tarafına düşen bölümde ise, daha alçak resmi binalar yer alıyordu.

Kanal, şilepler, vapurlar, gezinti gemileriyle öylesine doluydu ki, içinde bulundukları yat hızlı deniz trafiği arasında zigzaglar yaparak ve yavaş yavaş ilerleyebiliyordu ancak. Köprünün arkasında kalan şeyleri görmek isteyen Cassandra, gözünü oraya dikmiş dikkatle bakıyordu. Kuzey kıyısında, dev bir palyaço yüzünün yer aldığı muazzam bir lunapark, güney kıyısında ise üzerinde Pier One yazan bir bina fark etmişti. Bu, sonradan bir kafeler ve dükkânlar kompleksine çevrilmiş eskiden kalma bir depoyu andırıyordu. Okyanus Gezgini ustaca manevralarla boş bir yer bulup oraya doğru süzülürken, kıyıdaki turistlerin çoğu da kameralarını bu güzel gemiye çevirmişti.

Sydney'deki gümrük ve pasaport işlemleri Fiji'dekinden daha sıkıydı. Bu nedenle bu işlem-

leri tamamlamaları biraz zaman aldı.

Bu gecikme Rosalind'i deliye çevirmişti. Kendini Sydney'deki dükkânlara atmak için sabırsızlanıyordu. O akşam Harley'yle birlikte bir partiye davetliydiler. Bu nedenle Rosalind'in önce alışveriş yapması, sonra da bir güzellik salonunda saatler geçirmesi gerekiyordu.

Gemiye döndüklerinde, vakit geçirmeden kaptanı görmesi gerektiğini bildiren bir notla karşılaştı Cassandra. Onun kamarasına son gittiğinde olanları hatırlayarak, kendisini bu kez ne için görmek istemiş olabileceğini düşündü.

Cassandra içeri girdiğinde, masasının başında oturuyordu genç adam. Sivil giyinmişti.

O girince hemen ayağa kalkmasına rağmen, genç kıza oturacak yer göstermedi.

«Ah, Cassandra! Tam zamanında döndünüz. Hemen havaalanına gidiyorum. Planlarımı değiştirmem gerekti,» diyerek söze başladı genç adam. «Yarın seni ailemle tanıştırmayı tasarlıyordum. Ama bunu söylemek için evi aradığımda, Melbourne'de yaşayan büyübabamın hastalandığını ve beni görmek istediğini haber aldım. Bu yüzden doğruca oraya gitmem gerekiyor. Yarın akşam burada olurum. Hunters Hill'e de pazar günü gideriz, oldu mu?»

«Tabii, ama lütfen benim yüzümden kendini bir an önce buraya dönmek zorunda hissetme. Neden bütün hafta sonunu büyükbabanla geçirmeyesin?»

«Bu onu nasıl bir halde bulacağıma bağlı. Hizmetçisi biraz abartıyor olabilir. Çünkü gevezeliğe ve dedikoduya bayılır. Daha çok kalıp kalmamam gerektiğini oraya gidince anlayacağım. Sen yine de pazar günü başka bir program yapma, tamam mı?»

Evet anlamında başını salladı Cassandra. «Ge-

lir gelmez böyle üzücü haberler almana üzüldüm.»

«Sağ ol...»

Bir an için onun başka bir şey daha söyleyeceğini sandı genç kız. Ama hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi Nick.

Rosalind, gemiye ilk geldiği gece olduğu gibi, o gece de kız kardeşinin kamarasına geldi. O geceki partide giymek üzere yeni satın aldığı elbiseyi göstermek istiyordu. Bu İtalya'dan gelmiş ve Double Bay'deki lüks butiklerin birinden alınmış, son derece şık bir elbiseydi. Açık yeşil şifonlardan yapılmış ve hafif bir dalgalanmada uçuşan bu elbise Rosalind'in gür kahverengi saçlarıyla çok iyi gitmişti.

Rosalind bu nefis elbiseyle birlikte, Cassandra'nın yine o güne kadar gördüklerinin en güzeli olan bir mücevher takmıştı. Bu kristalize olmuş bir gökkuşağı gibi ışıldayan ve belli bir biçimi olmayan, kocaman bir opaldi.

«Ros, harika bir şey bu,» diye bağıran Cassandra, heyecanla ilerleyerek, değerli taşı daha yakından seyretmeye başladı.

«Harley onu bana bu akşam aldı.»

Orada durup Harley'yle nasıl dükkân dükkân dolaştıklarını, o anda boynunda olan opali Harley'yin nasıl aldığını anlatırken, Cassandra'ya ablasının halinde bir gariplik var gibi geldi. Rosalind'in her gece uyku ilacı aldığını keşfedince neredeyse şok geçirdi. Şimdi de ablasının, bu geceki parti gibi heyecan verici durumlarda, kendini hazırlamak için başka ilaçlar kullanıp kullanmadığını düşündü ve bu ihtimal ağır bir darbe oldu genç kız için.

O sırada Rosalind konuyu ansızın değiştirmişti. «Nick'in Melbourne'a gitmek için yola çıktı-

ğını duydum. Eğer öyleyse, sana bulmayı vaat ettiği şu işi ne zaman ayarlayacak?»

«Pazar günü sanırım.»

«O tür işler kadar nefret ettiğim başka bir şey daha olamaz. Ama sana çok uyuyor, bunu görebiliyorum. Ahlaksız fettan bir kadının namuslu küçük kız kardeşi rolünü oynamaktansa, bir sürü Avustralyalı yumurcağa ablalık etmek senin daha hoşuna gider, biliyorum,» diye alayla devam etti Ros. «Benim hakkımda başka türlü düşünüyormuşsun gibi numara yapma. Beni nasıl gördüğünü biliyorum. Şu anda yüzünden bile belli bu. Elbiseme ve şuna bakıp...» Sözünün burasında boynundaki opali okşadı. «Harley'in bunları almak için ne kadar masraf ettiğini düşünüyorsun ve bu da seni rahatsız ediyor.»

«Harley'yle senin birbirinizi seviyor olmanızı tercih ederdim,» diye cevap verdi Cassandra alçak bir sesle.

«Evet ama ne yapalım ki sevmiyoruz işte» diye sert bir sesle konuştu Rosalind. «Nick Carroll'u baştan çıkarmak için yaptığın numaralar da onun seni sevmesini sağlamayacak, unutma,» diye daha da sert bir sesle ekledi. «Ondan hoşlandığını biliyorum. Boşuna sanki hoşlanmıyormuş gibi görünmeye çalışma. Sana vermek istediğim bir tek öğüt var. Sana bir iş önerdi diye senden hoşlandığını sanma.» Saatine bir göz attı. «Gitmeliyim. Limuzin beni bekliyordur. Yarın ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Eleni beni gezdirecek. Burada yaşadığı için Sydney'yi iyi biliyor.»

«İşine yarayabilecek insanlar yerine hizmetçilerle arkadaşlık etmek, senin huyundur zaten,» diye hırçınlaştı Rosalind. Sonra omuzlarını silkti. «Ama bu senin tarzın. Hepimiz kendi hayatlarımızı kendi bildiğimiz gibi yaşıyoruz.» Mavi göz-

leri yumuşayıverdi ansızın. «Çok üzgünüm Cass. Yürümedi, sen de görüyorsun. Dalga boylarımız uyuşmuyor.»

Ertesi sabah Cassandra, Eleni'yle birlikte şehri dolaşmaya çıktı. Önce Paddington Çarşısı'na gittiler. Burası her şeyin bir arada satıldığı kocaman bir açıkhava pazarıydı. Plastik mücevherlerden, inanılmaz rüküşlükteki gece elbiselerine, elde yapılmış tişörtlerden antikalara kadar her şeyi bulmak mümkündü.

Karınları acıkıncaya kadar dolaştılar. Sonra bir yerden söğüş tavuk ve salatalı sandviçler alıp yolun kıyısındaki alçak bir duvarın üstüne oturarak keyifle karınlarını doyurdular.

Yemekten sonra New South Wales Sanat Galerisi'ni dolaştılar. Çıkışta Cassandra, uzaktan görünen garip biçimli bir yapıyı göstererek, «Şu ne?» diye sordu. Bu yapı muazzam büyüklükte bir sirk çadırını andırıyordu.

«Çadır Operası derler ona,» diye cevaplandırdı Eleni. «Eğer yorgun değilsen Botanik Bahçesi'ne gidelim. Orası doğrudan doğruya oraya açılır. Böylece daha yakından görmek fırsatını bulmuş olursun.»

Çok sıcak bir gündü. İki kız yata döndüklerinde su gibi terlemişlerdi. Bir an önce bir duş alıp kendilerini yatağa atmaktan başka hiçbir düşünceleri yoktu.

Ama Cassandra'nın bunu gerçekleştirmeye fırsatı olamadı. Çünkü güverteye adımını atar atmaz Atu onları karşıladı ve Harley Dennison'ın kendisini görmek istediğini haber verdi.

Harley özel dairesinde, elinde bir içki, tek başına oturuyordu. Ros herhalde yatak odasındaydı.

Odanın serinliği genç kızın çok hoşuna gitmişti. Hele dışarının cehennem sıcağından sonra.

«Terlemişsin,» dedi Harley.

«Bütün gün yürüdük. Siz golf oynayabildiniz mi?»

Harley başını sallayarak cevap verdikten sonra, «Otur Cassandra,» diyerek genç kıza yer gösterdi.

Yüzünün ciddiyeti ve her zamanki neşeli gevezeliğinden eser bulunmayışı, Cassandra'yı kaygılandırmıştı.

Genç kız yerleşince, alçak bir sesle konuşmaya başladı yaşlı adam. «Korkarım sana kötü haberlerim var.»

Bu bir tek cümle bile, Cassandra'nın kanını dondurmaya yetmişti. Yüzü aniden bembeyaz oldu. Beyni, kalbi ve hatta zaman durdu sanki. Kapkara bir boşluğa düşmek üzereymiş gibi hissetti kendini.

«Aman Tanrım... Nick değildir umarım,» diye fısıldayabildi.

«Nick'le yarım saat önce konuştum. Yarın sabah özel bir uçakla dönüyor. On sularında burada olacak.»

Genç kızın duyduğu ferahlama öylesine büyüktü ki, birkaç dakika konuşmayı bile başaramadı. Kendini toparladığı zaman, başka kötü bir şeyin olmuş olduğu gerçeği kafasına dank etti.

Onun gözlerindeki sorgulu bakışı gören Harley, «Rosie beni terk etti,» diye söze başladı. «Şu Anson olacak namussuzla kaçmış. Altın Sahil'e gitmişler.»

«Altın Sahil'e mi?»

«Evet. Çok lüks bir yerdir. Miami'ye benzer.» Bardağını bir dikişte boşalttıktan sonra, içkisini yenilemeye koyuldu. «Sana da bir içki hazırlayayım mı?»

«Hayır teşekkürler,» diye başını salladı Cassandra. Nick'in başına bir şeyler gelmiş olma ih-

timalinden duyduğu dehşet öylesine büyüktü ki, hâlâ zihnini toparlayıp doğru dürüst düşünemiyordu.

«Terry'nin hiç parası yoktu,» diye mırıldandı. «Neyle geçinecekler?»

«Dün Rosie'ye verdiğim opal, onları en az bir ay krallar gibi yaşatır.»

Opali unutmuştu Cassandra. Sonra birden ablasının bir gün önceki davranışları gözünde belirli bir anlam kazanmaya başladı. Ros birbirlerini bir daha görmeyeceklerini bildiği için elveda demek istemişti. Demek ki Terry'yle birlikte her şeyi soğukkanlılıkla en ince ayrıntısına kadar hesaplamışlardı.

Ablasının zengin Amerikalı'nın cömertliğini bu denli kötüye kullanması, Cassandra'yı yerin dibine geçirmişti.

«Nasıl yapabildi?» diye dehşetle söylendi.

«Çok kolay olduğundan eminim,» diye cevap verdi Harley, içkisinden koca bir yudum alarak. «Sen de bir şeyler iç çocuğum. Kötü bir şok yaşadın. Hatta iki şok.» Cassandra'ya da bir kadeh doldurarak uzattı.

«Ne zaman fark ettiniz?»

«Golften döndüğümde bıraktığı notu buldum. Her şeyi açıkça yazmış.» Kısa bir duraksamadan sonra yeniden başladı konuşmaya. «Daha zengin biriyle kaçmış olsa hiç şaşırmayacaktım. Ama Anson gibi bir züğürtle kaçmış olmasını aklım almıyor. Bu adam o kadar çekici mi?»

«Hayır, bence hiç değil. Bunu nasıl yapabildiğini aklım almıyor. Ne... ne söyleyeceğimi bilemiyorum.»

Omzunu silkti Harley. «Bu senin suçun değil, hayatım. Üzülme. Eğer Nick'in senin için ayarlamaya çalıştığı iş yürümezse, Ingiltere'ye geri dönmeni sağlamak için elimden geleni yaparım.»

«Mrs. Shane'e eşyalarımı toplayıp kıyıya bırakmasını ve benim de gemiye alınmamamı söylememeniz, beni çok şaşırttı,» diye yutkunarak konuştu Cassandra. «Bu gibi durumlarda, hangi erkek olsa böyle davranırdı.»

«Eğer bunu yapsaydım, kendimi birden kaptansız ve mürettebatsız bulabilirdim,» diye espri yapmaya çalıştı Harley. «Buraya geldiğinden beri hepsiyle de yakın dost oldun. Anson hariç, hepsi de seni çok seviyor.»

Kadehini Cassandra'ya doğru kaldırarak ona unuttuğu içkisini hatırlattı. Arka arkaya aldığı birkaç yudum genç kızın içini ısıttı, ama kafasını saran bulutları dağıtamadı.

Nick'in başına bir şey gelmediğini öğrenince çok ferahlamıştı. Ama bu durum da yeterince kötü değil miydi? Nick yarın sabah dönüp de olanları öğrendiğinde, ne biçim öfkelenecekti kim bilir?

Rosalind gibi birinin kız kardeşini akrabalarına hangi yüzle tanıştırırdı? O tanıştırsa bile, Cassandra onların yüzüne nasıl bakardı? En iyisi Nick dönmeden buradan ayrılmaktı. Artık kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmenin zamanı gelmişti. Eşyalarını toparlayıp gitmeliydi gemiden. Üç milyonluk bir şehirde kimse onu kolay kolay bulamazdı.

Mrs. Murray'nin köhne evinin çatı katı, fırın gibi yanıyordu. Ama Nick'in ya da Harley'nin kendisini bulamamaları için her şeye razıydı Cassandra. Kentin bu uzak, ücra köşesine bakmak da akıllarının ucundan geçmezdi herhalde.

Okyanus Gezgini'ne dört not bırakmıştı. Biri Harley Dennison'a, biri Eleni'ye, biri Mrs. Shane'e ve sonuncusu da Nick'e. Nick'e bıraktığı kısa mektup yazması en güç olanıydı. O zamandan

beri de mektubu bulunca Nick'in tepkisinin ne olacağını düşünüp durmuştu.

Yüreği, onun gelip kendisini bulması isteğiyle dolup taşıyordu, ama mantığı bunun mümkün olmadığını söylüyordu hep. Genç adamın onu araması için hiçbir neden yoktu esasında. Eğer Nick ona sıcak duygular besliyor olsaydı, bunu daha önce açığa vururdu. Fiji'den Sydney'ye kadar olan yolculuk boyunca, ona herhangi biri gibi davranmış, hatta yüz yüze gelmemek için çaba göstermişti.

Gemiyi terk ettiğinden bu yana geçen birkaç gün boyunca, odasından hiç çıkmadı Cassandra. Yalnızca yemek yemek ve biraz hareket etmek için çıkıyordu. Bunun dışında bütün vaktini odasında geçiriyordu.

Ama bir süre sonra, oda genç kızı boğmaya başladı. Yattan biriyle karşılaşabileceği olasılığını azaltmak için, kent yakınındaki başka yerlere gitmeye başladı.

Rosalind'in yaptığı şeyin yarattığı şok giderek azalmıştı, ama yaşadığı tüm olayların şoku henüz tamamiyle geçmemişti. Bu nedenle bir sonraki adımını nasıl atacağını hesaplamakta güçlük çekiyordu.

Her gün gazetelerdeki iş ilanlarını gözden geçiriyordu. Ama bakıcı ya da hizmetçi arayan birkaç kuruma yaptığı başvuru sonuçsuz kalmıştı.

Yine böyle iş ilanları için gazeteye bakarken, gözüne o cumartesi Çadır Operası'nda Lucia di Lammermoor operasının sahneleneceğini belirten ilan ilişti. Üstelik dünyaca ünlü soprano Dame Joan Sutherland başroldeydi. Yüz bin Sydneyli'nin oyunu izlemeye gelmesi bekleniyordu.

Gitmeye karar verdi Cassandra. O kalabalığın içinde kendisini kim tanıyacaktı. Zaten Okyanus Gezgini'nin hâlâ kentte olduğu bile şüpheliydi.

Gemi çoktan demir alıp gitmiş olmalıydı.

O cumartesi hava birden değişip serinlemişti. Koca çadırı dolduran binlerce insan, büyük bir sabırsızlıkla, opera dünyasının bu ölümsüz sesini bekliyordu Dame Joan bembeyaz bir elbiseyle sahneye çıktığında, muazzam bir alkış sağnağı kapladı ortalığı. Aryanın ilk nağmeleriyle birlikte de derin bir sessizlik.

Müzik Cassandra'yı her zaman etkilerdi. Ama yüreği bir kez bulup da yitirdiği mutluluğun acısıyla kan ağlarken, dayanamadı genç kız. Ilık gözyaşları ip gibi inmeye başladı yanaklarından. Herkes kendini o billûr sesli kadına kaptırmış olduğu için de kimse fark etmedi ağladığını.

Ara verildiğinde, Cassandra süveterini giyerek ayağa kalktı. Seyircilerin çoğu yanlarında hazır yiyecek ve içecekler getirmişti. Diğerleri ise, büfelerin önünde uzun kuyruklar oluşturmuştu. Cassandra da bu kuyruklardan birine girerek bir elmayla biraz bisküvi satın aldı. Uzun süre oturmaktan ayakları uyuşmuş olduğu için elmasını ayakta yemeye karar verdi.

Daha ikinci ısırıkta, gözetlendiği hissine kapılarak etrafa bakındı ve yanılmadığını anladı. On beş yaşlarındaki bir oğlan çocuğu gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Genç kızın da kendisine baktığını görünce, gülümseyerek yaklaştı.

«Sen bir Avustralyalı mısın yoksa bir turist mi?»

«Turistim.»

«Nerelisin?»

«İngilizim. Ya sen?»

«Ben buralıyım,» diyen çocuk cebinden bir kâğıt çıkarıp baktıktan sonra, «Sana bir mesaj getirdim,» dedi.

Birden gerginleşti Cassandra. Bu hiç tanımadığı çocuk, ona nasıl bir mesaj getirmiş olabilir-

di?

«Sanırım beni başka biriyle karıştırdın.»

Kâğıdı uzattı çocuk. «Sen Cassandra Vernon'sun, değil mi?»

«Nereden biliyorsun?»

«Senin bir fotoğrafın var bende. Zaten Nick Amca da iyice tarif etti. O benim amcamdır. Senin için deli olacaktı neredeyse. Mesajı bir an önce okusan iyi edersin.»

«Tut şunu,» diyerek elmayı ona verdi Cassandra. Titreyen parmaklarla kâğıdı açtı. Kısacık bir nottu bu. Üzerinde sadece iki cümle vardı. Genç kızın tüm dünyasını değiştiren iki cümle.

'Seni seviyorum. Seni görmeliyim. Nick.'

Heyecandan çatallaşan bir sesle, «Amcan nerede?» diye sorabildi.

«Her yerde seni arıyor. Şu anda şu taraflarda bir yerde olmalı,» diyerek çadırın ta öteki ucunu gösterdi çocuk. «Şu anda tam elli kişi seni arıyor. Eleni, Nick Amcama senin bu gece mutlaka buraya geleceğini söyleyince, o da bir tarama grubu oluşturdu. Eğer seni bu gece de bulamasaydık, resmini gazetelere verip ilan edecektik. Sen ortadan kaybolduğundan beri her yerde seni arıyoruz.»

«Peki şimdi beni bulduğunu ötekilere nasıl bildireceksin?»

«Şimdi görürsün,» diyen çocuk cebinden bir maytap çıkarıp yaktı ve havada çevirmeye başladı. Biraz sonra çadırın muhtelif köşelerinden, maytaplar yandığı görüldü.

«Şimdi seni kararlaştırdığımız yere götüreyim.»

Büyülenmiş gibi izledi onu Cassandra. Biraz sonra Sanat Galerisi'ne giden ağaçlıklı yola saptılar.

«Kararlaştırdığınız yer neresi?»

«Şuradaki merdivenler,» diye birkaç gün önce

Eleni'yle birlikte durdukları yeri gösterdi çocuk. Rüyada gibiydi Cassandra. Sanki zaman, dünya, yaşam durmuştu.

«İşte amcam geliyor.» Cassandra döndü ve ağaçların arasından çıkarak koşmaya başlayan uzun boylu silueti fark etti.

«Daha sonra görüşürüz,» diyerek sıvıştı çocuk. Nick yaklaşıyordu.

Ansızın çılgın gibi bir koşu tutturdu Cassandra. Kollarını açmış ona doğru koşuyordu.

Bir an sonra birbirlerine doğru atılıp sarmaş dolaş oldular. Genç kız hem ağlıyor, hem gülüyor, bu arada sımsıkı sarıldığı erkeği durmaksızın öpüyordu. Tabii o da onu.

«Tanrıya şükürler olsun ki iyisin,» diye onu iyice bağrına bastı genç adam.

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı Cassandra. «Oh, Nick seni öyle seviyorum ki!»

Daha fazla söze gerek yoktu. Dudakları yeniden birleşti. Galerinin merdivenlerine kucak kucağa oturup doya doya birbirlerini seyrettiler.

Biraz yatışıp özlem giderdikten sonra, Nick fısıldayarak şunları söyledi. «Şimdi herkes bizim nişanlanmamızı kutlarken, ikimiz çok özel bir partiye katılacağız.»

Cassandra ertesi sabah, aydınlık bir odada, beyaz muslin üzerine açık mavi ipek süslemeleri olan bir perdeyle çevrilmiş, pirinç bir karyolada uyandı.

Mavili beyazlı bir halıyla kaplanmış olan cilâlı yer tahtalarını, hepsi de antika mobilyaları, kırmızı kiremitten yapılmış, içine pırıl pırıl parlayan bakır kap kacak asılmış şömineyi büyük bir hazla seyretti.

Burası Nick'in Robert Amcasının ve eşi Mary'nin eviydi. Gece, Cassandra'nın eşyalarını topla-

dıktan sonra buraya gelmiş ve çok sıcak karşılanmışlardı. Robert Amca bir şişe şampanya açmış, Mary ise hafif ve leziz bir akşam yemeği hazırlamıştı. Daha sonra yatmak için yukarı çıktıklarında Nick, Cassandra'yı bırakıp gitmekte büyük bir isteksizlik göstermişti.

Onun kalmasını Cassandra da çok isterdi aslında, ama yakın bir akrabanın evinde pek de uygun kaçmayacaktı bu. Sonunda Nick büyük bir güç sarf ederek dudaklarını genç kızın dudaklarından çekti.

Cassandra bir önceki gecenin zevkli anılarına dalmışken, kapı çalındı ve Nick girdi içeri. Son derece yenilenmiş ve dinlenmiş bir hali vardı. Yeni duş yapmış olduğu için saçları ıslaktı.

«Günaydın. İyi uyudun mu?»

«Hem de nasıl,» diye gülerek kollarını açtı genç kız.

Yavaşça yatağın üstüne oturan Nick, onu kollarının arasına aldı. Yüzünün her tarafına öpücükler kondurdu. «Seni böyle seviyorum... böyle dağınık ve mahmur...»

Genç kız kendini tümüyle onun ince, uzun, sıcak parmaklarının okşamalarına bırakmıştı. Bu okşamaların nereye gidebileceği umurunda bile değildi artık.

Sonunda Nick kendini güçlükle toplayıp geri çekildi. «Sana kahvaltıyı balkonda etmemizi teklif etmeye gelmiştim, ama eğer böyle devam edecek olursak...» Cümlesini bitirmeyip sustu.

Ellerini hâlâ onun boynundan çekmemiş olan Cassandra, «Ne olur?» diye masum bir tavırla mırıldandı.

«Yakında evleneceğimize göre, biraz daha bekleyebiliriz, değil mi?»

«Ben bekleyebilirim... eğer sen bekleyebilirsen.»

Sonra balkona çıkıp büyük bir keyifle kahvaltı ettiler.

«Nick, Eleni ve Atu'dan ne haber?»

«Senin kaçışın Atu'nun aklını başına getirdi. Çünkü Eleni'nin de bir gün aynı şeyi yapabileceğini düşündü. Şimdi çok mutlular.»

«O durumda kaçmaktan başka çarem yoktu.» diye mırıldandı Cassandra. «Ros'un kaçması beni yerin dibine geçirdi.»

«Sen ablanın muhafızı değilsin. Onun hareketlerinden dolayı kendini suçlu hissetmene gerek yok. Daha en baştan hepimiz, sizin akla kara kadar birbirinize zıt olduğunuzu anlamıştık. Gerçi seni ilk gördüğümde, böyle düşünmediğimi itiraf ederim. Ama çok kısa süre sonra fikrimi değiştirdim.»

«Ama hiç öyle davranmadın. Ben de senin Eleni'ye âşık olduğunu sanıyordum.»

«Ben de senin hâlâ İngiltere'deki o adamı düşündüğünü sanıyordum.»

«O tümüyle uydurmaydı. Böyle biri asla olmadı. Sana karşı olan duygularımdan şüphelenmeyesin diye uydurdum onu.» Daha sonra, «Hayat ne kadar beklenmedik şeylerle dolu,» diye mırıldandı genç kız. «Daha bir sene önce Avustralya'yı görmek aklımdan bile geçmezdi. Oysa şimdi bir Avustralyalı ile evlenmek üzereyim.»

Genç adam yanına gelerek kollarını onun boynuna doladı. «O meseleyi hemen halletmeliyiz,» diye fısıldadı kulağına. «Seni bulmak için öylesine çok bekledim ki...»

Birlikte mutluluğun sınırsız ufkuna doğru kanat açtılar.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

Beyaz Dizi

Gerçeği pek de sakin karşılamayacağını hissediyordu Cassandra.

Bu gerçek onun tüm hayal edebileceklerinin öylesine dışındaydı ki. Uzun yıllar görmediği ablası Rosalind'le Pasifik'te yapacakları yat gezisi için adeta uçarak gelmişti İngiltere'den. Ve gelir gelmez de karşılaştığı manzara bir tokat gibi inmişti genç kızın yüzüne. Ablası bir milyonerin metresiydi! Karşılaşacağı sürprizler bununla da bitmiyordu üstelik. Bu yolculuk onun yaşamı boyunca hiç hissetmediği duygularla kıvranmasına, acıyı ve mutluluğu aynı anda tatmasına yol açmıştı. Ona bütün bunları yaşatan Nicholas Caroll'du: Okyanus Gemisi'nin genç kaptanı.

Gelişim Yayınları

300 TL. (KDV dahil)